

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீ ரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீ ரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீ பத்மாவதி ஸமேத ஸ்ரீ ஸ்ரீநிவாஸ பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹாதேசிகன் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி வேதாந்ததேசிகன் அருளிச்செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(மூலம், எளிய தமிழ்நடை)

அத்யாயம் 16 - 20

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்

ஸ்ரீ அஹோபில தாஸன் க. ஸ்ரீதரன்

(Email: sridharan_book@yahoo.co.in)

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

அதிகாரம் – 16 – புருஷார்த்தகாஷ்ட்டாதிகாரம்

(பாகவத கைங்கர்யமே பகவத் கைங்கர்யம் என்னும் புருஷார்த்தத்தின் எல்லை)

ஸ்வதந்த்ர ஸ்வாமித்வாத் ஸ்வபஹுமதிபாத்ரேஷு நியதம்

ஸ்ரீய: காந்தோ தேவ: ஸ கலு விநியுங்க்தே சிதசிதௌ

யதாலோகாம்நாயம் யதிபதிமுகைராஹிததியாம்

ததோ ந: கைங்கர்யம் ததபிமத பர்யந்தம் அபவத்

பொருள் – இந்த உலகில் எஜமானர்கள் தங்களது பணியாட்களைத் தங்களுக்கு மட்டும் அல்லாமல், தங்கள் உறவினர்களுக்கும் பணி செய்யக் கூறுவதைக் காணலாம். அடியார்களுக்குத் தேவதைகள் தொண்டு செய்வதை வேதங்களும் கூறுகின்றன. இதே போன்று, தனது மதிப்பைப் பெற்ற பாகவதர்களுக்குத் தொண்டு செய்யும்படியாக , சேதனம் மற்றும் அசேதனங்களை, அவற்றின் எஜமானனாக உள்ளதால் பெரியபிராட்டியின் நாயகன் விதிக்கிறான். ஆகவே யதிகளின் தலைவரான எம்பெருமானார் தொடக்கமாக உள்ள ஆசார்யர்கள் மூலமாக ஞானம் பெற்ற நமக்கு, பகவத் கைங்கர்யம் என்பது, அவனுக்குப் பிரியமான பாகவத கைங்கர்யம் வரை உள்ளது என்பதை அறியவேண்டும்.

பாகவதர்களுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதன் காரணம்

மூலம் – இங்கு பகவத் கைங்கர்யத்தை பாகவத கைங்கர்ய பர்யந்தமாகச் சொல்லுகைக்கு அடி என் என்னில் – பரகத அதிசயாதாந இச்சயா உபாதேயத்வமேவ யஸ்ய ஸ்வரூபம் ஸ சேஷ: பர: சேஷீ என்று வேதார்த்தஸங்க்ரஹத்திலே அருளிச் செய்தபடியே ஸர்வேச்வரனைப் பற்ற சேஷபூதனான இவன் அதிசயாதாநம் பண்ணப் ப்ராப்தன். அவ்வதிசயந்தான் வஸ்து சக்தியை அநுரோதித்து வரவேணும். ஆனால் ஜீவனுக்குப் பரனைப் பற்ற சக்யமான அதிசயம் எது என்று பார்த்தவிடத்தில் சரீரத்வாதிமுகத்தாலே அதிசயாதாநம் பண்ணுகை இவனுக்கும் அசித்துக்கும் பொதுவாயிருந்தது. இவன் சேஷிக்கு விசேஷித்துப் பண்ணும் அதிசயம் சைதந்யமுகத்தாலேயாயிருக்கும்.

விளக்கம்– பகவத் கைங்கர்யம் எவ்விதம் பாகவத கைங்கர்யம்வரை செல்லும் என்று கேள்வி எழலாம். இதற்கு விடை தரப்படுகிறது. வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம் - பரகத

அதிசயாதாந இச்சயா உபாதேயத்வமேவ யஸ்ய ஸ்வரூபம் ஸ சேஷ: பர: சேஷீ-
மற்றவர்களுக்குப் புகழை ஏற்படுத்தவேண்டும் என்னும் விருப்பம் காரணமாக,
அங்கீகரிக்கத் தக்கதாக இருத்தல் என்பதையே ஸ்வரூபமாக எந்த வஸ்து
கொண்டுள்ளதோ அதுவே சேஷம், அந்தப் புகழை அடைபவன் சேஷீ - என்றது காண்க.
ஆக ஸர்வேச்வரனுக்குப் புகழ் ஏற்படுத்தியபடி இருப்பவனாகிய ஜீவனே சேஷனாக
உள்ளான். அத்தகைய புகழை உண்டாக்கும் ஜீவனின் ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றபடி அந்தப்
புகழ் இருக்கும். ஆனால் ஜீவனால் ஸர்வேச்வரனுக்கு என்ன புகழை அளிக்க இயலும்
என்ற கேள்வி எழலாம். சரீரம் முதலானவற்றைக் கொண்டு ஒரு ஜீவன், அசித்
வஸ்துவானது என்ன புகழை அளிக்க இயலுமோ அதனை மட்டுமே அளிக்க இயலும்.
ஆக இத்தகைய செயலானது இவனுக்கும் அசித்துக்கும் பொதுவானது ஆகும்.
தன்னுடைய சைதன்யம் அல்லது புத்தி மூலமாகச் சிறப்பான ஒரு புகழை உண்டாக்க
இயலும்.

பாகவதர்களுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதன் காரணம்

மூலம் - இங்கு பகவத் கைங்கர்யத்தை பாகவத கைங்கர்ய பர்யந்தமாகச் சொல்லுகைக்கு
அடி என் என்னில் - பரகத அதிசயாதாந இச்சயா உபாதேயத்வமேவ யஸ்ய ஸ்வரூபம் ஸ
சேஷ: பர: சேஷீ என்று வேதார்த்தஸங்க்ரஹத்திலே அருளிச் செய்தபடியே
ஸர்வேச்வரனைப் பற்ற சேஷபூதனான இவன் அதிசயாதாநம் பண்ணப் ப்ராப்தன்.
அவ்வதிசயந்தான் வஸ்து சக்தியை அநுரோதித்து வரவேணும். ஆனால் ஜீவனுக்குப்
பரனைப் பற்ற சக்யமான அதிசயம் எது என்று பார்த்தவிடத்தில் சரீரத்வாதிமுகத்தாலே
அதிசயாதாநம் பண்ணுகை இவனுக்கும் அசித்துக்கும் பொதுவாயிருந்தது. இவன்
சேஷிக்கு விசேஷித்துப் பண்ணும் அதிசயம் சைதன்யமுகத்தாலேயாயிருக்கும்.

விளக்கம்- பகவத் கைங்கர்யம் எவ்விதம் பாகவத கைங்கர்யம்வரை செல்லும் என்று
கேள்வி எழலாம். இதற்கு விடை தரப்படுகிறது. வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம் - பரகத
அதிசயாதாந இச்சயா உபாதேயத்வமேவ யஸ்ய ஸ்வரூபம் ஸ சேஷ: பர: சேஷீ-
மற்றவர்களுக்குப் ப்ரயோஜனம் உண்டாக்குவதையே தனக்கு முக்கியமான ப்ரயோஜனம்
என்று எண்ணுபவன் சேஷன் எனப்படுகிறான்; அந்த ப்ரயோஜனத்தைப் பெறுகிறவன்
சேஷி ஆகிறான் - என்றது காண்க. ஆக ஸர்வேச்வரனுக்கு சேஷனான ஜீவன்
எம்பெருமானுக்கு ஏதேனும் ப்ரயோஜனமாக இருந்தால் மட்டுமே அவனுக்கு சேஷனாக
இருக்க இயலும். அத்தகைய ப்ரயோஜனம் ஜீவனின் ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றபடி இருக்கும்.
ஆனால் அனைத்தும்வல்ல எம்பெருமானுக்கு ஜீவன் என்ன ப்ரயோஜனத்தை அளிக்க
இயலும் என்ற கேள்வி எழலாம். எம்பெருமானின் சரீரமாக ஜீவன் உள்ளதால், ஜீவன்
ஏதேனும் ப்ரயோஜனத்தை அளிக்க இயலும் என்று வைப்போம். ஆனால் அசித்
பொருள்களும் எம்பெருமானின் சரீரமே ஆகும். அப்படியெனில் எம்பெருமானுக்கு

ப்ரயோஜனமாக இருத்தல் என்பது சித் மற்றும் அசித் ஆகிய இரண்டிற்கும் பொதுவாகவே உள்ளது. ஆனால் ஜீவன் தன்னுடைய அறிவு மூலமாகச் சிறப்பான ப்ரயோஜனத்தைச் செய்ய இயலும்.

மூலம்- அதில் இவன் சாஸ்த்ரவிருத்தமாக வர்த்திக்கும்போது சாஸிதாவாய் தண்டகரான ஈச்வரனுக்கு லீலா ரஸ மாத்ரத்தை உண்டாக்கி அம்முகத்தாலே அதிசயாதாயகனாம். சாஸ்த்ரானுகுணமாக வர்த்திக்கும்போது, சுபே த்வஸௌ துஷ்யதி துஷ்க்ருதே து ந துஷ்யதே அஸௌ பரம: சரீரீ என்கிறபடியே ஈச்வரனுக்கு ஸந்தோஷத்தை உண்டாக்கி அவனுடைய ஒளதார்யாதி குணங்கள் குமரிராதபடி அம்முகத்தாலே உதாரா: ஸர்வ ஏவைதே என்று அவன் தானே கொண்டாடும்படி அதிசயாதாயகனாம்.

விளக்கம்- இப்படியாக ஜீவன் செய்கின்ற செயல்கள் சாஸ்த்ரங்களுக்கு உட்படாமல், அவற்றுக்கு விரோதமாக இருந்தால், தவறுகளுக்குத் தண்டனை விதிப்பவனாகிய எம்பெருமானின் லீலைகளுக்கு ப்ரயோஜனமாகி விடுகிறான் (ஜீவனின் பாவங்களை நீக்கும் பொருட்டு ஜீவனைத் தவறுகள் செய்ய வைப்பது, இதன் மூலம் தண்டனை அளித்து அவன் பாவங்களைப் போக்குவது உள்ளிட்ட லீலைகளுக்கு ஜீவன் ப்ரயோஜனமாகிறான்). மாறாக, சாஸ்த்ரங்களுக்கு உட்பட்ட செயல்களைச் செய்தால் ஈச்வரனுக்கு மகிழ்ச்சியை உண்டாக்கி, அவனுடைய தாராளகுணம் முதலானவை வீணாகாமல் வெளிப்படும்படிச் செய்து, எம்பெருமானாலேயே கொண்டாடப்படுகிறான். இப்படிப்பட்டவர்களை கீதையில் (7-18) - உதாரா: ஸர்வ ஏவைதே - என்னை அவர்களுக்குக் கொடுப்பவனாக மாற்றுவதால் அவர்களும் கொடையாளிகள் - என்று கொண்டாடுவதன் மூலம் உணரலாம். மேலும் மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (199-25) - சுபே த்வஸௌ துஷ்யதி துஷ்க்ருதே து ந துஷ்யதே அஸௌ பரம: சரீரீ - அனைத்தையும் தனது சரீரமாகக் கொண்டு, அனைவரிலும் மேம்பட்டு நிற்கும் ஸர்வேச்வரன், ஜீவன் செய்கின்ற செயல்கள் நல்லவையாக இருந்தால் மகிழ்கிறான், தீமையாக இருந்தால் மகிழ்வதில்லை - என்றது காண்க.

மூலம்- அப்படியே நித்யரும் முக்தரும் ஈச்வராபிப்ராயத்தை ஸாஷாத்தகரித்து பண்ணுகிற கைங்கர்யங்களாலே ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி ஸநாதஜீவித: என்கிறபடியே போக விசேஷத்தை உத்பாதித்து அம்முகத்தாலே அதிசயா தாயகராவார்கள். இப்ப்ரகாரம் சாஸ்த்ரமுகத்தாலே ஈச்வராபிப்ராயத்தை அறிந்து கைங்கர்யம் பண்ணுகிற க்ருதக்ருத்யனுக்கும் ஸமானம். இவற்றில் சாஸ்த்ரவிருத்தங்களாலே ஈச்வரனுக்கு லீலா ரஸ மாத்ரத்தை உண்டாக்கும்போது தனக்கு அநர்த்த பர்யவஸிதமாயிருக்கும். பத்ததசையில் சாஸ்த்ரத்தாலும் முக்ததசையில் ப்ரத்யக்ஷத்தாலும் ஈச்வராபிப்ராயத்தைக் கண்டு ததநுரூபமாக வர்த்திக்கும்போது ஈச்வரனுடைய லீலாதிபுருஷார்த்தத்துடனே ஆநுஷங்கிதமாகத் தனக்கும் ஸ்வாபிமத புருஷார்த்தம் உண்டாம்.

விளக்கம்– இதே போன்று நித்யரும், முக்தரும் எம்பெருமானின் எண்ணங்களை நேரில் அறிந்தவர்களாக அவனுடைய கைங்கர்யங்களில் ஈடுபடுவதால், ஸ்தோத்ரரத்னம் (46) - ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி ஸநாதஜீவித: - எப்போதும் உனக்கே கைங்கர்யம் செய்தபடி, உனக்காகவே வாழ்ந்து உன்னை நான் மகிழும்படிச் செய்வேனோ – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அவனுக்கு மகிழ்வை உண்டாக்கி, ப்ரயோஜனமாகிறார்கள். சாஸ்த்ரங்களை அனைத்தும் எம்பெருமானின் கட்டளைகள் என்பதால் அவைகளை மூலமாக அவனுடைய அபிப்ராயத்தை அறிகின்ற ப்ரபன்னர்களும் அவனுக்குக் கைங்கர்யங்கள் செய்து அவனுக்கு உபயோகமாக உள்ளனர். சாஸ்த்ரங்களுக்கு விரோதமாக நடக்கும்போது, எம்பெருமானுக்கு விளையாட்டை மட்டுமே அளித்து, தனக்குக் கெடுதலையே தேடிக் கொள்கிறான். முக்தனாக உள்ளபோது எம்பெருமானின் அபிப்ராயங்களை நேரில் அறிந்தும், இந்த உலகில் பந்தப்பட்டு உள்ளபோது எம்பெருமானின் அபிப்ராயங்களை சாஸ்த்ரங்கள் மூலமாக அறிந்தும் கைங்கர்யங்கள் செய்யும்போது – எம்பெருமானுக்கு விளையாட்டு முதலான மகிழ்ச்சியை உண்டாக்குவதுடன், தனக்கும் விருப்பமான புருஷார்த்தங்களை அடைகிறான்.

மூலம் – ஆனபின்பு சேதநனான இவன் புத்திபூர்வகமாக ஒரு ப்ரவ்ருத்தி பண்ணும்போது தன் புருஷார்த்தமும் ஆநுஷங்கிதமாகவாகிலும் புகிரவேண்டியதால் அது வரும்போது ஈச்வராபிப்ராய விசேஷ மடியாக வரவேண்டுகையால் அதுக்காக ஈச்வராபிப்ராயத்தை ஆராய்ந்தவிடத்தில் பாகவதகைங்கர்யம் அவனுக்கு ஸர்வத்திலும் அபிமதமாயிருந்தது.

விளக்கம் – ஆக ஜீவன் தனது புத்திக்கு ஏற்றபடி ஒரு செயலைச் செய்தாலும், அது ஜீவனுக்கு ஏற்ற புருஷார்த்தத்தை அளிப்பதாக இருந்தாலும், அந்தச் செயலானது எம்பெருமானின் எண்ணங்களுக்கு ஏற்றதாக இருத்தல் அவசியமாகிறது. ஆக ஈச்வரனின் அபிப்ராயங்களை ஆராய்ந்து பார்க்கும்போது பாகவதர்களுக்குச் செய்யும் கைங்கர்யமே ஜீவனுக்கு அனைத்திலும் உயர்வானது என்பது விளங்குகிறது.

பாகவத கைங்கர்யமே முக்கியமானது

மூலம் – இவ்வர்த்தத்தில்

ஆராதநாநாம் ஸர்வேஷாம் விஷ்ணோராராதநம் பரம்
தஸ்மாத் பரதம் ப்ரோக்தம் ததீயாராதநம் பரம்

மம மத்பக்தபக்தேஷு ப்ரீதிரப்யதிகா பவேத்
தஸ்மாத் மத்பக்தபக்தாச்ச பூஜநீயா விசேஷத:

மத்பக்தஜந வாத்ஸல்யம் பூஜாயாம் சாநுமோதநம்
மத்கதா ச்ரவணே பக்தி: ஸ்வர நேத்ராங்கவிக்ரியா
ஸ்வயமாராதநே யத்நோ மமார்த்தே டம்பவர்ஜநம்
மமாநுஸ்மரணம் நித்யம் யச்ச மாம் நோபஜீவதி
பக்திரஷ்டவிதா ஹி ஏஷா யஸ்மிந் ம்லேச்சே அபி வர்த்ததே
ஸ விப்ரேந்த்ரோ முநி: ஸ்ரீமாந் ஸ யதி: ஸ ச பண்டித:
தஸ்மை தேயம் க்ராஹ்யம் ஸ ச பூஜ்யோ யதா ஹி அஹம்

அநந்யதேவதா பக்தா யே மத்பக்தஜந ப்ரியா:
மாமேவ சரணம் ப்ராப்தாஸ்தே மத்பக்தா: ப்ரகீர்த்திதா:

தஸ்ய யஜ்ஞவராஹஸ்ய விஷ்ணோரமிததேஜஸ:
ப்ரணாமம் யே அபி குர்வந்தி தேஷாமபி நமோ நம:

ததாச்ரயஸ்யாச்ரயணாத் தஸ்ய தஸ்ய ச தஸ்ய ச
ஸம்ஸேவநாந்நர லோகே பூயந்தே ஸர்வபாதகை:

இத்யாதி ப்ரமாணங்களை ஆராய்ந்தால் ராஜாவுக்கு ராஜகுமாரோபலாலநம் போலே
பாகவத கைங்கர்யம் பகவானுக்கு அபிமதமாயிருக்கையால் சேஷபூதனான இவன்
செய்யும் கிஞ்சித்காரங்களில் பாகவதகைங்கர்யம் ப்ரதாநமாயிற்று.

விளக்கம்- பாகவத கைங்கர்யமே மேம்பட்டது என்பதைக் கீழே உள்ள பல வரிகளில்
காணலாம்:

- பாத்தமோத்தரம் (29-81) - ஆராதநாநாம் ஸர்வேஷாம் விஷ்ணோராராதநம் பரம்
தஸ்மாத் பரதம் ப்ரோக்தம் ததீயாராதநம் பரம் - அனைத்து ஆராதனங்களிலும்
விஷ்ணுவின் ஆராதனமே சிறந்தது; அதனைக் காட்டிலும் சிறந்தது பாகவத
ஆராதனமாகும்.
- மஹாபாரதம் ஆச்வமேதிகபர்வம் (116-23) - மம மத்பக்தபக்தேஷு ப்ரீதிரப்யதிகா
பவேத் தஸ்மாத் மத்பக்தபக்தாச்ச பூஜநீயா விசேஷத: - எனது அடியார்கள் மீது

பக்தியுள்ளவர்களிடம் எனக்கு அதிகமான ப்ரேமை உள்ளது. ஆகவே அவர்களை நன்கு ஆராதிக்க வேண்டும்.

- கருட புராணம் (219-6, 7, 8, 9) - மத்பக்தஜந வாத்ஸல்யம் பூஜாயாம் சாநுமோதநம் மத்கதா ச்ரவணே பக்தி: ஸ்வர நேத்ராங்கவிக்ரியா ஸ்வயமாராதநே யத்நோ மமார்த்தே டம்பவர்ஜநம் மமாநுஸ்மரணம் நித்யம் யச்ச மாம் நோபஜீவதி பக்திரஷ்டவிதா ஹி ஏஷா யஸ்மிந் ம்லேச்சே அபி வர்த்ததே ஸ விப்ரேந்த்ரோ முநி: ஸ்ரீமாந் ஸ யதி: ஸ ச பண்டித: தஸ்மை தேயம் க்ராஹ்யம் ஸ ச பூஜ்யோ யதா ஹி அஹம்- என்னிடம் உள்ள பக்தி என்பது எட்டு வகைப்படும். அவையாவன - என் பக்தர்களிடம் உள்ள குறைகளைப் பொருட்படுத்தாமை; எனக்குச் செய்யும் பூஜையைக் கண்டு மகிழ்தல்; எனது சரிதங்களைக் கேட்பதில் ஆவல்; அவற்றைக் கேட்கும்போது குரல் தழுதழுத்து, மயிர்க்கூச்சல் எடுத்து, கண்ணீர் பெருகுதல்; தானும் ஆராதனை செய்தல்; எனது விஷயத்தில் ஆடம்பரம், டம்பம் இல்லாத தன்மை; எப்போது என்னை நினைத்தபடி இருத்தல்; என்னிடம் என்னைத் தவிர வேறு பலன் கேட்காமல் இருத்தல் - என்பதாகும். இவை யாரிடம் உள்ளனவோ அவன் மிலேச்சனாக இருந்தாலும் அவனை ஞானம் மற்றும் பக்தி கொண்ட அந்தணன் என்றும், ஸந்ந்யாஸி என்றும், பண்டிதன் என்றும் எண்ணப்படவேண்டும். அவனுக்கு ஞான உபதேசம் செய்யலாம். அவனிடமிருந்து ஞானத்தைப் பெறலாம். என்னைப் போன்றே அவன் பூஜிக்கப்பட வேண்டியவன்.
- மஹாபாரதம் ஆச்வமேதிகபர்வம் (104-91) - அநந்யதேவதா பக்தா யே மத்பக்தஜந ப்ரியா: மாமேவ சரணம் ப்ராப்தாஸ்தே மத்பக்தா: ப்ரகீர்த்திதா: - மற்ற தேவதைகளிடம் பக்தி அற்றவர்களாய், பாகவதர்களிடம் அன்பு பூண்டவர்களாய், என்னையே சரணம் என்று அடைந்தவர்கள் எனது பக்தர்கள்.
- மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (46-126) - தஸ்ய யஜ்ஞவராஹஸ்ய விஷ்ணோரமிததேஜஸ: ப்ரணாமம் யே அபி குர்வந்தி தேஷாமபி நமோ நம: - எல்லையற்ற தேஜஸ் கொண்ட யஜ்ஞவராஹ வடிவம் கொண்ட விஷ்ணுவை ஆராதிப்பவர்களை நான் பலமுறை வணங்குகிறேன்.
- கருடபுராணம் ஸ்ரீரங்கமஹாத்மயம் (8-91) - ததாச்ரயஸ்யாச்ரயணாத் தஸ்ய தஸ்ய ச தஸ்ய ச ஸம்ஸேவநாந்நர லோகே பூயந்தே ஸர்வபாதகை: - எம்பெருமானின் பக்தனை அண்டியிருப்பதாலும், அவனுக்குப் பக்தன், அவனுக்குப் பக்தன் என்ற தொடரின் இறுதியில் உள்ளவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதாலும் இந்த உலகில் உள்ளவர்கள் அனைத்து பாவங்களில் இருந்து விடுபடுகின்றனர்.

மேலே உள்ள பல வரிகள் மூலம் உணரப்படுவது என்ன? அரசனுக்கு அவனது ராஜகுமாரனை மகிழ்விப்பதால் எத்தனை மகிழ்ச்சி உண்டாகுமோ அது போன்று, பாகவத கைங்கர்யம் மூலம் எம்பெருமானுக்கு அதிகமான மகிழ்ச்சி உண்டாகிறது. ஆகவே எம்பெருமானின் சேஷனான ஜீவனுக்கு பாகவத கைங்கர்யம் மிகவும் அவசியம் என்று தெளிவாக அறியப்படுகிறது.

பாகவத கைங்கர்யம் மூலம் எம்பெருமான் எவ்விதம் மகிழ்கிறான்

மூலம்- இவ்விடத்தில் தத்தவவித்துக்குப் ப்ரமாண ஸரணியைப் பார்த்தால் யே யஜந்தி பித்ருந் தேவாந் இத்யாதிகளிற்படியே ஈச்வரன் பாகவத சரீரனாய்க் கொண்டும் ஆராத்யனாம். ஸ ச மம ப்ரிய: என்கிறபடியே பரமைகாந்தி விஷயத்தில் ப்ரீதி பரதந்த்ரனான ப்ரகாரியினுடைய நினைவைப் பார்த்தால் ஜ்ஞாநீ த்வாத்மை மே மதம் என்கிறபடியே பாகவத கைங்கர்யத்தைப் பார்த்தால் பகவான் தன் அந்தர்யாமி பக்கலிலே பண்ணினதாக உகக்கும்.

விளக்கம்- இங்கு நாம் பல ப்ரமாணங்களை ஆராய்ந்தால், பாகவதனைத் தனது சரீரமாகக் கொண்டுள்ள ஸர்வேச்வரனே ஆராதிக்கப்படுகிறான் என்பதை மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (355-41) - யே யஜந்தி பித்ருந் தேவாந் -பித்ருக்கள் முதலானவர்களை ஆராதிப்பவர்கள், அவர்களின் ஆத்மாவாக உள்ள ஸர்வேச்வரனையே ஆராதிக்கின்றனர் - போன்ற வரிகளின் மூலமாக அறியலாம். மேலும் கீதை (7-17) - ஸ ச மம ப்ரிய: - எனக்கு அவன் ப்ரியமானவன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஈச்வரனின் எண்ணத்தை நோக்கும்போது, கீதை (7-18) - ஜ்ஞாநீ த்வாத்மை மே மதம் - அவர்களின் ஞானியானவன் எனது ஆத்மாவாகவே உள்ளான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, பாகவதர்களுக்குச் செய்யப்படும் கைங்கர்யங்களைத் தன்னுடைய ஆத்மாவிற்ருச் செய்யப்படும் கைங்கர்யங்களாகவே எம்பெருமான் எண்ணுகிறான். இதனால் மகிழ்கிறான்.

மூலம்- இப்படி சேஷிக்கு அபிமதமென்கிறவளவே அன்று, சேஷத்வமாகிற ஸம்பந்தந்தான் ஸத்வாரகமாகவும் உண்டாகையால் கைங்கர்யமும் ஸத்வாரகமாகவும் ப்ராப்தம். அது எங்ஙனையென்னில்:

நித்யம் ச்ரியா ஸமேதஸ்ய பக்தேராத்த்வத: ஸதா
ஸஹ ஸத்வாரகம் ச ஸ்யாத் சேஷித்வம் பரமாத்த்மந:

ஸ்வதந்த்ரனாய் ஸ்வச்சந்தலீலனான ராஜா தான் பூண்ட ஆபரணத்தையும் இட்ட மாலையையும் அடியார்களுடையவும் ஆனை குதிரைகளுடையவும் கழுத்திலே இடுமாப்போலே “அடியார்க்கு என்னையாட்படுத்த விமலன்” என்றும்,

நாரத: அஹமநுப்ராப்த: ஸ்வதர்சன குதூஹலாத்
ப்ரபவோ பகவத்பக்தா மாதர்சாம் ஸததம் த்விஜ என்றும்

”மற்றும் ஓர் தெய்வம் உளதென்று இருப்பாரோடு உற்றிலேன் உற்றதும் உன்னடியார்க்கடிமை” என்றும் சொல்லுகிறபடியே அத்யந்த பாரதந்தர்யாதிகளடியாக பகவதிஷ்டவிநியோகார்ஹதையாலே பகவச்சேஷத்வம் தான் யாவதாத்மபாவியான கட்டளையிலே பாகவதசேஷத்வபர்யந்தமாயிற்று. இங்கு பாகவதத்வமடியாக ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமாகவும் குணர்தாஸ்யமுபாகத: என்கிற ந்யாயத்தாலே குணஜ்ஞானமடியாக ஸ்வேச்சையாலும் வந்த பாகவதசேஷத்வம் “பகவத்பக்தா:”, “மாத்ருசாம்” என்கிற இரண்டு பதத்தாலும் ஸூசிதம்.

விளக்கம் – இப்படியாக பாகவதர்களுக்குச் செய்யும் கைங்கர்யம் எம்பெருமானுக்கு மகிழ்வை உண்டாக்குகிறது. அத்துடன் மட்டும் நில்லாமல், தான் எம்பெருமானின் சேஷனாக உள்ள நிலையானது பாகவதர்களை இடையிட்டும் மேம்படுகிறது. ஆகவே ஒருவன் எம்பெருமானுக்குச் செய்யும் கைங்கர்யம் என்பது பாகவதர்கள் மூலமாகவும் சென்றடைகிறது. இதனை நித்யம் ச்ரியா ஸமேதஸ்ய பக்தேராத்மவத: ஸதா ஸஹ ஸத்வாரகம் ச ஸ்யாத் சேஷித்வம் பரமாத்மந: - பெரியபிராட்டியை விட்டு அகலாத எம்பெருமான், தன்னுடைய பாகவதர்களைத் தனது ஆத்மா என்றே கருதும் எம்பெருமான், தன்னுடைய பத்னியாகிய பிராட்டியுடன் உள்ளபோதும் எஜமானத்தன்மையை வெளிப்படுத்தியபடியும், பாகவதர்கள் மூலமாகத் தனது எஜமானத்தன்மையை வெளிப்படுத்தியபடியும் உள்ளான் – என்பதன் மூலம் அறியலாம்.

சுதந்திரமாகவும் தன்னுடைய விருப்பப்படியும் செயல்படுவதில் நாட்டம் கொண்ட அரசன் ஒருவன் தான் கழுத்தில் அணிந்துள்ள ஆபரணங்களையும், மாலைகளையும் தன்னுடைய வேலையாட்கள் மற்றும் யானை குதிரைகள் ஆகியவர்களின் கழுத்தில் அணிவிக்க விருப்பம் கொள்கிறான் (இது போன்று எம்பெருமான் தனது அடியார்களைக் கௌரவிப்பதில் மகிழ்வு கொள்கிறான்). கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- அமலனாதிப்பிரான் (1) - அடியார்க்கு என்னையாட்படுத்த விமலன்
- பத்மோத்தரம் (81-52) - நாரத: அஹமநுப்ராப்த: ஸ்வதர்சன குதூஹலாத் ப்ரபவோ பகவத்பக்தா மாதர்சாம் ஸததம் த்விஜ – நாரதனாகிய உன்னைக் காணவே நான் இப்போது மிகவும் ஆர்வத்துடன் வந்தேன். இருமுறை பிறப்புள்ள அந்தணனே! பாகவதர்கள் அனைவரும் என்னைப் போன்றவர்களுக்கு எப்போதும் எஜமானர்கள்

- பெரியதிருமொழி (8-10-3) - மற்றும் ஓர் தெய்வம் உளதென்று இருப்பாரோடு உற்றிலேன் உற்றதும் உன்னடியார்க்கடிமை

மேலே உள்ள பல வரிகளின் மூலம் - ஜீவன்கள் எம்பெருமானின் கட்டளைக்கு அடிபணிந்தவர்கள் என்பதாலும், எஜமானனின் ஓர் அடிமைக்கு மற்ற அடிமைகள் தொண்டு செய்வது இயல்பானதே என்பதாலும், நாம் எம்பெருமானுக்குச் செய்யும் கைங்கர்யங்கள் நம்முடைய உயிர் உள்ளவரையில் பாகவதர்கள் முடிய நீட்டிக்கப்பட வேண்டும் என்றாகிறது.

பாகவதர்களின் குணங்கள் மற்றும் ஞானம் காரணமாகவும் அவர்களுக்குத் தொண்டு செய்யவேண்டும் என்னும் நமது ஆர்வம் மேலும் அதிகரிக்கவே செய்கிறது. இதனை இராமாயணம் கிஷ்கிந்தாகாண்டம் (4-12) - குணைந்தாஸ்யமுபாகத: - இராமனின் குணங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டு அடிமையாக உள்ளேன் - என்று லக்ஷ்மணன் கூறுவதன் மூலம் அறியலாம். இதனையே "பகவத்பக்தா:", "மாத்ருசாம்" போன்ற பதங்கள் உணர்த்துகின்றன.

பாகவத சேஷத்வத்தின் முறை

மூலம்- இப்பாகவத சேஷத்வம் க்ரயம் செல்லும்படியைப் "பேசிவார் அடியார்கள் எந்தம்மை விற்கவும் பெறுவார்களே" என்று கல்பஸூத்ர வ்யாக்யாதாக்களான பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்தார். இது மத்யமபதத்துக்குத் தாத்பர்யார்த்தம். இவ்வர்த்தத்தை அநுஸந்தித்தால் இச்சேஷத்வம் ஸத்வாரகமாகவும் அத்வாரகமாகவும் நின்ற நிலையிலே சேஷ வ்ருத்தியான கைங்கர்யமும் நிற்கும். ஆகையால் தன் சக்திக்கு அநுரூபமாக பகவத்கைங்கர்யத்தினுடைய ஸாத்யாகார விவ்ருத்தியான புருஷார்த்தத்தில் எல்லை நிலத்தைத் தரிசு தூறு விடாதொழியப் ப்ராப்தம். இது,

பர்த்துர்ப்ருத்யகணஸ்ய ச,

ஆப்தோ விஷ்ணோரநாப்தச்ச த்விதா பரிகர: ஸ்ம்ருத:
நித்யோ வந்த்யோ ந வாநித்ய: கர்மவச்யோ முமுக்ஷுபி:

என்று ஸ்ரீபௌஷ்காதிகளிற் சொன்ன ந்யாயத்தாலே பதிவ்ரதாதர்மம் போலே இருக்கிற பரமைகாந்தித்வத்துக்கு மிகவும் உசிதமான பதிசித்தாநுவர்த்தநம் ஆகையால் ஹேத்வந்தரத்தாலன்றிக்கே அநந்யார்ஹ சேஷத்வஞானமடியாக வருகையாலே இவ்வந்ய சேஷத்வம் விருத்தமன்று.

விளக்கம் – இப்படியாக உள்ள பாகவத சேஷத்வம் விலைக்கு விறாலும் செல்லும்படியாக உள்ளதைக் கல்பஸூத்ரத்தின் வ்யாக்யான கர்த்தாவாகிய பெரியாழ்வார் தனது திருமொழியில் (4-4-10) - பேசிவார் அடியார்கள் எந்தம்மை விற்கவும் பெறுவார்களே- எம்பெருமானின் திருநாமத்தைக் கூறுபவர்கள் எங்களை விற்கக்கூட உரிமை உள்ளவர்கள் - என்றார். இதுவே திருமந்திரத்தின் நடுப்பதமான “நம:” என்பதன் பொருளாக உள்ளது. இந்த அர்த்தத்தில் நாம் சிந்தனை செய்தால், நாம் எம்பெருமானுக்கு நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் (அடியார்கள் மூலம்) அடிமையாக உள்ளோம் என்றாகிறது. இதன்படி நாம் செய்யும் கைங்கர்யங்களும் நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் ஆகிறது. ஆகவே எம்பெருமானின் அடிமையாக உள்ள ப்ரபன்னன் ஒருவன் தனது சக்திக்கு இயன்றவரையில் பாகவதர்களுக்குத் தொண்டு செய்வதே தங்களின் கடமை என்று அறியவேண்டும். இப்படியாக உள்ள பாகவதர்களுக்குக் கைங்கர்யம் என்ற நிலமானது பாழாகப் போகும்படிச் செய்துவிடாமல், எப்போதும் கைங்கர்யம் என்னும் உழவு செய்தபடி இருக்கவேண்டும். கீழே உள்ள பௌஷ்கர ஸம்ஹிதை வரிகளைக் காண்க:

- பர்த்துர்ப்ருத்யகணஸ்ய ச - தனது கணவன் அருகில் இருந்தாலும் சரி, இல்லாதபோதும் சரி, கணவனையும் அவனது வேலையாட்களையும் கவனிப்பது மனைவிக்குக் குற்றமன்று.
- ஆப்தோ விஷ்ணோரநாப்தச்ச த்விதா பரிகர: ஸ்ம்ருத: நித்யோ வந்த்யோ ந வாநித்ய: கர்மவச்யோ முமுசுஷுபி: - எம்பெருமானின் பரிவாரங்கள் ஆப்தர் மற்றும் அநாப்தர் என்று இருவகைப்படுவர். ஆப்தர் என்பவர் நித்யர், முக்தர் மற்றும் பாகவதர்கள். அநாப்தர் என்பவர் தேவர்களும், கர்ம வசப்பட்ட ஸம்ஸாரிகளும் ஆவர். முமுசுஷு ஒருவன் முதலில் கூறியவர்களை வணங்கலாம், இரண்டாவதாகக் கூறப்பட்டவர்களை வணங்கக்கூடாது.

ஆகவே பதிவ்ரதைக்கான தர்மங்களுடன் கூடிய ஒருவன், எம்பெருமானிடம் மிகவும் ஈடுபாடு கொண்ட ஒருவன், எம்பெருமானின் ஸங்கல்பத்திற்கு உட்பட்டே நடக்க முயல்வான். பாகவதர்களுக்கு அடிமையாக இருத்தல் என்பது நாம் எம்பெருமானுக்கு மட்டுமே அடிமை என்ற ஞானத்தால் உண்டாவதாகும். மற்ற யாருக்கும் நாம் அடிமை அல்ல என்பதால், பாகவதர்களுக்குத் தொண்டு செய்தல் என்பது முறையானதே ஆகும்.

மூலம்- இப்பாகவத சேஷத்வம் ஸ்வாபாவிகமோ ஓளபாவிகமோவென்னில், கர்மாத்யுபாதிகளற நித்யாபிவாச்சித பரஸ்பர நீசபாவை: என்கிறபடியே யாவதாத்மபாவியாய்க்கொண்டு முக்ததசையிலும் அநுவர்த்திப்பதொன்றாகையாலே ஸ்வாபாவிகமென்னவுமாம்; பகவத்ஸம்பந்த ஜ்ஞாநவிசேஷ நிபந்தநமாகையாலே ஓளபாவிகமென்னவுமாம்.

விளக்கம்- இப்படியாக பாகவதர்களுக்குத் தொண்டு புரிந்தபடி இருத்தல் என்பது இயற்கையாகவே உண்டாகிறதா அல்லது எதிர்பாராமல் உண்டாகிறதா என்ற கேள்வி எழலாம். இரண்டு வகைகளிலும் உண்டாகிறது. ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவம் (77) - நித்யாபிவாச்சித பரஸ்பர நீசபாவை: - ஒருவருக்கொருவர் தொண்டு செய்தபடி இருக்க விரும்பும் நித்யஸூரிகளோடு நான் எப்போது சேர்வேன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப இத்தகைய பாகவத சேஷத்வம் என்பது முக்தி அடைந்த பின்னரும் தொடர்வதால் இது இயற்கையாகவே உள்ளதாகிறது. எம்பெருமானின் தொடர்பு பற்றிய ஞானம் உண்டாகும்போது இத்தகைய பாகவத சேஷத்வமும் உண்டாவதால் எதிர்பாராமல் உண்டாகிறது எனவும் கூறலாம்.

பாகவத சேஷத்வமும் பாகவத சேஷித்வமும்

மூலம்- இப்படியாகில் இருவருக்கும் பாகவதத்வமுண்டானால் ஒருவரைப்பற்றி ஒருவர்க்கு சேஷத்வமும் சேஷித்வமும் வருகை விருத்தமன்றோ என்னில், பரஸ்பர உபகார்யே உபகாரக பாவாதிகளிற்போலே இங்கும் விரோதமில்லை. அதிகார்யவஸ்தையிலே க்ரியைக்குச் சேஷியானவன் தானே கர்த்ரவஸ்தையிலே இதுக்குச் சேஷமாய் நில்லா நின்றான். அப்படியே அந்யோந்யம் பண்ணும் அதிசயங்களை உபஜீவியாதே ஒருத்தருக்கொருத்தர் அதிசயாதாநம் பண்ணினால் அதிசயாதாயகத்வவேஷத்தாலே இருவருக்கும் சேஷத்வமுண்டாய் அதிசயத்துக்கு வேஷத்தாலே இருவருக்கும் சேஷித்வமுண்டாகக் குறையில்லை.

விளக்கம் - பாகவதர்களுக்குக் கைங்கர்யம் செய்யும்போது, இருவருமே பாகவதர்கள் என்றாகின்றனர். இவ்விதம் ஆகும்போது இருவருக்குள் ஒருவர் அடிமையாகவும், மற்றொருவர் எஜமானனாகவும் இருக்கின்ற நிலை உண்டாகும் அல்லவோ? இது முரணாக உள்ளதே என்ற சந்தேகம் எழலாம். இதில் முரண்பாடு ஏதும் இல்லை. இந்த உலகத்தில் ஒருவர் மற்றவர்களுக்கு உதவி செய்தபடியும், தான் அவரிடமே உதவி கேட்டபடியும் உள்ள நிலையைக் காணலாம். யாகம் ஒன்றை இயற்றும் ஒருவன், ஏதோ ஒரு பலனுக்காக அதனை இயற்றியபோதிலும் அவன் எஜமானனாக உள்ளான்; அவனே அந்த யாகம் இயற்றுகின்ற நேரத்தில் யாகம் இயற்றும் தொண்டனாகவும் உள்ளான். இது போன்று ஒரு பாகவதர் மற்றொரு பாகவதருக்குக் கைங்கர்யம் செய்யும்போது கைங்கர்யம் செய்கின்ற பாகவதர் மற்றவருக்கு சேஷனாக உள்ளார். கைங்கர்யத்தை ஏற்றுக் கொள்கின்ற பாகவதர் வேறு ஒரு காலகட்டத்தில் கைங்கர்யம் செய்த பாகவதருக்குக் கைங்கர்யம் செய்யும்போது அவருக்கு இவர் சேஷனாகிறார். இப்படியாக இருவருக்கும் சேஷத்வமும் சேஷித்வமும் உண்டாவதில் குறையில்லை.

மூலம்- இப்படி ஈச்வரேச்சையாலே இருவரும் பரஸ்பரம் அதிசயாதாயகராக விநியுக்தராகையாலே இருவருக்கும் பாகவதசேஷித்வஸம்பந்தம் ப்ராமாணிகம். குணவசீக்ருதனான தன் நினைவாலே பகவத்விஷயத்திலும் பாகவத விஷயத்திலும் வரும் தாஸத்வம் போகவர்த்தகமாய்க் கொண்டு தன்னேற்றமாயிருக்கும். இவ்விடத்தில் ஈச்வரன் ஸ்வாதந்தர்ய ஸஹக்ருதையான தன் இச்சையாலே பாகவதர்க்கெல்லாம் சேஷித்வத்தை உண்டாக்கும். இவர்களிச்சையையும் கூட்டிக் கொண்டு இவர்களுக்கு பாகவத சேஷித்வத்தை உண்டாக்கும்.

விளக்கம்- இவர்கள் இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் தொண்டு செய்வது என்பது எம்பெருமானின் இச்சையால் உண்டாவதால், இந்த சேஷித்வ ஸம்பந்தம் என்பது சாஸ்த்ரங்களால் ஏற்கப்படும் என்றே கொள்ளவேண்டும். பகவானுக்கு அல்லது பாகவதருக்கு அவர்களுடைய குணங்களைக் கண்டு வசீகரிக்கப்பட்டு, அவர்களுக்குத் தொண்டு செய்யும்போது தன்னுடைய இச்சையால் தொண்டு செய்வதால், அதிகமான மகிழ்ச்சி உண்டாகும். இப்படியாக உள்ளபோது, ஈச்வரன் தன்னுடைய ஸ்வாதந்தர்ய காரணமாகவும், ஸங்கல்பம் காரணமாகவும் அனைத்து பாகவதர்களுக்கும் எஜமானத் தன்மையை (சேஷித்வம்) உண்டாக்கிவிடுகிறான். மேலும் பாகவதர்களின் விருப்பம் மற்றும் தன்னுடைய ஸங்கல்பம் ஆகியவை மூலம் பாகவதர்களுக்கு சேஷித்வத்தையும் (தொண்டனாக உள்ள தன்மை) உண்டாக்குக்கிறான்.

மூலம் - இப்படி ஸ்வாமிக்கு இஷ்டவிநியோகார்ஹராய்க் கொண்டு சேஷிகளாய் நிற்கை தன்னாலே இருவரும் ஸ்வரூபம் பெற்றார்கள். ஸ்வாபீஷ்டமான பாகவதசேஷித்வமும் அதின் பலமான பாகவதகைங்கர்யமும் ஸித்திக்கையாலே இருவரும் புருஷார்த்த காஷ்டை பெற்றார்கள். இருவரையும் இப்படிப் பரஸ்பர சேஷ சேஷிகளாக நியமித்து ரஸிக்கையாலே ஈச்வரன் தன் ஈச்வரத்வமும் போக்த்ருத்வமும் பெற்றான். இப்ப்ரகாரத்தாலே தங்களுக்கு வந்த சேஷித்வ சேஷித்வாதிகளெல்லாம் ஈச்வரனுடைய போக்த்ருத்வத்துக்குச் சேஷிமென்று தெளிகையாலே இருவர்க்கும் கோதற்ற புருஷார்த்த காஷ்டை உண்டாகிறது.

விளக்கம் - இப்படியாக இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் எம்பெருமானின் ஸங்கல்பத்தால் சேஷியாக (ஒருவருக்கொருவர் எஜமானர்கள்) இருப்பதன் மூலம் தங்களது ஸ்வரூபத்தை உணர்கின்றனர். தங்களது விருப்பமான பாகவதர்களுக்கு அடிமையாக இருப்பதன் பலனான பாகவத கைங்கர்யத்தை இவர்கள் அடைகின்றதால், அடையப்படவேண்டிய புருஷார்த்தத்தின் எல்லையை அடைந்துவிடுகின்றனர். இப்படியாக ஒருவருக்கொருவர் தொண்டனாகவும் எஜமானனாகவும் உள்ள நிலையைக் கண்டு மகிழ்வதால், ஈச்வரன் தன்னுடைய ஈச்வரத்தன்மை மற்றும் இன்பமாக உள்ள தன்மை ஆகியவற்றை அடைந்துவிடுகிறான். தாங்கள் ஒருவருக்கொருவர் சேஷனாகவும் சேஷியாகவும் (கைங்கர்யம் செய்பவராகவும், கைங்கர்யம் ஏற்பவராகவும்) உள்ளதைக் கண்டு

எம்பெருமான் இன்பம் அடைகிறான் என்று உணர்ந்து கொள்கின்றனர். இதனால் இவர்களுக்கு தோஷம் இல்லாத புருஷார்த்த எல்லை கிட்டுகிறது.

மூலம்- இப்படி நிச்சிதார்த்தராய் ஸாரவித்துக்களான க்ருதக்ருத்யருக்கு அபராதருசியும் அதிசங்கையும் அன்யதேவதா ஸ்பர்சமும் ஆத்மாதீந போகமும் ஆத்மார்த்த போகமுமாகிற பழுதில்லாத பரமைகாந்திகளுடைய ப்ரஸாதமே எப்போதும் ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாக அபேக்ஷணீயம்.

விளக்கம் - இப்படியாகத் தங்களது புருஷார்த்தத்தின் நிலைமையை உணர்ந்து, தங்களது நிலையை நன்றாக உணர்ந்தவர்கள் எம்பெருமானிடமும் பாகவதர்களிடமும் அபசாரப்படுதல் என்னும் ருசியைக் கைவிடுவர்; அவர்களைக் குறித்தி எந்தவிதமான சந்தேகமும் கொள்ளமாட்டார்கள்; எம்பெருமானைத் தவிர மற்ற தேவதைகளை நாட மாட்டனர்; தன்னுடைய இன்பத்திற்காகவோ, தனது சுதந்திரம் மூலமாக இன்பம் அடைவதாக எண்ணியோ ஏதும் செய்ய மாட்டனர்; பாகவதர்களின் க்ருபையே தங்களுக்கு மிகவும் பயன் உள்ளதாக எண்ணுவர்.

வேதம் அறிந்த பகவர் வியக்க விளங்கிய சீர்
நாதன் வகுத்த வகை பெறுநாம் அவன் நல்லடியார்க்கு
ஆதரமிக்க அடிமையிசைந்து அழியா மறைநூல்
நீதி நிறுத்த நிலை குலையாவகை நின்றனமே

பொருள்- வேதங்களை நன்று அறிந்த பாகவதர்களும் வியக்கும்படியான உயர்ந்த திருக்கல்யாண குணங்களைக் கொண்ட எம்பெருமான் நமக்கு இட்ட கட்டளையை (பாகவதர்களுக்குக் கைங்கர்யம் செய்தல்) நாம் அறிந்தோம். அவனுடைய சிறந்த அடியார்களுக்கு அன்புடன் கூடிய கைங்கர்யத்தைச் செய்வது என்பதை ஒப்புக் கொண்டோம். எப்போதும் அழியாமல் உள்ள வேதங்கள் கூறிய தர்ம மார்க்கத்தின் நிலையில் நின்று, முறை தவறாமல் நடந்தோம்.

நாதே ந: த்ருணம் அந்யத் அந்யத் அபி வா தந்நாபி நாலீகிநீ
நாலீக ஸ்ப்ருஹணீய ஸௌரபமுசா வாசா ந யாசாமஹே
சுத்தாநாம் து லபேமஹி ஸ்திரதியாம் சுத்தாந்த ஸித்தாந்திநாம்
முக்தைச்வர்ய திந ப்ரபாத ஸமயாஸித்தம் ப்ரஸத்திம் முஹு:

பொருள்- எம்பெருமானின் அடியார்களாகிய நமது வாக்குகள் அவனது திருநாபி என்னும் குளத்தில் தோன்றிய தாமரையும் விரும்பும் நறுமணம் கொண்டுள்ளது. இந்த வாக்கைக் கொண்டு நம்முடைய ஸ்வாமியான எம்பெருமானிடம் புல் போன்று அற்பமான செல்வம், இந்த்ர பதவிகள், ப்ரஹ்மபதம், கைவல்யம், மோக்ஷம் போன்ற எதனையும் யாசிக்க

மாட்டோம். முக்தர்களுக்குச் செல்வமாக பரிபூர்ணமான பகவத் அநுபவம் உள்ளது. இதனைப் பகல்பொழுது என்று கொண்டால், இதன் இனிமையான காலைப்பொழுது போன்று எது உள்ளது என்றால் – தூய்மையானவர்களும், எம்பெருமானிடம் அசைக்க இயலாத உறுதி கொண்டவர்களும், எம்பெருமான் விஷயத்தில் பதிவ்ரதைகளின் கற்பு உள்ளவர்களும் ஆகிய பாகவதர்களின் அநுக்ரஹமே ஆகும். இதனை நாம் அடைவோம்.

புருஷார்த்தகாஷ்ட்டாதிகாரம் ஸம்பூர்ணம்

.17சாஸ்த்ரீய நியமந அதிகாரம்

கைங்கர்யங்களை சாஸ்த்ர விதிகளின்படிச் செய்வதைக் கூறுதல்

முகுந்தே நிசுஷிப்ய ஸ்வபரம் அநதோ முக்தவத் அஸௌ
ஸ்வதந்த்ர ஆஜ்ஞாஸித்தம் ஸ்வயம் அவிதித ஸ்வாமி ஹ்ருதய:
பரித்யாகே ஸத்ய: ஸ்வ பர விவித அநர்த்த ஜநநாத்
அலங்க்யாம் ஆமோக்ஷாத் அநுஸரதி சாஸ்த்ரீய ஸரணிம்

பொருள் – ஒரு ப்ரபந்நன் தன்னுடைய பொறுப்புகள் முழுவதையும் எம்பெருமானிடம் ஸமர்ப்பணம் செய்த பின்னர், தனது பாவங்களை அனைத்தும் நீங்கப் பெற்றவனாக, முக்தனின் நிலையை அடையக்கூடும். ஆயினும் அவன் தான் உள்ள ஸம்ஸார நிலை காரணமாக எம்பெருமானின் உள்ளத்தை அறியாதவனாக, தான் செய்யவேண்டிய கடமைகளைச் செய்யாமல் விடக்கூடும். இதனால் அவன் தனக்கும் தன்னைச் சார்ந்தவர்களுக்கும் தீமைகளை ஏற்படுத்தக்கூடும். இதனை உணரும் ஒருவன் - சுதந்திரமான எம்பெருமானின் ஆணையால் உண்டாக்கப்பட்டதும், மீறாமல் பின்பற்றப்பட வேண்டியதும் ஆகிய சாஸ்த்ரங்கள் கூறும் நெறிகளை மோக்ஷம் உண்டாகும்வரை பின்பற்றுகிறான்.

மூலம்– இச்சேஷத்வ ஸம்பந்தமடியாக பகவத்பாகவதவிஷயங்களில் இவன் பண்ணும் கைங்கர்யம் சாஸ்த்ர ஸாபேக்ஷ ருசியாலேயோ, சாஸ்த்ர நிரபேக்ஷ ருசியாலேயோ என்னில், இருள்தரு மாஞாலத்துள் இருக்கிற இவனுக்குச் சாஸ்த்ரம் கைவிளக்காக வேண்டுகையாலே யதாசாஸ்த்ரமாய் சாஸ்த்ரம் விகல்பித்தவற்றில் யதாருசியாகக் கடவது.

விளக்கம் – கடந்த அதிகாரத்தில் ஒருவன் தான் சேஷனாக (தொண்டு புரிபவனாக) உள்ள தன்மை காரணமாக எம்பெருமானுக்கும், அவனது அடியார்களுக்கும் கைங்கர்யம் செய்தல் பற்றி ஆராயப்பட்டது. அப்படிப்பட்ட கைங்கர்யத்தின் மீது இவன் கொள்ளும் ஆசை என்பது: இவனுக்கு இயல்பாகவே உள்ள ஆசை மற்றும் இது சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்டது என்பதாலா அல்லது இவனுக்கு இயல்பாகவே உள்ள ஆசை காரணமாக மட்டுமே அல்லாமல் இவற்றைப் பற்றி சாஸ்த்ரங்களில் எதுவும் கூறப்படவில்லை

என்பதாலா என்று சந்தேகம் எழுகிறது. அறியாமை என்னும் இருள் சூழ்ந்த இந்த உலகில் உள்ள ஒருவனுக்கு சாஸ்த்ரங்களே கைவிளக்காக உள்ளன. ஆகவே இவனுக்கு சாஸ்த்ரங்கள் மூலமாகவே இந்த ஆசை ஏற்படுகிறது. ஒரு சில இடங்களில் சாஸ்த்ரங்கள் “செய்தாலும் செய்யலாம், செய்யாமல் விட்டாலும் தவறில்லை” என்று கூறும்போது, ஒருவன் தனது சொந்த முடிவு எடுக்கலாம்.

எம்பெருமானார் தனது அந்திம காலத்தில் உரைத்தவை

மூலம்- அது எங்ஙனே என்னில், எம்பெருமானார் திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளுகிறபோது ஸ்ரீபாதத்திலே ஸேவித்திருந்த முதலிகளுடைய ஆர்த்தியைக் கண்டருளி இவர்களை அழைத்தருளி, “என்னுடைய வியோகத்தில் தேஹத்யாகம் பண்ணினாருண்டாகில், ஆளவந்தார் ஸ்ரீபாதமே! என்னோடு அவர்களுக்கு ஸம்பந்தமில்லை”, என்றருளிச்செய்ய, இவர்களும் இதைக்கேட்டு மிகவும் சோகார்த்தராய், “இனி எங்களுக்குச் செய்ய அடுப்பது எது?”, என்று விண்ணப்பம் செய்ய, இவர் அருளிச் செய்தருளின வார்த்தை:

விளக்கம்- உடையவர் திருநாட்டு எழுந்தருளும் அந்திம காலத்தில், அவருடைய திருவடிகளைப் பற்றியபடி அவரது சிஷ்யர்கள் சோகத்தில் ஆழ்ந்து அமர்ந்திருந்தனர். அவர்களுடைய துயரத்தைக் கண்ட எம்பெருமானார் அவர்களைத் தன்னிடம் அழைத்தார். அவர்களிடம், “நான் எனது உயிரை விட்டபின்னர் யாரும் தங்களது உயிரை மாய்த்துக் கொள்ள முயற்சி செய்யக்கூடாது. அவ்விதம் யாரேனும் செய்தார்கள் என்றால், ஸ்வாமி ஆளவந்தாரின் திருவடிகளின் மீது ஆணையாக, அவர்களுக்கு என்னுடனான தொடர்பு நீங்கிவிடும்”, என்றார். இதனைக் கேட்ட சிஷ்யர்கள் மேலும் சோகம் கொண்டவர்களாக எம்பெருமானாரிடம், “அப்படி என்றால், நாங்கள் வேறு என்ன செய்யவேண்டும்?”, என்று உடையவரிடம் கேட்டனர். இதற்கு உடையவர் பின்வருமாறு அருளிச்செய்தார் (இவை ஐந்து ஆகும். இவை ஒன்றன் பின் ஒன்றாக கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன):

மூலம் -

.1ஒருவன் ப்ரபந்நனானால் அவனுடைய ஆத்ம யாத்ரை பகவததீநையாகையாலே அதில் அவனுக்கு அந்வயமில்லை; உண்டென்றிருந்தானாகில் ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பொய்யாமித்தனை. தேஹயாத்ரை கர்மாதீநையாகையாலே அதுக்குக் கரையவேண்டா; கரைந்தானாகில் நாஸ்திகனாமித்தனை. ஆகையால் உபய யாத்ரையையுங் கொண்டு இவனுக்குக் கார்யமில்லை.

.2ஆனால் மநோவாக்காயங்களாகிற த்ரிவித கரணங்களையுங் கொண்டு வேண்டிற்றுச் செய்து திரியவமையுமோ என்னில், அது இவனுக்கு ஸ்வரூபமன்று; உபயாம்சத்தில்

அந்வயமில்லாவிட்டாலும், ப்ராப்யமான கைங்கர்யத்திலே இவற்றை அந்வயிப்பிக் குமித்தனை.

விளக்கம் –

.1ஒருவன் ப்ரபந்நன் என்றால் தன்னுடைய மோசஷம் என்பது எம்பெருமானின் வசப்பட்டது என்பதால் அதனைக் குறித்து அவன் வருத்தம் கொள்ளவேண்டியதில்லை. அப்படியும் அவன் வருந்தினால் என்றால், அவன் ப்ரபத்தி செய்தது என்பது பொய்யே ஆகும். அவன் தனது சரீரத்தைக் கைவிடுதல் என்பது கர்மத்தின் கையில் உள்ளது என்பதால், அதற்காகவும் வருத்தம் கொள்ளக் கூடாது. அப்படியும் அவன் வருந்தினால் என்றால், அவன் நாஸ்திகனே ஆவான். ஆகவே இரண்டிற்காகவும் வருத்தம் கொள்ளக் கூடாது.

.2அப்படி என்றால் மனம், வாக்கு மற்றும் சரீரம் ஆகியவற்றைக் கொண்டு ஒருவன் தனது விருப்பப்படி செயல்கள் செய்தபடி இருக்கலாமா என்ற கேள்வி எழலாம். அப்படிச் செய்தல் என்பது இவனுடைய ஸ்வரூபத்திற்கு (இயல்பிற்கு) ஏற்றதன்று. அவனுக்கு அந்த மூன்று கரணங்களைக் கொண்டு உபாயத்தின் மீது எந்தவிதக் கட்டுப்பாடும் இல்லை என்றாலும், இவற்றைக் கொண்டு இவன் தனது கைங்கர்யத்தில் ஈடுபட்டபடி இருக்கலாம். இந்தக் கைங்கர்யம் அல்லவோ இவனுடைய புருஷார்த்தமாக உள்ளது?

மூலம் –

.3அதில் இவனுக்கு இங்கிருந்த நாள் பண்ணலாம் கைங்கர்யம் அஞ்சு உண்டு. அவையாவன – பாஷ்யத்தை வாசித்து ப்ரவர்த்திப்பித்தல்; அதுக்கு யோக்யதையில் லையாகில் அருளிச்செயலைக் கேட்டு ப்ரவர்த்திப்பித்தல்; அதுக்கு யோக்யதையில் லையாகில் உகந்தருளின திவ்யதேசங்களுக்கு அமுதுபடி, சாத்துப்படி, திருவிளக்குத் திருமாலைகளை உண்டாக்குதல்; அதுக்கு யோக்யதையில்லையாகில் த்வயத்தினுடைய அர்த்தாநுஸந்தானம் பண்ணுதல், அதுக்கு யோக்யதையில்லையாகில் என்னுடையவன் என்று அபிமாநிப்பானொரு ஸ்ரீவைஷ்ணவனுடைய அபிமானத்திலே ஒதுங்கி வர்த்தித்தல் செய்யலாம்.

விளக்கம்– ப்ரபந்நன் இந்த உலகில் வாழும்வரையில் அவன் ஐந்துவிதங்களில் கைங்கர்யங்கள் செய்யலாம். அவையாவன:

- ஸ்ரீபாஷ்யத்தை (இங்கு பாஷ்யம் என்று மட்டுமே கூறப்பட்டதால், கீதா பாஷ்யமும் அடக்கம் என்று சிலர் கூறுவர்) தான் கற்றுக் கொண்டு, மற்றவர்களுக்கும் உபதேசம் செய்தல்.

- மேலே கூறப்பட்டது இயலவில்லை என்றால், ஆழ்வார்களின் அருளிச் செயலைக் கொண்டு, மற்றவர்களுக்கும் உபதேசம் செய்தல்.
- மேலே கூறப்பட்டது இயலவில்லை என்றால், எம்பெருமானின் திவ்யதேசங்களில் வசித்துக் கொண்டு அங்குள்ள எம்பெருமானுக்கு சமைத்துக் கொடுப்பது, சந்தனம் அரைப்பது, திருவிளக்கு தூய்மையாக்கி ஏற்றுதல், திருமாலைகள் தொடுத்தல் முதலியவற்றைச் செய்தல்.
- மேலே கூறப்பட்டது இயலவில்லை என்றால், த்வய மந்த்ரத்தை அதன் பொருளுடன் அறிந்து கொண்டு, அதனைக் கூறியபடி இருத்தல்.
- மேலே கூறப்பட்டது இயலவில்லை என்றால், "நான் உடையவரின் கோஷ்டியைச் சேர்ந்தவன்" என்று எண்ணியபடி உள்ள ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவனைப் பற்றிக் கொண்டு, அவனுடைய நிழலில் ஒதுங்கி வாழ்தல்.

மூலம் -

.4இப்படி வர்த்திக்கும் அதிகாரிக்கு முன்னடி பார்த்து வர்த்திக்க வேண்டுவன மூன்று விஷயமுண்டு. அவையாவன - அநுகூலரென்றும், ப்ரதிகூலரென்றும், அநுபயரென்றும். அநுகூலராவார் - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள். ப்ரதிகூலராவார் - பகவத் த்விட்டுக்கள், அநுபயராவார் - இவ்விரண்டுமில்லாத ஸம்ஸாரிகள். இதில் அநுகூலரைக் கண்டால் சந்தந குஸுமாதிகள் போலவும், நிலவு தென்றல் போலவும், அபிமத விஷயங்கள் போலவும் உகந்து வர்த்திப்பான். ப்ரதி கூலரைக் கண்டால் ஸர்ப்பாதிகளைக் கண்டாற்போலே வெருவி வர்த்திப்பான். அநுபயரைக் கண்டால் காஷ்ட லோஷ்டாதிகளைக் கண்டாற்போலே த்ருணவத்கரித்து வர்த்திப்பான். இவர்கள் அநுகூலிப்பார்களாகில் இவர்களுக்கு ஜ்ஞாநத்தை உண்டாக்கவும், இவர்கள் அநுகூலியார்களாகில் ஐயோ என்று இவர்கள் பக்கலிலே க்ருபை பண்ணியிருக்கவும் அடுக்கும்.

விளக்கம் - மேலே கூறப்பட்டபடி வாழ்கின்ற ப்ரபந்நன் தன் முன்பாக உள்ள மூன்று விஷயங்களைக் கவனித்து இருத்தல் வேண்டும். அவையாவன: அநுகூலர், ப்ரதிகூலர் மற்றும் அநுபயர் என்பவர்கள் குறித்தே ஆகும். அநுகூலர் = ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்; ப்ரதிகூலர் = எம்பெருமானைத் த்வேஷம் செய்பவர்கள்; அநுபயர் = இந்த இரண்டிலும் பொருந்தாத ஸம்ஸாரிகள் ஆவர். இவர்களில் அநுகூலரைக் காணும்போது சந்தனம் மற்றும் மலர்களைக் கண்டது போன்றும், நிலவு மற்றும் தென்றலை அனுபவிப்பது போன்றும் ,மனதிற்குப் பிடித்த விஷயங்கள் போன்றும் மகிழ்வு கொள்ளவேண்டும். ப்ரதிகூலரைக் காணும்போது நாகம் மற்றும் நெருப்பைக் கண்டால் எப்படி அச்சம் உண்டாகுமோ அது போன்று அச்சம் கொள்ளவேண்டும். அநுபயரைக் காணும்போது, மரம் அல்லது மண்கட்டியைக் காண்பது போல் எண்ணி, அவர்களைப் புல்லாக நினைத்து பொருட்படுத்தாமல் தவிர்க்கவேண்டும். இப்படி உள்ள அநுபயர்கள் பகவத் விஷயத்தில் ஈடுபட எண்ணினால், அவர்களுக்குத் தகுந்த ஞானத்தை அளிக்கவேண்டும்; அவர்கள்

பகவத் விஷயத்தில் ஈடுபாடு கொள்ளவில்லை என்றால் அவர்களின் நிலை கண்டு வருந்தி கருணை கொள்ளவேண்டும்.

மூலம் –

.5இப்படிச் செய்யவொட்டாதொழிகிறது அர்த்தகாமங்களில் ப்ராவண்யம். அர்த்தகாமங்களடியாக ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அநாதரித்திருக்குமாகில் ஸார்வபௌமனா யிருப்பானொரு ராஜாவினுடைய புத்திரனை ராஜஸந்நிதியிலே பரிபிவித்தால் ராஜா வெறுக்குமாப் போலே எம்பெருமான் திருவுள்ளம் சீறும். அர்த்தகாமங்களடியாக ப்ரதிகூலரை ஆதரித்திருக்குமாகில் ராஜா ஸார்வபௌமனாயிருக்க ராஜமஹிஷி சஷுத்ர ஜந்துக்கள் பக்கலிலே மடிப்பிச்சை புக்கால் ராஜாவுக்கு அவத்யமாய் அத்தாலே அவனை அவன் வெறுக்குமாப் போலே எம்பெருமான் திருவுள்ளம் வெறுத்திருக்கும். அர்த்தகாமங்களடியாக அநுகூலரை ஆதரித்திருக்குமாகில் ரத்நத்துக்கும் பாஷாணத்துக்கும் வாசியறியாதாப் போலே இவனுக்குப் பிறந்த ஜ்ஞாநம் கார்ய கரமாயிற்றில்லையென்று அவனளவிலே எம்பெருமான் அநாதரித்திருக்கும்.

விளக்கம் – கடந்த பத்தியில் கூறியபடி செய்ய இயலாமல் தடுப்பது எது என்றால், செல்வம் மற்றும் புலன் விஷயங்களில் உள்ள ஆசையே ஆகும். இப்படியாக பொருள் மற்றும் புலன் விஷயங்களில் கொண்ட ஆசை காரணமாக ஒருவன் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை தரக்குறைவாக நடத்தினான் என்று வைப்போம்; அவனுடைய நிலை என்ன? அரசனின் முன்னிலையில் அரசகுமாரனை அவமானப்படுத்தினால் அரசனுக்கு எத்தனை கோபம் உண்டாகுமோ அது போன்று எம்பெருமான் தனது மனதில் அவன் மீது சீற்றம் கொள்வான். பொருள் மற்றும் புலன் விஷயங்களில் கொண்ட ஆசை காரணமாக ஒருவன் ப்ரதிகூலர்களை மரியாதையுடன் நடத்தினான் என்று வைப்போம்; அவனுடைய நிலை என்ன? அரசன் உள்ளபோது அரசியானவள் மற்றவர்களிடம் சென்று தனக்கு உதவி என்று கேட்டால் அரசன் எவ்விதம் அரசியை வெறுப்பானோ அது போன்று எம்பெருமான் அவனை வெறுப்பான். பொருள் மற்றும் புலன் விஷயங்களில் கொண்ட ஆசை காரணமாக ஒருவன் மேலே உள்ள இரு பிறவினர் நீங்கலாக உள்ள மற்றவர்களை மரியாதையுடன் நடத்தினான் என்று வைப்போம்; அவனுடைய நிலை என்ன? இப்படிப்பட்டவனுக்கு இரத்தினக்கல்லிற்கும் பாறாங்கல்லிற்கும் வேறுபாடு தெரியாத அளவிற்கு ஞானம் உள்ளது என்று தீர்மானித்து எம்பெருமான் அவனை ஒதுக்கிவிடுவான்.

மூலம்– இப்படி ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்த உத்தரக்குத்யத்தில்

குலடா ஷண்ட பதிதா வைரிப்ய: காகிணீம்பி
உத்யதாமபி க்ருஹீண்யாந்நாபத்யபி கதாசந

பரரந்த்ரேஷு ஜாத்யந்தா: பரதாரேஷ்வபும்ஸகா:
பரிவாதேஷு யே மூகா: தே அதீவ தயிதா மம

இத்யாதிகளிற்படியே தர்மவிருத்த அர்த்தகாமங்கள் தூரதோ நிரஸ்தங்களான படியாலே தர்ம அவிருத்தங்களான அர்த்தகாமங்களுபாதியாகவும் அநுகூல ப்ரதிகூல உதாஸீந விஷயங்களில் தான் நின்ற நிலை குலையலாகாதென்று திருவுள்ளம்.

விளக்கம்- இப்படியாக ப்ரபந்நர்களுக்கான ஒழுக்கங்களை எம்பெருமானார் அருளிச்செய்ததைக் காணலாம். மேலும் சாஸ்த்ரங்களால் அப்பால் விலக்கப்பட்டவை என்பதால், பொருள் மற்றும் புலன் விஷயங்களில் கொள்ளும் ஆசை என்பது ப்ரபந்நர்களுக்கு மட்டும் அல்லாமல், அனைவருக்குமே தடுக்கப்பட்ட ஒன்றாகும். இதனைக் கீழே உள்ள ச்லோகங்களில் காணலாம்:

- சாண்டில்ய ஸ்ம்ருதி (3-18) - குலடா ஷண்ட பதிதா வைரிப்ய: காகிணீமபி உத்யதாமபி க்ருஹீண்யாந்நாபத்யபி கதாசந - விபச்சாரி, அலி, கர்மங்களைத் துறந்தவன், விரோதி ஆகியவர்கள் தாங்களாகவே அளித்தாலும், எப்பேர்ப்பட்ட ஆபத்து காலமாக இருந்தாலும் அவற்றைப் பெறுதல் கூடாது.
- விஷ்ணுதர்மம் (76-22) - பரரந்த்ரேஷு ஜாத்யந்தா: பரதாரேஷ்வபும்ஸகா: பரிவாதேஷு யே மூகா: தே அதீவ தயிதா மம - மற்றவர்களின் குற்றங்களைக் காணாத குருடன், மற்றவர்களின் மனைவிகளிடம் அலி போன்று நடப்பவன், மற்றவர்களைப் பற்றிப் பேசாத ஊமை ஆகியவர்கள் எனக்கு மிகவும் ப்ரியமானவர்கள்.

ஆக, தர்மவழிக்கு மாறாத வழியில் பொருள் ஈட்டுதல் மற்றும் புலன் விஷயங்களில் ஈடுபடுதல் என்றாலும் கூட, ப்ரபந்நர்கள் தங்களது நிலையை அநுகூலர், ப்ரதிகூலர் மற்றும் உதாஸீநர் ஆகியவர்கள் விஷயங்களில் மாற்றிக் கொள்ளக்கூடாது என்பதே எம்பெருமானாரின் திருவுள்ளம் ஆகும்.

மூலம்- அதில் அநுகூலரை அநாதரிக்கலாகாதென்னுமிடம் ஸ்ரீசாண்டில்ய ஸ்ம்ருதியிலே, அநாத்யத ஸுதம் கேஹீ புருஷம் நாபிநந்ததி ததா அநார்சித ஸத்பக்தம் பகவாந் நாபிநந்ததி என்று சொல்லப்பட்டது. ப்ரதிகூல ஸம்ஸர்க்கம் ஆகாதென்னுமிடம், மஹாபாரதத்திலே யே த்விஷந்தி மஹாத்மாநம் ந ஸ்மரந்தி ச கேசவம் ந தேஷாம் புண்யதீர்த்தேஷு கதி: ஸம்ஸர்க்கிணாமபி என்று சொல்லப்பட்டது. அப்படியே மூடை: பாபரதை: க்ருரைர்பகவச்சாஸ்த்ர தூஷகை: ஸம்பந்தம் நாசரேத்பக்திர்ந்சயத்யேதைஸ்து ஸங்கமே என்று ப்ரதிகூல ஸம்ஸர்க்கம் பகவத்ப்ரேமத்தை அழிக்குமென்று சொல்லப்பட்டது. உதாஸீநரை த்ருணவத்கரித்திருக்கவேணுமென்னுமிடம், அத்யப்ரப்ருதி

ஹே லோகா யூயம் வயம் வயம் அர்த்தகாமபரா யூயம் நாராயணபரா வயம் நாஸ்தி ஸங்கதிரஸ்மாகம் யுஷ்மாகம் ச பரஸ்பரம் வயம் து கிங்கரா விஷ்ணோர்யூயமிந்த்ரய கிங்கரா: இத்யாதிகளிலே ப்ரஸித்தம்.

விளக்கம்- ப்ரபந்நன் யாரை ஏற்கவேண்டுமோ (ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்) அவர்களைத் தள்ளக்கூடாது என்பதை சாண்டில்ய ஸ்ம்ருதி (4-86) - அநாத்யத ஸுதம் கேஹீ புருஷம் நாபிநந்ததி ததா அநார்சித ஸத்பக்தம் பகவாந் நாபிநந்ததி - தன்னுடைய குழந்தையை மதிக்காமல், தன்னிடம் உதவி கேட்டு வரும் ஒருவனிடம் அந்தக் குழந்தையின் தந்தை எப்படி அன்பு காட்டுவதில்லையோ அது போன்று, தனது பக்தர்களை வணங்காதவர்களிடம் எம்பெருமான் அன்பு காட்டுவதில்லை - என்றது. அடுத்து, ப்ரபந்நர்கள் தகாதவர்களிடம் தொடர்பு வைக்கக்கூடாது என்ற கருத்து மஹாபாரதத்தில் (சாந்திபர்வம்: 336-36) - யே த்விஷந்தி மஹாத்மாநம் ந ஸ்மரந்தி ச கேசவம் ந தேஷாம் புண்யதீர்த்தேஷு கதி: ஸம்ஸர்க்கிணாமபி - பரமாத்மாவான கேசவனை எண்ணமுடியாத அளவிற்கு அவனிடம் பகையை வளர்த்திருப்பவர்கள், அப்படிப்பட்டவர்களுடன் சேர்பவர்கள் ஆகிய இருவரும் புண்ணிய தீர்த்தங்களில் நீராடுவதால் எந்தப் பயனும் பெறுவதில்லை - என்றது காண்க. மேலும் தகாதவர்களிடம் வைக்கும் தொடர்பு எம்பெருமான் மீது வைக்கும் ப்ரேமையை அழிக்கும் என்பதை சாண்டில்ய ஸ்ம்ருதி (1-121) - மூடை: பாபரதை: க்ரூரார்பகவச்சாஸ்த்ர தூஷகை: ஸம்பந்தம் நாசரேத்பக்திர்நச்யத்யேதைஸ்து ஸங்கமே - அறிவில்லாதவர்கள், பாவங்களில் ஈடுபட்டபடி உள்ளவர்கள், தீய தன்மைகள் உள்ளவர்கள், பாஞ்சராத்திர ஆகமத்தைத் தவறாகக் கூறுபவர்கள் ஆகியவர்களுடன் சேர்ந்தால் பக்தி அழியும் - என்றது. ஏற்கத்தக்கவர்கள், ஏற்கத்தகாதவர்கள் ஆகிய இரண்டு பிரிவினர் தவிர உள்ள மூன்றாவது பிரிவினரைப் புல் போன்று அற்பமாக ஒதுக்கவேண்டும் என்பது குறித்து - அத்யப்ரப்ருதி ஹே லோகா யூயம் வயம் வயம் அர்த்தகாமபரா யூயம் நாராயணபரா வயம் நாஸ்தி ஸங்கதிரஸ்மாகம் யுஷ்மாகம் ச பரஸ்பரம் வயம் து கிங்கரா விஷ்ணோர்யூயமிந்த்ரய கிங்கரா: - உலகவிஷயங்களில் ஈடுபட்டபடி உள்ளவர்களே! இன்று தொடக்கமாக நீங்களும் நாங்களும் வெவ்வேறு ஆவோம். நீங்கள் உலக இன்பம் மற்றும் செல்வம் ஆகியவற்றில் மட்டுமே ஈடுபாட்டுடன் உள்ளீர்கள், நாங்கள் ஸ்ரீமந்நாராயணனிடம் மட்டுமே ஈடுபாட்டுடன் உள்ளோம். உங்களுக்கும் எங்களுக்கும் எந்தவிதமான தொடர்பும் இல்லை. நீங்கள் புலன்கள் வசப்பட்டவர்கள், நாங்கள் எம்பெருமானுக்குக் கைங்கர்யம் செய்பவர்கள் - என்றது காண்க.

மூலம்- இப்படி முன்னடி பார்த்து வர்த்திக்கவேணுமென்று அருளிச் செய்த அர்த்தம் சாஸ்த்ரகவேத்யமாகையாலே சாஸ்த்ரீயங்களுக்கு உபலக்ஷணமாக ஸாரோத்தாரம் பண்ணி இவரருளிச் செய்த கைங்கர்யங்களும் தான் வேண்டினபடி செய்யவொண்ணாமையாலே சாஸ்த்ரோக்தமான நியமத்தோடே செய்தால் கைங்கர்யமாமென்று ஸூசிதம். “வேண்டிற்றுச் செய்து திரியவமையுமோவென்னில் அது இவனுக்கு ஸ்வரூபமன்று” என்றருளிச் செய்தபடியாலே அசாஸ்த்ரமாஸூரம் க்ருத்ஸநம் என்று

ஆளவந்தார் அருளிச் செய்தபடியே, சாஸ்த்ர விருத்தங்கள் தைவப்ரக்ருதியான இவன் ஸ்வரூபத்துக்குப் பொருந்தாமையாலும்,

ச்ருதி: ஸ்ம்ருதிர்மமைவாஜ்ஞா யஸ்தாமுல்லங்க்யம் வர்த்ததே
ஆஜ்ஞாச்சேதீ மம த்ரோஹீ மத்பக்தோ அபி ந வைஷ்ணவ:

என்று அடிமை கொள்ளுகிறவன் அருளிச் செய்தபடியாலும் இவன் சரீரத்தோடு இருந்த காலம் சாஸ்த்ரவச்யனாய் அடிமை செய்யவேண்டுமென்று திருவுள்ளம்.

விளக்கம் – இப்படியாக முன்னர் கூறப்பட்டதை அறிந்து ப்ரபன்னர்கள் வாழவேண்டும் என்பதன் பொருள் என்னவென்றால் - எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த இன்றியமையாத கைங்கர்யங்கள் அனைத்தும் சாஸ்த்ரங்கள் மூலமாக அறியப்படவேண்டும் என்பதும், இவர் சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்ட விதிமுறைகளில் கைக்கொள்ளப்படவேண்டும் என்பதும், இப்படிச் செய்தால் மட்டுமே அவை கைங்கர்யங்களாகக் கொள்ளப்படும் என்பதும் ஆகும். இதனை எம்பெருமானார் - வேண்டிற்றுச் செய்து திரியவமையுமோவென்னில் அது இவனுக்கு ஸ்வரூபமன்று - இவன் தன்னுடைய விருப்பத்திற்கு ஏற்பச் செய்வான் என்றால் அது இவனுடைய ஸ்வரூபத்திற்கு விரோதமாகவே அமையும் - என்றார். கீதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில் ஆளவந்தார் (21) - அசாஸ்த்ரமாஸூரம் க்ருத்ஸ்நம் - சாஸ்த்ரத்திற்கு உட்படாத செயல்கள் அனைத்தும் அசுரத்தன்மை உள்ளவை - என்றார். மேலும் நம்முடைய கைங்கர்யங்களை ஏற்றுக் கொண்டு, நம்மை அடிமையாக்கிக் கொள்கிறவன் விஷ்ணுதர்மத்தில் (6-31) - ச்ருதி: ஸ்ம்ருதிர்மமைவாஜ்ஞா யஸ்தாமுல்லங்க்யம் வர்த்ததே ஆஜ்ஞாச்சேதீ மம த்ரோஹீ மத்பக்தோ அபி ந வைஷ்ணவ: - வேதமும் ச்ருதியும் எனது கட்டளைகளாகும்; அவற்றை மீறி நடப்பவன் யாராக இருப்பினும் எனது ஆணைகளை மீறுபவன் ஆவான்; அவன் எனக்குத் துரோகம் செய்தவன் ஆவான்; அவன் என்னிடம் மிகுந்த பக்தி கொண்டிருந்தாலும் வைஷ்ணவன் அல்லன் - என்றான். ஆகவே தன்னுடைய சரீரத்துடன் உள்ள காலம் முடிய ப்ரபன்னன் சாஸ்த்ரங்களுக்கு உட்பட்டு கைங்கர்யம் செய்யவேண்டும் என்பது எம்பெருமானாரின் திருவுள்ளம் ஆகும்.

மூலம் -

நிஜகர்மாதி பக்த்யந்தம் குர்யாத் ப்ரீத்யைவ காரித:
உபாயதாம் பரித்யஜ்ய ந்யஸ்யேதேவே து தாமபீ:

என்று ஸ்ரீகீதார்த்தஸங்க்ரஹத்தில் ப்ரீத்யைவ என்கிற அவதாரணத்தாலே ஸாதந்தவ புத்தியை வ்யவச்சேதித்தார் என்னுமிடம் உபாயதாம் பரித்யஜ்ய என்று விவரிக்கையாலே வ்யக்தம். சாஸ்த்ரீய கைங்கர்யத்தில் ப்ரீதியினுடைய ப்ரேரகத்வாதிசயம் விவக்ஷிதமானாலும் நிஜகர்மாதி பக்த்யந்தம் என்கிற இவற்றின் ஸ்வரூபத்துக்குச்

சாஸ்த்ரமே ப்ரமாணமென்னுமிடம் நிஜகர்ம சப்தத்தாலே தர்சிதமாயிற்று. இது சாஸ்த்ரீய நியமம்:

அவிப்லவாய தர்மாணாம் பாலநாய குலஸ்ய ச
ஸங்க்ரஹாய ச லோகஸ்ய மர்யாதா ஸ்தாபநாய ச
ப்ரியாய மம விஷ்ணோச்ச தேவதேவஸ்ய சார்ங்கிண:
மநீஷீ தைவிகாசாரம் மநஸா அபி ந லங்கயேத்

என்று ப்ரபத்த்யாயத்திலே ப்ரஸித்தம்.

விளக்கம்- கீதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில் (31) - நிஜகர்மாதி பக்த்யந்தம் குர்யாத் ப்ரீத்யைவ காரித: உபாயதாம் பரித்யஜ்ய ந்யஸ்யேதேவே து தாமபீ: - கர்மயோகம் தொடங்கி பக்தியோகம் முடிய அவரவர்களின் வர்ணத்திற்கு ஏற்றவற்றை எம்பெருமான் மீது அன்பின் அடிப்படையிலேயே செய்யவேண்டும்; அவைகளை உபாயம் என்று கொள்ளாமலும், மற்ற தேவதைகளைக் கண்டு அஞ்சாமலும், எம்பெருமானே உபாயம் என்று கொண்டும் இருத்தல் வேண்டும் - என்றார். இங்கு - ப்ரீத்யைவ - அன்பினால் மட்டுமே - என்னும் பதம் மூலம் இவை உபாயங்கள் என்று எண்ணக்கூடிய புத்தியைத் தள்ளினார். இதனை - உபாயதாம் பரித்யஜ்ய - இவைகள் உபாயங்கள் அல்ல எனத் தள்ளவேண்டும் - என்பதன் மூலம் தெளிவாக அறியலாம். எம்பெருமான் மீது ஒருவன் கொண்டுள்ள அன்பானது அவனை சாஸ்த்ரங்கள் விதித்துள்ள வழிகளில் கைங்கர்யத்தில் ஈடுபடுத்தவல்ல வலிமை கொண்டதாகும். ஆனால் - நிஜகர்மாதி பக்த்யந்தம் - கர்மயோகம் தொடங்கி பக்தியோகம் முடிய அவரவர்களின் வர்ணத்திற்கு ஏற்ற - என்பதன் மூலம், இந்தக் கைங்கர்யங்களாகிய கர்மங்களின் ஸ்வரூபம் அனைத்திற்கும் சாஸ்த்ரங்களே ப்ரமாணங்கள் என்பது உணர்த்தப்பட்டது. இந்த விதியானது சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்டது என்பது கீழே உள்ள லக்ஷ்மீ தந்த்ரம் (17-93, 94) மூலம் அறியலாம்:

அவிப்லவாய தர்மாணாம் பாலநாய குலஸ்ய ச
ஸங்க்ரஹாய ச லோகஸ்ய மர்யாதா ஸ்தாபநாய ச
ப்ரியாய மம விஷ்ணோச்ச தேவதேவஸ்ய சார்ங்கிண:
மநீஷீ தைவிகாசாரம் மநஸா அபி ந லங்கயேத்

இதன் பொருள் - தர்மங்கள் மாறாமல் இருக்கவும், குலங்களைக் காப்பாற்றவும், இந்த உலகை தூய்மையான வழியில் நிலையாக நிறுத்தவும், சாஸ்த்ரங்களுக்கான மரியாதை என்றும் உள்ளதற்கும் ப்ரபன்னன் ஒருவன் வேதங்களில் விதிக்கப்பட்ட விதிகளை மனதாலும் மீற எண்ணக்கூடாது. இதனை ப்ரபன்னன் ஏன் செய்யவேண்டும் என்றால்

என்னுடைய மகிழ்ச்சிக்காகவும், அனைவருக்கும் தேவனும் சார்ங்கம் என்னும் வில்லை உடையவனும் ஆகிய எம்பெருமானின் மகிழ்ச்சிக்காகவும் ஆகும்.

மூலம்- இது தவிர்ந்தபோது வரும் அநிஷ்டமும்,

யதா ஹி வல்லபோ ராஜ்ஞோ நதீம் ராஜ்ஞா ப்ரவர்த்திதாம்
லோகோபயோகிநீம் ரம்யாம் பஹுஸஸ்ய விவர்த்தநீம்
லங்கயந் சூலமாரோஹேதநபேக்ஷ: அபி தாம் ப்ரதி
ஏவம் விலங்கயந் மர்யாதாம் வேதநிர்மிதாம்
ப்ரிய: அபி ந ப்ரிய: அஸௌ மே மதாஜ்ஞா வ்யதிவர்த்தநாத்

என்று அநந்தரம் சொல்லப்பட்டது. இந்த பகவதப்ரீதிக்கு சுகமை கொண்டிலனாகில் முக்தனாவதற்கு முன்னே அதிகாராநுரூபமாக ஏதேனுமோர் அநிஷ்டத்தை விளைவிக்கும். அது நிற்க ஸத்த்வப்ரக்ருதியான இவனுக்கு பகவதப்ரீதிக்கு மேற்பட்ட நரகமில்லை. அந்த பகவதப்ரீதி சமிப்பதும் பின்பு சுகமை கொள்ளில். ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம் என்னும்படி நிலார்க்கஸுஹ்ருத்தான ஈச்வரனுடைய அப்ரீதி சமிக்குமளவும் இவனுக்கு அருந்துதமாயிருக்கும். இங்ஙன் இராதவனுக்கு ஸ்வாமி விஷயத்தில் ப்ராவண்யமும் கைங்கர்ய ரூபமான மோக்ஷத்தில் ருசியும் சங்கிக்க அடுக்கும்.

விளக்கம்- இப்படியாக உள்ள சாஸ்த்ர நியமங்களை மீறும்போது உண்டாகும் தீமை குறித்து அடுத்துக் கூறப்பட்டது. அந்த வரிகள் (லக்ஷ்மீ தந்த்ரம்: 17 :(97 ,96 ,95 –

யதா ஹி வல்லபோ ராஜ்ஞோ நதீம் ராஜ்ஞா ப்ரவர்த்திதாம்
லோகோபயோகிநீம் ரம்யாம் பஹுஸஸ்ய விவர்த்தநீம்
லங்கயந் சூலமாரோஹேதநபேக்ஷ: அபி தாம் ப்ரதி
ஏவம் விலங்கயந் மர்யாதாம் வேதநிர்மிதாம்
ப்ரிய: அபி ந ப்ரிய: அஸௌ மே மதாஜ்ஞா வ்யதிவர்த்தநாத்

இதன் பொருள் – ஓர் அரசன் உலகிற்குப் பயன்படுவதற்காக அழகான ஒரு நதியை ஏற்படுத்தக்கூடும்; அந்த நதியானது பலவிதமான இடங்களில் உள்ள பயிர்களைச் செழிப்பாக வைத்தபடி ஓடும்; அந்த நதியால் தனக்கு எந்தவிதமான பயனும் இல்லை என்று ஒருவன் அழிக்க முற்படுகிறான் என வைப்போம்; அப்படிப்பட்டவன் அரசனின் நண்பனாக இருந்தாலும் அவனை அந்த அரசன் கழுவில் ஏற்றுவான்; இப்படியாகவே வேதங்களில் விதிக்கப்பட்டுள்ள கட்டளைகளை மீறி நடப்பவன் எனக்கு ப்ரியமானவனாகவே இருந்தாலும், எனது கட்டளைகளை மீறியதால் தண்டனைக்கு உரியவனே ஆவான் – என்பதாகும். இப்படியாக ஒருவன் எம்பெருமானுக்கு மகிழ்ச்சியை அளிக்காத செயலைச் செய்தான் என்று வைத்துக்கொள்வோம். அப்படிப்பட்டவன் தான்

மரணம் அடைவதற்கு முன்பாக அதற்காக எம்பெருமானிடம் மன்னிப்புக் கேட்கவேண்டும். அப்படி கேட்கவில்லையென்றால், அவனுடைய தகுதிக்கு ஏற்ப தீமைகள் வந்து சேரும். அது மட்டும் அல்லாமல், எம்பெருமானுக்கு வருத்தம் அளிக்கக்கூடிய செயலைச் செய்வதைக் காட்டிலும் ப்ரபன்னனுக்கு வேறு பெரிய நரகம் என்று ஏதும் இல்லை. இவன் மன்னிப்பு கேட்டவுடன் எம்பெருமானின் வருத்தம் மறைந்து விடுகிறது. கீதை (5-29) - ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம்- எம்பெருமான் அனைத்து உயிர்களின் நன்மையை விரும்புவன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அனைத்தின் நன்மையை அளிப்பவனாகிய ஈசுவரனின் வருத்தமானது தணிகின்றவரையில் இவனுக்கு உண்டான வேதனையானது பிறப்புறுப்பில் உண்டான வேதனை போன்று தாங்க இயலாத அளவு இருக்கும். தனது செயலைக் கண்டு எம்பெருமானின் மகிழ்ச்சி குலைந்தது கண்டும், இப்படியான வேதனை ஒருவனுக்கு உண்டாகவில்லையென்றால் அவன் தனது எஜமானனாகிய எம்பெருமானிடம் கொண்டுள்ள பக்தியும் ,கைங்கர்ய ரூபமாக உள்ள மோசடித்தில் கொண்டுள்ள ஆசையும் சந்தேகிக்கக் கூடியவையே ஆகும்.

மூலம்- இவ்வாஜ்ஞாதிலங்கனம் ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி என்று உத்தேச்யையான பகவத் ப்ரீதிக்கு விரோதியானபடியாலே இச்சாஸ்த்ரீய நியமம் ரஹஸ்ய த்ரயத்தில் விரோதி நிவ்ருத்தியை அநுஸந்திக்குமிடங்களிலே அநுஸந்திக்கப் ப்ராப்தம்.

விளக்கம் - எம்பெருமானின் கட்டளைகளை மீறுதல் என்பது, நம்முடைய இலக்காக உள்ள "எம்பெருமானின் மகிழ்ச்சிக்காகவே நாம் உள்ளோம்" என்பதற்கு விரோதியாகவே உள்ளது. நாம் அவனது மகிழ்விற்காகவே உள்ளோம் என்பதை ஸ்தோத்ர ரத்னம் (46) - ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி- எப்போது உன்னை மகிழ்ச்சி செய்வேன் - என்பதில் காணலாம். ஆகவே சாஸ்த்ரங்களில் உள்ளவற்றைப் பின்பற்றுதல் என்பதை, மூன்று ரஹஸ்யங்களிலும் (திருமந்த்ரம், த்வயம், சரம ச்லோகம்) உள்ள விரோதி நீக்கம் பற்றிக் கூறும் இடங்களில் கண்டு கொள்க.

மூலம்- இந்த நியமாநுவர்த்தனம் பூர்ணோபாயரல்லாத அதிகாரிகளுக்கு உபாய பூர்த்தி விரோதியை சமிப்பித்துக் கொண்டு பகவத்ப்ரஸாதநமாய் இருக்கும். பூர்ணோபாயருக்கு அதிலங்கனஹேதுக அப்ரீதி பிறவாதபடி பண்ணிக்கொண்டு பகவத்ப்ரீணநமாயிருக்கும்.

விளக்கம் - ஒரு சிலர் ப்ரபத்தி என்ற உபாயத்தைக் கைக்கொள்ளாமல் இருக்கக்கூடும். அப்படிப்பட்டவர்கள் சாஸ்த்ரங்களால் விதிக்கப்பட்டதைக் கைக்கொண்டால், அதுவே அவர்களது ப்ரபத்தி உபாயத்திற்குத் தடையாக உள்ள விரோதிகளை நீக்கி, எம்பெருமானின் கருணையையும் சம்பாதித்துக் கொடுக்கும். ஒரு சிலர் ப்ரபத்தி என்ற உபாயத்தைக் கைக்கொண்டிருக்கக்கூடும். அப்படிப்பட்டவர்கள் சாஸ்த்ரங்களால் விதிக்கப்பட்டதை மீறாமல் இருந்தால், அதுவே எம்பெருமானுக்கு "சாஸ்த்ரங்களை மீறுவதால் உண்டாகும் மகிழ்ச்சியின்மை" என்பது உண்டாகாதபடி தடுத்து, எம்பெருமானின் மகிழ்வையும் சம்பாதித்துக் கொடுக்கும்.

மூலம் –

ஆஜ்ஞா அநுஜ்ஞா விபாகேந த்விதா சாஸ்த்ரீய புத்தி:
நிக்ரஹ அநுதயாய ஆத்யா பரா தத்தத் பல ஆப்தயே

அநுஜ்ஞயா ப்ரவ்ருத்தே அபி க்ரம கோப ஆதி ஸம்பவே
ஆஜ்ஞா அதிக்ரம தோஷ: ஸ்யாத் நியம: அத: துரத்யய:

ப்ரத்யவாய பரீஹாரே பலாந்தர ஸமந்விதே
தத்ர ஸம்வலிதம் ப்ராஹு: அதிகாரம் விசக்ஷணா:

நித்ய காம்ய ஸ்வரூப ஐக்யே விநியோக ப்ருதக்த்வத:
பலார்த்தம் க்ரியமானே அபி நித்யம் பவதி தந்த்ரத:

அநுஜ்ஞா மாத்ர ஸித்தேஷு கைங்கர்யேஷு விசக்ஷணை:
அக்ருதௌ தத் பல அலாப: ந து தோஷ இதி ஈரிதம்

விளக்கம் –

- ஆஜ்ஞா அநுஜ்ஞா விபாகேந த்விதா சாஸ்த்ரீய புத்தி: நிக்ரஹ அநுதயாய ஆத்யா பரா தத்தத் பல ஆப்தயே – சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்ட விதிமுறைகள் ஆஜ்ஞை (செய்தே தீர வேண்டும்) மற்றும் அநுஜ்ஞை (செய்தால் நலம் விளையும்) என்று இருவகைப்படும். ஆஜ்ஞை என்பது எம்பெருமானின் தண்டனையில் இருந்து தப்புவதற்கும், அநுஜ்ஞை என்பது அந்தந்த பலனைப் பெருவதற்கும் வழி வகுக்கும்.
- அநுஜ்ஞயா ப்ரவ்ருத்தே அபி க்ரம கோப ஆதி ஸம்பவே ஆஜ்ஞா அதிக்ரம தோஷ: ஸ்யாத் நியம: அத: துரத்யய: - அநுஜ்ஞை விதியால் தொடங்கப்பட்ட கைங்கர்யம் என்றபோதும், அதில் ஏதேனும் முறை தவறுதல் போன்ற குற்றங்கள் உண்டானால், ஆஜ்ஞையை மீறினால் எந்தவிதமான தோஷம் உண்டாகுமோ, அதுவே உண்டாகும். ஆகவே சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்ட கட்டுப்பாடுகள் மீற இயலாதவை ஆகும்.
- ப்ரத்யவாய பரீஹாரே பலாந்தர ஸமந்விதே தத்ர ஸம்வலிதம் ப்ராஹு: அதிகாரம் விசக்ஷணா: - ஒரே கர்மம் சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்ட விதிகளை மீறாமல்

இருப்பதற்கும், மற்ற பலன்களை அடைவதற்கும் என்று இருக்கலாம். இதில் அதிகாரம் சேர்ந்துள்ளதாக பண்டிதர்கள் கூறுகின்றனர்.

- நித்ய காம்ய ஸ்வரூப ஐக்யே விநியோக ப்ருதக்த்வத: பலார்த்தம் க்ரியமானே அபி நித்யம் பவதி தந்த்ரத: - ஒரே கர்மம் நித்யகர்மமாகவும் (செய்தே ஆகவேண்டும்), காம்ய கர்மமாகவும் (பலனுக்காகச் செய்யப்படுபவை) இருக்கலாம். இப்படி உள்ளபோது பலனுக்காகச் செய்யப்படும் அதே கர்மம், விதிமுறைகளுக்காகவும் செய்யப்படும் கர்மம் என்றும் கொள்ளப்படும்.
- அநுஜ்ஞா மாத்ர ஸித்தேஷு கைங்கர்யேஷு விசக்ஷணை: அக்ருதௌ தத் பல அலாப: ந து தோஷ இதி ஈரிதம் - ஒரு சில குறிப்பிட்ட பலன்களுக்கான கர்மங்களை இயற்றும்போது ஏதேனும் தோஷம் உண்டானால், அந்தப் பலன்கள் கிட்டாமல் போகும். இதனால் சாஸ்த்ரங்களை மீறுதல் என்னும் தோஷம் உண்டாவதில்லை என பண்டிதர்கள் கூறுகின்றனர்.

நின்றனம் அன்புடை வானோர் நிலையில் நிலமளந்தான்

நன்றிது தீயதிதென்று நடத்திய நான்மறையால்

இன்று நமக்கிரவாதலில் இம்மதியின் நிலவே

அன்றி, அடிக்கடி ஆரிருள் தீர்க்க அடியுளதே.

பொருள் - த்ரிவிக்ரமனாக நின்று உலகம் அனைத்தையும் அளந்த ஸர்வேச்வரனால் “இந்தக் கர்மம் செய்யக்கூடியது, இந்தக் கர்மம் செய்யக்கூடாதது” என்று சாஸ்த்ரங்கள் மூலமாக நமக்கு உணர்த்துகிறான். இவ்விதம் வேதங்களால் காண்பிக்கப்பட்ட வழிமுறைகளில் நாம் நடப்பதன் மூலம் கிட்டுவது என்னவென்றால் எம்பெருமானிடம் பூர்ணமான ப்ரேமை கொண்ட நித்யஸூரிகளுக்கு ஒத்த கைங்கர்ய நிலை நமக்கும் கிட்டுகிறது. ஸம்ஸாரம் என்னும் இருளில் வாழ்கின்ற நம்மை, மீண்டும் மீண்டும் அஜ்ஞானம் என்னும் இருள் சூழ்ந்தபடியே உள்ளது. இதனைப் போக்க வேதங்களாகிய சந்த்ரனின் ப்ரகாசம் போன்ற ஸம்ருதியைக் காட்டிலும் வேறு உபாயம் உள்ளதோ?

ச்ருதி ஸம்ருதி ஆசாரை: ஸ்வமதி பதிபி: சுத்தமநஸாம்

ஸுஸங்கல்பை: தர்மயை: குல சரண தேசாதி ஸமயை:

நியோகை: யோக்யாநாம் நியமயிது: ஆதே: அபிமதம்

நிமித்த ஸ்வப்நாத்யை: நிபுணம் அந்திச்சதி புத:

பொருள் - வித்வானாக உள்ளவன் செய்வது என்ன? வேதங்கள், ஸம்ருதிகள், ஆசாரங்கள், தன்னுடைய புத்தி, தூயவர்களின் ஸங்கல்பம், தர்மங்களின் வழியில் இருந்து மாறுபடாமல் உள்ள குலம்-சாகை-தேசம் போன்ற கட்டுப்பாடுகள், பெரியவர்களின்

ஆணைகள், சகுனங்கள் மற்றும் கனவுகள் போன்ற பலவற்றால் இந்த உலகத்தை அடக்கி ஆள்பவனும், அனைத்திற்கும் காரணமானவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனின் திருவுள்ளத்தை நன்கு அறிந்து கொள்கிறான்.

சாஸ்த்ரீயநியமநாதிகாரம் ஸம்பூர்ணம்

அதிகாரம் – 18 – அபராதபரிஹார அதிகாரம்

ஸ்வச்ச ஸ்வாது ஸதா அவதாத ஸுபகாம் தைவாதயம் தேஹப்ருத்
மாலிந்ய ப்ரசமாய மாதவ தயா மந்தாகிநீம் விந்ததி
யத்யப்யேவமஸாவஸார விஷய ஸ்ரோத: ப்ரஸுதை: புந:
பங்கைரேவ கலங்கயந் ப்ராஜ்ஞைர்ந ஸம்லிஷ்யதே

பொருள்- இந்த சரீரத்தைத் தாங்கி நிற்கின்ற ஜீவன் தற்செயலாக அடைவது என்னவென்றால்: சிறிதும் களங்கம் அற்றதும், இனிமையாக உள்ளதும், தூய்மையாக உள்ளதால் பாவங்களைப் போக்கவல்லதும், அனைத்தையும் அளிக்கவல்ல உயர்ந்த குணங்கள் கொண்டதுமான எம்பெருமானின் தயை என்னும் கங்கையை, மோக்ஷத்திற்குத் தடையாக உள்ள பாவம் நீங்கும் பொருட்டு அடைகிறான். இப்படியாக உயர்ந்த வஸ்து கிட்டியபோதிலும், ஒரு ப்ரபன்னன் சற்றும் ஸாரம் இல்லாத உலக விஷயங்கள் என்னும் வெள்ளத்தின் காரணமாக உண்டாகும் சேற்றில் சிக்குகிறான். இதன் மூலம் தனது சரீரத்தை மீண்டும் அசுத்தப்படுத்தியவனாக, அறிஞர்களால் அண்டத் தகாதவனாக உள்ளான்.

ப்ரபன்னனுக்கு பாவங்கள் நேராமை, ஒட்டாமை

மூலம்- இப்படி பகவச்சேஷதைக ஸ்வபாவனாகையாலே சாஸ்த்ரநியத தக்கைங்கர்யைக ரஸனான இவ்வதிகாரிக்குப் பின்பு அநாபத்தில் புத்தியூர்வகமான அபராதம் வருகை, பற்றின கைங்கர்யைகநிஷ்டைக்கு விருத்தமாகையாலே, ப்ராயேண ஸம்பாவிதமன்று. ப்ராப்தகர்ம விசேஷவசத்தாலே தேச கால அவஸ்தா வைகுண்யஹேதுகமாகவும் ப்ராமாதிகமாகவும் ஸுஷுப்த்யாத்ய வஸ்தைகளிலும் வரும் அபராதலேசங்களுள்ளவை அச்லேஷ விஷயமாய்க் கழிந்துபோம்.

விளக்கம் - ப்ரபன்னன் தன்னுடைய இயல்பாகவே எம்பெருமானின் அடிமையாக உள்ளான். அவன் சாஸ்த்ரங்களின் அடிப்படையில் அமைந்துள்ள கைங்கர்யங்கள் மூலமாக எம்பெருமானுக்குக் கைங்கர்யங்கள் செய்து மகிழ்கிறான். இப்படிப்பட்ட ஒருவன் தனது ஆபத்து காலம் நீங்கலாக எம்பெருமானுக்கு எதிராக எந்தவிதமான அபராதமும்

செய்யமாட்டான். அப்படிச் செய்தான் என்றால், அவன் எம்பெருமானுக்கு மட்டுமே அடிமை என்ற தன்மை பொருந்தாது போய்விடும் (ஆகவே அவன் எந்தவிதமான அபராதங்களும் செய்வதில்லை). ஆனால் பலன் தரத் தொடங்கிவிட்ட பூர்வகர்மங்கள் காரணமாகவும், காலம்-இடம்-தருணம் ஆகியவை காரணமாகவும் அவன் தன்னை அறியாமலோ அல்லது உறங்கும்போதோ சில அபராதங்களைச் செய்துவிடக்கூடும். இப்படிப்பட்ட அபராதங்கள் அவனுக்கு ஒட்டுவதில்லை. அவை எந்தவிதமான சுவடும் இன்றி கழிந்துவிடுகின்றன.

ப்ரபந்நன் தனது அறிவுக்குத் தெரிந்து செய்யும் பாவங்களுக்கு ப்ராயச்சித்தம்

மூலம்- புத்தியூர்வக பாபாரம்பக பாபங்களுக்கு அஞ்சி அவையும் கழிய வேண்டுமென்று ப்ரபத்தி பண்ணாதே “பாம்போடு ஒரு கூரையிலே பயின்றாற்” போலே ப்ரக்ருதியோடே கூட இருக்கிற இவனுக்கு ஆத்மகுணபூர்த்தியில்லாமையாலே மந்ததைர்யரான ரிஷிகளுக்குப்போலே புத்தியூர்வகமாகவும் சில ஸ்வநிஷ்டாவிபரீதங்கள் வந்தாலும் நிஸர்க்க ஸுஹ்ருத்தான ச்ரிய:பதி ரக்ஷணோந்முகனாய் நிற்கையாலே இவ்விபந்தாநுஷ்டாநங்கள் மின்னொளி மாத்ரமாய் நிலை நிற்குமவையன்றிக்கே அக்காலத்தில் பிறந்த ஸ்வநிஷ்டாவைபரீத்யமமாகிற இழவைக் கடுக அநுஸந்தித்து யதோசிதமாக லஜ்ஜாநுதாபங்கள் பிறந்து

அபாய ஸம்பல்வே ஸத்ய: ப்ராயச்சித்தம் ஸமாசரேத்
ப்ராயச்சித்திரியம் ஸாத்ர யுத்புந: சரணம் வ்ரஜேத்
உபாயாநாமுபாயத்வ ஸ்வீகாரேப்யேததேவ ஹி

அஜ்ஞாநாததவா ஜ்ஞாநாத் அபராதேஷு ஸத்ஸ்வபி
ப்ராயச்சித்தம் க்ஷமஸ்வேதி ப்ரார்த்தநைகைவ கேவலம்

விதித: ஸ ஹி தர்மஜ்ஞ: சரணாகத வத்ஸல:
தேந மைத்ரீ பவது தே யதி ஜீவிதுமிச்சஸி
ப்ரஸாதயஸ்வ த்வம் சைநம் சரணாகத வத்ஸலம்
மாம் சாஸ்மை ப்ரயதோ பூத்வா நிர்யாதயிதுமர்ஹஸி

இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே யதாதிகாரம் ப்ராயச்சித்தாவலம்பநம் உண்டாம்.

விளக்கம் – ப்ரபத்தி செய்கின்றபோது ஒருவன் தனது பாவங்களுக்கு அஞ்சி, அவைகளை நீக்கவேண்டும் என்று வேண்டாமல் இருக்கக்கூடும். இதனால் நேர்வது என்ன? பெரியதிருமொழி (11-8-3) - பாம்போடு ஒரு கூரையிலே பயின்றாற் – கூறுவது போன்று

பாம்புடன் ஒரே வீட்டில் வசிப்பது போல இவன் இந்த ப்ரக்ருதியுடன் உள்ளான். இதனால் இவனுக்கு ஆத்மகுணங்களானவை பூர்ணமாக உண்டாகாமல் இருப்பதால், புலனடக்கம் இன்றி சஞ்சலம் நிறைந்த மனம் கொண்ட சில ரிஷிகள் போன்று (விச்வாமித்ரர் போன்றவர்கள்) இவனுடைய "ப்ரபந்நன்" என்னும் தன்மைக்கு விரோதமாக உள்ள பாவங்கள், இவனது அறிவுக்குத் தெரிந்தே இவனைச் சூழக்கூடும். இப்படியாகத் தெரிந்தே இவன் பாவங்களைச் செய்தபோதிலும், பெரியபிராட்டியாரின் நாயகனான எம்பெருமான், இவனைக் காப்பாற்றும் எண்ணத்துடன் எப்போதும் உள்ளதால், அந்தச் சூழலிலும் காப்பதற்குத் தயாராகவே உள்ளான். இதனால் அந்த ப்ரபந்நன் செய்கின்ற விபரீதமான செயல்கள் ஒரு நொடியில் தோன்றி மறைகின்ற மின்னல் போன்று, நொடிப்பொழுதே நிற்கின்றன. தன்னுடைய தவறை உணர்ந்த ப்ரபந்நன் தான் செய்த தவறுக்காக வருந்தி, அதற்காக வெட்கம் அடைந்து, தன்னுடைய தகுதிக்கு ஏற்ப அதற்கான ப்ரயாச்சித்தம் செய்கிறான். இதனைக் கீழே உள்ள வரிகளில் காணலாம்:

- லக்ஷ்மீ தந்த்ரம் (17-91, 92) - அபாய ஸம்பல்வே ஸத்ய: ப்ராயச்சித்தம் ஸமாசரேத் ப்ராயச்சித்திரியம் ஸாத்ர யுத்புந: சரணம் வ்ரஜேத் உபாயநாமுபாயத்வ ஸ்வீகாரேப்யேததேவ ஹி - பாவங்கள் செய்ய நேர்ந்தால் உடனே ப்ராயச்சித்தம் செய்தாக வேண்டும். எம்பெருமானைச் சரணம் புகுவதே இங்கு ப்ராயச்சித்தம் ஆகும். மோக்ஷத்திற்கான ப்ரபத்தியைச் செய்த பின்னர், கர்மயோகம் முதலானவற்றை மோக்ஷத்தின் உபாயமாகக் கைக்கொள்வதும் பாவமே ஆகும்.
- வங்கீபுர நம்பி - அஜ்ஞாநாததவா ஜ்ஞாநாத் அபராதேஷு ஸத்ஸ்வபி ப்ராயச்சித்தம் ஷக்மஸ்வேதி ப்ரார்த்தநைகைவ கேவலம் -தெரிந்தோ, தெரியாமலோ செய்துவிட்ட பாவங்களை எண்ணி, "என்னைப் பொறுத்துக் கொள்ளவேண்டும்", என்று எம்பெருமானிடம் இறைஞ்சுவதே ப்ராயச்சித்தம் ஆகும்.
- இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (21: 20, 21) - விதித: ஸ ஹி தர்மஜ்ஞ: சரணாகத வத்ஸல: தேந மைத்ரீ பவது தே யதி ஜீவிதுமிச்சஸி ப்ரஸாதயஸ்வ த்வம் சைநம் சரணாகத வத்ஸலம் மாம் சாஸ்மை ப்ரயதோ பூத்வா நிர்யாதயிதுமர்ஹஸி- சீதை இராவணனிடம், "தன்னைச் சரணம் புகுந்தவர்களிடம் மிகவும் அன்பு கொண்டவனாக தர்மங்களை அறிந்த இராமன் உள்ளான். இது அனைவருக்கும் தெரிந்த ஒன்றாகும். உனக்கு உயிர் வாழ்வதில் ஆசை இருந்தால், அவனுடன் நட்பு கொள்வாயாக. தன்னிடம் சரணம் புகுந்தவர்களிடம் அன்புடன் இருக்கின்ற இராமனின் மனதை மகிழும்படிச் செய்வாயாக. தூய்மையான மனதுடன் என்னை அவனிடம் ஒப்படைப்பாயாக", என்றாள்.

மேலே உள்ள பல வரிகளின்படி ப்ராயச்சித்தம் என்பதைக் கைக்கொள்ளுதல் குறித்து அறியலாம்.

அறிந்தே செய்கின்ற பாவங்களுக்குப் பிராயச்சித்தம் செய்யாதபோது சிறு
தண்டனை

மூலம் – ப்ராப்த கர்மவிசேஷ வசத்தாலே கடினப்ரக்ருதியாய் சஷமை கொள்ளுகையும் கை
தப்பினபோது

ஸ்வபுருஷமபிவீக்ஷய பாசஹஸ்தாம் வததி யம: கில தஸ்ய கர்ணமூலே
பரிஹர மதுஸூதந ப்ரபந்நாந் ப்ரபுரஹமந்யந்ருணாம் ந வைஷ்ணவாநாம்

கமலநயந வாஸுதேவ விஷ்ணோ தரணிதராச்யுத சங்கசக்ரபாணே
பவ சரணமீதீரயந்தி யே வை த்யஜ பட தூரதரேண தாநபாபாந்

தேவ சார்ங்கதரம் விஷ்ணும் ப்ரபந்நா: பராயணம்
ந தேஷாம் யமஸாலோக்யம் ந ச தே நரகௌகஸ:

என்று வைஷ்ணவவாமநாநி புராணங்களில் பாசுரங்களுக்கு மூலமான ச்ருதியிற்
சொல்லுகிறபடியே யம விஷய கமநமின்றிக்கே “வேலிட்டுப் பாயவேண்டுமது
முள்ளிட்டுப் பாய்ந்து கழியுமென்கிற” கணக்கிலே காணன் கஞ்சன் என்று முதலாக ஓதுகிற
இங்குத்தை உபக்லேச முகத்தாலே சிகையறுக்கும் விரகுகளை முன்னிட்டு ஸர்வேச்வரன்
சஷமா ப்ரேம தயா வாத்ஸல்யங்களாலே தணிந்த ப்ரதாபத்தையுடையனாய், மிகவும்
தண்டிக்க வேண்டும் அபராதத்துக்கு ஸேவ்யனான ஸார்வபௌமன், அடையாளக்காரர்
அந்த:புரபரிஜநம் கூனர் குறளர் குமாரர்கள் விஷயத்தில் அபராதங்களுக்கு ஈடாகவும்,
அந்தரங்கத்வாதி தாரதம்யத்துக்கு ஈடாகவும், ஸம்பந்த ஆந்ருசம்ஸ்யாதிகளாலே ப்ரீதி
நடக்கச் செய்தே அவர்கள் தப்பினதுக்கு சஷமை கொள்ளுகைக்காகவும், மேலைக்கும்
சிசைஷயாகைக்காகவும் முகங்கொடாதேயிருத்தல், சம்மட்டியிட்டடித்தல், தள்ளுவித்தல்,
வாசலிலே தகைவித்தல், சிறிதுநாள் ஸேவையை விலக்கிவிடுதல் செய்யுமாப்போலே
காகந்யாயத்தாலே ஒரு கண்ணழிவாலே இவ்வாச்சரிதரை ரஷித்துவிடும்.

விளக்கம்– பலன் அளிக்கத் தொடங்கிவிட்ட பூர்வகர்மங்களால் ஒரு ப்ரபந்நன் கடினமான
மனம் கொண்டவனாக இருக்கக்கூடும். அப்போது அவன் ப்ராயச்சித்தத்தைக்
கைக்கொண்டாலும் மன்னிப்பு பெறாமல் இருக்கக்கூடும். ஆயினும் அவன்
யமலோகத்தை அடைவதில்லை. இதனைக் கீழே உள்ள வரிகளில் காண்க:

- விஷ்ணுபுராணம் (3-7-14) - ஸ்வபுருஷமபிவீக்ஷ்ய பாசஹஸ்தாம் வததி யம: கில தஸ்ய கர்ணமூலே பரிஹர மதுஸூதந ப்ரபந்நாந் ப்ரபுரஹமந்யந்ருணாம் ந வைஷ்ணவாநாம் - தன்னுடைய கைகளில் பாசக்கயிற்றுடன் உள்ள தனது கிங்கரனைப் பார்த்து யமன் அவனது காதில் மிகவும் ரகசியமாக, “நான் சாதாரணவர்களுக்கு மட்டுமே ப்ரபு ஆவேன். எனது அதிகாரம் என்பது நாராயணனின் பக்தர்களிடம் செல்வதில்லை. ஆகவே மது என்னும் அசுரனை அழித்த ஸர்வேச்வரனின் திருவடிகளில் ப்ரபத்தி செய்தவர்களிடம் நீ செல்லவேண்டாம்”, என்பான்.
- விஷ்ணுபுராணம் (3-7-33) - கமலநயந வாஸுதேவ விஷ்ணோ தரணிதராச்யுத சங்கசக்ரபானே பவ சரணமிதீரயந்தி யே வை த்யஜ பட தூரதரேண தாநபாபாந் - யமன் தனது கிங்கரனிடம், “தாமரை போன்ற கண்கள் கொண்டவனே! வாஸுதேவா! விஷ்ணுவே! அடியார்களை நழுவவிடாதவனே! சங்கு மற்றும் சக்கரங்களைத் திருக்கரங்களில் கொண்டவனே! நீயே எனக்கு அடைக்கலம் - இவ்விதமாகக் கூறுபவர்கள் எந்தவிதமான பாவங்களும் அற்றவர்கள் ஆவர். அவர்களை நீ அணுகாமல், அவர்களை விட்டு விலகிச் செல்வாயாக”, என்றான்.
- வாமநபுராணம் (94-43) - தேவ சார்ங்கதரம் விஷ்ணும் ப்ரபந்நா: பராயணம் ந தேஷாம் யமஸாலோக்யம் ந ச தே நரகௌகஸ: - சார்ங்கம் என்னும் வில்லை உடைய ஸ்ரீமந்நாராயணனே தாங்கள் பெற வேண்டிய உயர்ந்த புருஷார்த்தம் என்று கருதி, அவனது திருவடிகளில் ப்ரபத்தி செய்தவர்கள், யமலோகம் செல்வதில்லை; அவர்களுக்கு நரக இருப்பும் இல்லை.

மேலே கூறப்பட்ட விஷ்ணுபுராணம் மற்றும் வாமநபுராணம் ஆகியவற்றின்படியும், இவை எந்த வேதங்களின் அடிப்படையில் உள்ளனவோ அந்த வேதங்களின்படியும், ப்ரபந்நர்கள் தங்களின் பாவங்களுக்காக யமலோகம் சென்று தண்டனை பெறுவதில்லை. மாறாக இந்த உலகத்திலேயே, அவர்கள் வாழும்போதே சிறு தண்டனையைப் பெறுகின்றனர். அவர்கள் - வேலிட்டுப் பாயவேண்டுமது முள்ளிட்டுப் பாய்ந்து கழியும் - ஒருவனை வேல் கொண்டு தண்டிப்பதைக் காட்டிலும், அவனுக்கு ப்ரியமானவர்களைச் சிறு முள் கொண்டு துன்புறுத்துவது அதிக தண்டனை அளிக்கும் - என்ற ந்யாயத்தின்படி தண்டனை பெறுவர். இப்படியாக அவர்களுக்கு ப்ரியமானவர்கள் குருடர்களாகவோ அல்லது முடமாகவோ ஆவர். ஆனால் பொறுமை, கருணை, ப்ரேமை, மாறாத அன்பு ஆகியவை நிறைந்த ஸர்வேச்வரன் இவர்கள் பெறும் தண்டனைகளைக் கண்டு, தனது கோபத்திற்காக வருந்தி, அந்த ப்ரபந்நர்களை, அவர்களை அனுபவித்த சிறு தண்டனைகளுக்குப் பின்னர் காப்பாற்றுகிறான். அரசன் ஒருவன் தனது குடை முதலானவற்றை ஏந்திவருபவர்கள், தனது அந்தப்புரங்களில் பணிபுரிபவர்கள், கூனமாக உள்ளவர்கள், குள்ளமாக உள்ளவர்கள், தனது புத்திரர்கள் என்ற வேறுபாடு காணாமல், அவர்கள் ஏதும் தவறு செய்தால் அந்தத் தவறுகளுக்கு ஏற்றபடி தண்டிக்கிறான்.

அவர்களுக்கும் தனக்கும் நெருக்கமான உறவு இருந்தாலும், அவர்கள் மீது ப்ரேமை இருந்தாலும், தனக்குக் கருணை இருந்தாலும் அவர்களை தண்டிக்கிறான். இது ஏனென்றால் தங்களின் செயலுக்காக அவர்கள் மன்னிப்பு கேட்பதற்காகவும், அதே தவறுகளை மீண்டும் செய்யாமல் இருப்பதற்காகவும் ஆகும். இந்தத் தண்டனைகள் என்னவென்றால் – தனது முகத்தையே அவர்கள் காணக்கூடாது என்று கூறுதல், கசையடி அளித்தல், தனது அரண்மனை விட்டு விலக்கி வைத்தல், வாசலை விட்டு ஒதுக்குதல், தனக்கு அவர்களின் செய்யும் பணிகளில் இருந்து சிலகாலம் தள்ளிவைத்தல் போன்றவை ஆகும். உயிரைப் பறிக்கவேண்டிய அபராதம் செய்தபோதும், தன்னைச் சரணம் புகுந்த காரணத்தினால், காகாசுரனின் ஒரு கண்ணை மட்டும் பறித்த செயல் போன்று ஸர்வேச்வரன் தண்டனையை சுலபமாக்குகிறான்.

மூலம் – இப்படி ம்ருதுப்ரக்ருதிகளைக் கடிநப்ரக்ருதிகளுக்கு சிஷ்யாபுமான தண்டவிசேஷம் பண்ணுதல் செய்கிறவிடமும் பூர்வப்ரபத்தி பலமான கடிமையின் ப்ரகாரபேதமென்று சிஷ்யுகளான சேஷி பக்கலிலே க்ருதஜ்ஞதை நடக்கக்காக புத்தியூர்வோத்தராகத்தையும் கடிமிக்குமென்று சிலர் சொன்னார்கள்.

விளக்கம் – ஒரு சிலரை அவர்களது தவறுகளுக்காகப் பிராயச்சித்தம் செய்தபின்னர் மன்னிப்பதும், ஒரு சில கடினமானவர்களை அவர்களது தவறுகளுக்காகத் தண்டித்தல் என்பது ஸர்வேச்வரனின் மன்னிக்கும் தன்மையாலேயே ஆகும். இத்தகைய செயல்கள் அவர்கள் முன்னர் செய்த ப்ரபத்தியின் காரணத்தால் உண்டாகிறது. இப்படியாகத் தங்களைத் திருத்தியதற்காக இவர்கள் எம்பெருமானிடம் நன்றியுடன் இருத்தல் வேண்டும். இந்தக் கருத்தை வலியுறுத்தும் பொருட்டே ஒரு சிலர், “தெரிந்தே செய்யும் தவறுகளையும் எம்பெருமான் மன்னிக்கிறான்”, என்றனர்.

மூலம்– ப்ராரப்தகர்மத்தில் பாபாம்சம் போலே புத்தியூர்வோத்தராகம் ப்ராயச்சித்தம் பண்ணாதபோது ஸபலமானாலும் பண்ணின ப்ரபத்தி மோக்ஷங்கொடா தொழியுமோவென்று சங்கிக்கவொண்ணாது; பெருங்காயம் வைத்த மரங்களுக்கு ஸ்தலாதிவிசேஷங்களாலே வாட்டத்துக்குக் காலதாரதம்யமுள்ள மாத்ரம்; இங்கும் இவர்கள் ஸம்ஸாரத்தினுடைய நிச்சேஷநிவ்ருத்தி பிறக்கக்கூகு விலம்பாவிலம்ப வைஷம்யேமே உள்ளது. இத்தேஹாநந்தரம் மோக்ஷம் பெறவேணுமென்று அபேக்ஷித்தாலும் அநியதாயுஸ்ஸுக்களாய் விலம்பாக்ஷமராயிருப்பார்க்கு ஆயுர்வ்ருத்தியாலே விலம்பம் வரும். நியதாயுஸ்ஸுக்களுக்கு உள்ள ஆயுஸ்ஸுக்குள்ளே பலித்துவிடும்.

விளக்கம் – ஒரு சிலர் ப்ரபத்தி செய்த பின்னர் தங்களது புத்தியில் உணர்ந்தே சில தவறுகளைச் செய்யக்கூடும். இதற்கான பிராயச்சித்தமும் செய்யாமல் இருக்கக்கூடும். இதன் காரணமாக, பலன் தரத் தொடங்கிவிட்ட கர்மவினைகளை அனுபவிப்பது

போன்று, இந்தத் தவறுகளுக்கான பலன்களை அனுபவிக்கவேண்டும் என்றோ, தாங்கள் செய்த ப்ரபத்தி மோக்ஷம் அளிக்காமல் போய்விடும் என்றோ சந்தேகம் கொள்ளவேண்டாம். இலைகள் உதிர்வதற்காக வைக்கப்பட்ட பெருங்காயம் காரணமாக இலைகள் உதிர்ந்தாலும், அந்த மரங்கள் உள்ள இடங்கள் மற்றும் வேறு சில காரணங்களாலும் இலைகள் உதிர்க்கூடும்; இது போன்று ப்ரபத்திக்குப் பின்னர் செய்யும் தவறுகளின் காரணமாக ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுதலை அடைவதற்கான காலதாமதம் ஏற்படலாமே அன்று, மோக்ஷம் கிட்டாமல் போகாது. இவர்கள் தங்களது வாழ்வின் இறுதியில் மோக்ஷத்தை விரும்பியும், அதற்கான காலதாமதத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாமலும் இருக்கக்கூடும். இவர்களது ஆயுட்காலம் இத்தனை ஆண்டுகள் என்று முன்னரே தீர்மானிக்கப்படவில்லை என்றாலும், இவர்களது ஆயுட்காலம் நீட்டிக்கப்பட்டு மோக்ஷம் தாமதம் ஆகும். மாறாக இவர்களது ஆயுட்காலம் இத்தனை ஆண்டுகள் மட்டுமே என்று தீர்மானிக்கப்பட்டிருந்தால், அதற்குள்ளாகவே மோக்ஷம் கைகூடும்.

மூலம் – பவேயம் சரணம் ஹி வ: என்ற பின்பும் உண்டான ராக்ஷஸிகளுடைய புத்திபூர்வாபசாரங்கள் மர்ஷயாமீஹ துர்பலா பாபாநாம் வா சாபாநாம் வா வதாரஹாணாம் ப்லவங்கம என்கிறபடியே பிராட்டிக்குக்ஷமாவிஷயமாயிற்றில்லையோ வென்னில், அவ்விடத்திலும் அவர்களுக்குத் திருவடி நலியப் புகுகிறாரென்கிற பயம் விளைந்து நலிவுக்கு விலக்கு உண்டானபடியாலே வாளாலே ஓங்கி விடுமாப் போலே தண்டலேசமும்க்ஷமையும் ஸித்தம்.

விளக்கம்– ஒரு கேள்வி எழலாம். இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (58-90) - பவேயம் சரணம் ஹி வ: - உங்களை நான் காப்பேன் – என்று அரக்கிகளிடம் சீதை கூறிய பின்னரும் சீதைக்கு அந்த அரக்கிகள் பல துன்பங்களை இழைத்தனர்; இவர்கள் இவ்விதம் செய்தபோதிலும் சீதை பின்வருமாறு கூறியதன் மூலம், தெரிந்தே செய்யும் தவறுகளையும் சீதை மன்னித்தாள் என்றாகிறதே என்னும் ஐயம் தோன்றலாம்:

- இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (116-40) - மர்ஷயாமீஹ துர்பலா – அவர்களது குற்றங்களை நான் பொறுக்கிறேன். அவர்களது துன்பங்களை என்னால் பொறுக்க இயலாது.
- இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (116-44) - பாபாநாம் வா சாபாநாம் வா வதாரஹாணாம் ப்லவங்கம – அனுமனே! நீ எண்ணுவது போன்று இவர்கள் குற்றம் புரிந்தவர்களாக இருந்தாலும், உன்னுடைய மன்னிக்கும் இயல்பு காரணமாக இவர்களை மன்னிக்கவேண்டும். யார்தான் குற்றம் செய்வதில்லை?

இப்போது மேலே எழுந்த ஐயத்திற்கான பதிலைக் காண்போம். இங்கு சீதை மன்னித்தாலும், அந்த அரக்கிகளுக்குத் தங்களை அனுமன் அழித்துவிடுவான் என்னும்

பயம் உண்டானது அல்லவோ? அந்தப் பயமே தண்டனை போன்றது என்று கருத்து. ஆக ஒரு மனிதனை வெட்ட வாளை ஓங்கி பின்னர் நிறுத்துவது போன்றி, சற்றே பயம் என்னும் தண்டனையும் அதன் பின்னர் மன்னிப்பும் அளிக்கப்படுகிறது.

மூலம் – ஆகையால் ப்ரபந்நனுக்கு புத்திபூர்வோத்தராகம் லேபியாதென்று விசேஷித்துச் சொல்லுவதொரு ப்ரமாணமின்றிக்கேயிருக்க, இவனுக்குப் பின்பு புத்திபூர்வோத்தராகம் பிறந்தாலும் சடிமை கொள்ளவேண்டாமென்றும், சடிமை கொள்ளாவிடிலும் சிஷாரூப தண்டவிசேஷமில்லையென்றும், விலம்பாசடிமருக்கும் பரம்பலத்துக்கு விலம்பம் வாராதென்றும், ப்ராரப்த ஸுக்ருதவிசேஷாதிகளாலே வரும் இங்குத்தைக்குக் கைங்கர்யத்துக்கு விச்சேத ஸங்கோசங்கள் வாராவென்றும் சொல்லுகிற பசடிங்கள் சரண்யனுடைய குணங்களையும் சரணாகதியினுடைய ப்ரபாவத்தையும் சொல்லுகைக்காகவத்தனை.

விளக்கம் – ஆகவே ப்ரபந்நன் ஒருவன் அறிந்தே செய்கின்ற தவறுகள் மூலம் உண்டாகும் பாவங்கள் அவனுக்கு ஒட்டுவதில்லை என்று சிலரால் கூறப்பட்டாலும், இந்தக் கருத்துக்கு ஏற்ற ப்ரமாணங்கள் ஏதும் இல்லை. மேலும் சிலரால் கூறப்படுவது என்னவென்றால் – தனது புத்திக்குத் தெரிந்தே ப்ரபந்நன் செய்யும் பாவங்களுக்கு அவன் பிராயச்சித்தம் செய்ய வேண்டாம் என்றும், இப்படியாக அவன் பிராயச்சித்தம் செய்யவில்லை என்றாலும் அவனுக்கு நல்வழி புகட்ட சிறு தண்டனை கூட அளிக்கப்படுவதில்லை என்றும் – என்பதாகும். மேலும் இப்படியாக ப்ரபந்நன் ஒருவன் தெரிந்தே செய்யும் பாவங்கள் காரணமாக, அவன் தனக்கு மோசடிம் உண்டாகும் காலதாமதத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாதவன் என்றாலும், அந்தக் காலதாமதம் மூலமாக தண்டனை அளிக்கும்விதமாகக் கூட அவனுக்கு மோசடிம் காலதாமதம் ஆவதில்லை. இப்படிப்பட்டவன் தனது பூர்வகர்மங்கள் காரணமாகப் பெற்ற கைங்கர்யங்களில் குறைபாடுகளும், தடங்கல்களும் உண்டாவதில்லை. இப்படியாகப் பலவிதமாகக் கூறப்படுவது ஏன்? இவை அனைத்தும் சரணாகதி அளிக்கின்ற ஸர்வேச்வரனின் உயர்ந்த குணங்களை உணர்த்தவும், சரணாகதியின் மேன்மையை உணர்த்தவுமே ஆகும்.

மூலம் – இப்படியல்லாதபோது ப்ரபந்நரான பூர்வர்களுடைய அநுஷ்டாந பரம்பரைக்கும், ப்ரபந்நரைப் பற்றவே ப்ராயச்சித்தம் விதிக்கிற சாஸ்த்ரத்துக்கும், மோசடிம் பெறுகைக்குக்

காலம் குறித்து ப்ரபத்தி பண்ணாதே அநுவ்ருத்த புத்திபூர்வாபராதருமாய் விலம்பாசஷமருமாயிருப்பார்க்கு விலம்பம் சொல்லுகிற ப்ரமாணங்களுக்கும் சேராது.

விளக்கம் - இப்படியாக அவர்கள் கூறும் கருத்து என்பது, சரணாகதி அளிக்கின்ற ஸர்வேச்வரனின் உயர்ந்த குணங்களை உணர்த்தவும், சரணாகதியின் மேன்மையை உணர்த்தவுமே ஆகும் என்று கொள்ளவில்லை என்றால்- இதுவரையில் ப்ரபந்நர்கள் அநுஷ்டித்து வந்த நெறிகளுக்கும்; ப்ரபந்நர்களின் தவறுகளுக்கான பிராயச்சித்தம் விதிக்கின்ற சாஸ்த்ரங்களுக்கும்; ப்ரபத்தி செய்யும்போது எப்போது மோஷும் பெறவேண்டும் என்னும் கால விண்ணப்பம் செய்யாமல் ப்ரபத்தி செய்தவர்களுக்கும், தெரிந்தே பாவங்களைச் செய்துவிட்டு மோஷுத்திற்கான காலதாமதம் ஏற்படுவதைப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாமல் உள்ளவர்களுக்கும் மோஷும் காலதாமதம் ஆன பின்னரே கிட்டுகிறது என்று கூறும் ப்ரமாணங்களுக்கும் பயன் இல்லாமல் போய்விடும்.

மூலம்- ஸர்வபாபேப்யோ மோஷுயிஷ்யாமி என்று ஸாமாந்யேந சொல்லச் செய்தேயும், ப்ராயச்சித்திரியம் ஸா அத்ர யத்புந: சரணம் வ்ரஜேத் என்று விசேஷிக்கையாலே புத்திபூர்வோத்தராகத்துக்கு ப்ரபத்தயநந்தரம் ப்ராயச்சித்தமாக ப்ராப்தமாயிற்று.

விளக்கம்- கீதையில் (18-66) - ஸர்வபாபேப்யோ மோஷுயிஷ்யாமி - அனைத்து பாவங்களில் இருந்தும் விடுவித்து - என்று கூறினான். ஆயினும் லக்ஷ்மீ தந்த்ரத்தில் (17-91) - ப்ராயச்சித்திரியம் ஸா அத்ர யத்புந: சரணம் வ்ரஜேத் - அபராதம் உண்டானால் மீண்டும் எம்பெருமானைச் சரணம் புகுவதே ப்ராயச்சித்தம் - என்று கூறப்பட்டது. ஆகவே தெரிந்தே செய்கின்ற பாவங்களுக்கு மீண்டும் ப்ரபத்தி செய்வதே அதற்கான ப்ராயச்சித்தம் என்றாகிறது.

மூலம்- புந: சரணாகதியை விதிக்கிற வசநத்தை அடியிலே புத்தி பூர்வோத்தராகத்துக்கும் பரிஹாரமாக ப்ரபத்தி பண்ணாதார் விஷயத்திலே நியமித்தாலோ என்னவொண்ணாது; புத்திபூர்வோத்தராகத்தையும் பற்ற ப்ரபத்தி பண்ணலாமென்று விசேஷித்துக் கண்டோக்தி பண்ணுவதொரு வசநம் உண்டாகிலிறே இப்படி நியமிக்கலாவது? இப் ப்ரபத்தி பூர்வோத்தராகத்துக்கும் பரிஹாரமென்று அறிந்தால் இச்செட்டை விடுவாரையும் கிடையாமையாலே புந:ப்ரபத்திவசநம் நிர்விஷயமாம். ஸாமாந்யவசநத்தளவைப்பற்றி விசேஷவசநத்தை பாதிக்கவொண்ணாது. இப்படி விசேஷவசநத்தை பாதிக்கில் உபாஸநிஷ்டனுக்கும் பூர்வோத்தராகத்துக்கும் தோஷமில்லையாம்.

விளக்கம் - முதல் ப்ரபத்தி செய்யும்போதே, தான் பின் ஒரு காலத்தில் அறிந்தே செய்யும் பாவங்களுக்கான ப்ரபத்தியையும் சேர்த்துச் செய்யாதவர்களுக்கு மட்டுமே கடந்த பத்தியில் கூறியபடி “தெரிந்தே செய்த பாவங்களுக்கு ப்ராயச்சித்தம் மீண்டும் சரணாகதி செய்தல்” என்று விதிக்க இயலாது. ஏன்? பின் ஒரு காலத்தில் அறிந்தே செய்ய உள்ள

பாவங்களுக்கான ப்ரபத்தியையும் முதல் ப்ரபத்தி செய்யும்போதே சேர்த்துச் செய்யவேண்டும் என்று நேரடியாகக் கூறும் ப்ரமாணங்கள் இருந்தால் அல்லவோ இப்படிக்கூற இயலும். இப்படியாகப் பின்னர் செய்யப் போகும் பாவங்களுக்கான ப்ராயச்சித்தமாக முதலிலேயே ப்ரபத்தி செய்யலாம் என்று விதியிருந்தால், இப்படிப்பட்ட எளிமையான வாய்ப்பை யாரேனும் நழுவ விடுவார்களோ? ஆகையால் இது போன்று கூற இயலாது. ஒரு குறிப்பிட்ட விதி உள்ளபோது, அதனை ஒரு பொது விதி மூலம் தள்ள இயலாது. இப்படி ஒரு பொது விதியானது, குறிப்பிட்ட ஒரு விதியைத் தள்ள இயலும் என்று கூறினால், பக்தி நிஷ்டன் மற்றும் உபாஸனை நிஷ்டன் ஆகிய இருவருக்கும் அறிந்தே செய்கின்ற பாவங்களுக்குத் தோஷம் இல்லை என்றாகிவிடும்.

மூலம் – பூர்வோத்தராகத்திலும் பரமைகாந்திகளான இவர்கள் இருவருக்கும் யம வச்யதாதிகளில்லையென்னுமிடம்

யஸ்மிந் கஸ்மிந் குலே ஜாதா யத்ர குத்ர நிவாஸிந:
வஸுதேவ ரதா நித்யம் யமலோகம் ந யாந்தி தே

இத்யாதி வசநபலத்தாலே ஸித்தம். ஒரு பாபந்தானே ஜாதிகுணாதி அதிகாரபேதத்தாலே குரு லகு பல பேதவத்தாயிருக்குமென்னுமிடம் ஸர்வஸம்ப்ரதிபந்நம். இவ்வர்த்தம் ராஜபுத்ராபராதிகளிற் போல லோகமர்யாதையாலும் உபபந்நம்.

ந ப்ராக்வத்புத்திம் பூர்வாதே ந சாத்யந்தமநுக்ரஹ:
லகுர்தண்ட: பரபந்நஸ்ய ராஜபுத்ராபராதவத்

ஆகையால் அதிகாராநுரூபமாக லகுபலமும் வாராமைக்காகப் புந:ப்ரபதநம் விதிக்கப்படுகிறது.

விளக்கம்– பக்தி நிஷ்டன் மற்றும் பரபந்நன் ஆகிய இருவரும் தெரிந்தே பாவங்களைச் செய்தாலும் இவர்கள் இருவருக்கும் யமனிடம் சிக்குதல் என்பது இல்லை (நரகம் இல்லை) என்னும் கருத்தை - யஸ்மிந் கஸ்மிந் குலே ஜாதா யத்ர குத்ர நிவாஸிந: வஸுதேவ ரதா நித்யம் யமலோகம் ந யாந்தி தே – எந்தக் குலத்தில் பிறந்தாலும், எங்கு வாழ்ந்தாலும் எம்பெருமானிடம் எப்போதும் ஈடுபட்டபடி உள்ளவர்கள் யமலோகம் புகுவதில்லை – என்று கூறியதன் மூலம் காண்க. ஒரே பாவத்திற்கான தண்டனை என்பது குலம், ஒழுக்கம் போன்றவை காரணமாகச் சிலருக்கு அதிகமாகவும் சிலருக்குக் குறைவாகவும் உள்ளதைப் பலரும் ஒப்புக் கொள்வதைக் காணலாம். இந்தக் கருத்தை ராஜகுமாரர்கள் தவறு செய்தால் பெறும் தண்டனை மூலம் அறியலாம் (அவர்களுக்குத் தண்டனை குறைவாக இருக்கும்). இதனை - ந ப்ராக்வத்புத்திம் பூர்வாதே ந சாத்யந்தமநுக்ரஹ: லகுர்தண்ட: பரபந்நஸ்ய ராஜபுத்ராபராதவத் – ப்ரபந்நன் ஒருவன் தனக்குத் தெரிந்தே பாவங்கள் செய்ய நேரிட்டால் அவனுக்கு ப்ரபத்திக்கு முன்னர் உள்ள நிலைமை போன்று அதிக

தண்டனை அளிக்கப்படுவதில்லை; இதே போன்று அவனுக்கு எம்பெருமானின் அதிகமான க்ருபையும் கிட்டுவதில்லை; இப்படிப்பட்ட ப்ரபந்நனுக்கு அரசகுமாரன் போன்று குறைவான தண்டனையே கிட்டுகிறது – என்பதன் மூலம் உணரலாம். ஆக இந்தக் குறைவான தண்டனையும் கிட்டக்கூடாது என்பதற்காகவே மீண்டும் இவர்களுக்கு ப்ரபத்தி செய்தல் என்பது கூறப்பட்டது.

மூலம்- சிஷ்டதயா வ்யபதேச்யரான ஸமர்த்தருக்கு லோக ஸங்க்ரஹத்துக்காகவும் ப்ரஸித்த நிமித்தங்களில் யதாசக்தி ப்ரஸித்த ப்ராயசித்தம் உசிதம். அது தவிருகையும் முன் சொன்ன ஆஜ்ஞாதிலங்கநமாம். ஸைரந்திகைக்கு ஸேவை தப்பினபோது தாதாத்விகமான பரிமளாதிகளையும் இழந்து பயாநுபவமும் உண்டாமாப்போலே ஆஜ்ஞாதி லங்கநம் இரண்டுபடி அநர்த்தம்.

விளக்கம் - மிகுந்த ஞானம் மற்றும் ஒழுக்கம் உள்ளவர்களாக உள்ள சிலர் பலராலும் மதிக்கப்பட்டபடி இருப்பர். இவர்கள் தாங்கள் செய்த பாவங்களுக்கான ப்ராயச்சித்தம் என்பதை அனைவரது முன்னிலையிலும் செய்வதே சரியானதாகும். இதன் காரணம், மற்றவர்களுக்கு இவர்களது இச்செய்கை ஒரு உதாரணமாக இருக்கவேண்டும் என்பதால் ஆகும். இப்படிச் செய்யவில்லையென்றால் அது எம்பெருமானின் ஆணையை மீறுவதாகவே ஆகும். பெண்களின் கூந்தலை அழகுபடுத்தும் பெண் ஒருவள் ஏதோ ஒரு காரணத்தால் தண்டிக்கப்பட்டால் அவளுக்குக் கிட்டவேண்டிய ஊதியமான பரிமளங்களும் கிட்டுவதில்லை, மேலும் என்ன நடக்குமோ என்ற அச்சமும் உண்டாகிறது. ஆகவே எம்பெருமானின் ஆணைகளை மீறுவதன் மூலம் இரண்டுவிதமான தண்டனைகள் கிட்டலாம்.

மூலம் - ஸ்வேச்சாமாத்ரத்தாலே புத்தியூர்வோத்தராகத்தையும் அடியிலே ப்ரபதநம் பண்ணினாலோ என்னில், இது உபாஸநத்தையும் புத்தியூர்வோத்தராகத்துக்கும் பரிஹாரமாகப் பண்ணினாலோ, அங்கப்ரபத்தியும் அதுக்குச் சேரப் பண்ணினாலோவென்கிற ப்ரதிபந்தியாலே நிரஸ்தம். இருவருக்கும் இப்படியாகிடுகுவென்கை பாஷ்யாதி விருத்தமாகையாலே அபஸித்தாந்தம்; உஷஸ்தி ப்ரவ்ருத்திகளான ப்ரஹ்மநிஷ்டர்களுடைய அநுஷ்டாநத்துக்கும் விருத்தம். ஆகையாலே விசேஷ வசநமில்லாமையாலே க்ருதே பாபே அநுதாபோ வை இத்யாதிகள் கணக்கிலே “நிமித்தம் உதித்தாலல்லது நைமித்திகம் ப்ராப்தமன்று” என்கிற ந்யாயம் புத்தியூர்வோத்தராகத்தில் பதிதமாகாது. ஆனபின்பு ஆகாமி புத்தியூர்வபாபத்துக்கு அஞ்சினானாகில் அதுக்குக் காரணமான ப்ராரப்த பாபத்துக்குப் ப்ரபதநரூப ப்ராயச்சித்தம் பண்ணப் ப்ராப்தம்,

ராத்ய பக்திஸ்து ஸா ஹந்தீ ப்ராரப்தஸ்யாபி பூயஸீ

என்றார்களிறே.

ஜந்மாந்தர க்ருதே பாபம் வ்யாதிருபேண பாததே
தத் சாந்தி: ஓளஷதை: தாநை: ஜப ஹோமர்சநாதிபி:

இத்யாதிகளில் தானஜபாதிகளிலும் அகப்படப் ப்ராரப்த பாபநாசம் சொல்லப்பட்டதிறே. ஆகையால் பாபாரம்பக பாபத்துக்கு அஞ்சிப் ப்ரபத்தி பண்ணினானாகில் அப்போது புத்திபூர்வக பாபமும் உதியாது.

விளக்கம் – இங்கு ஒரு கேள்வி எழலாம். முதலில் செய்யப்பட்ட ப்ரபத்தி என்பது ஒருவனின் விருப்பம் காரணமாக, எதிர்வரும் காலங்களில் தெரிந்தே செய்யப்போகும் பாவங்களுக்காகச் செய்யப்பட்டது என்றால் என்ன நிகழும்? இத்தகைய கேள்வியானது கீழே உள்ள இரண்டு எதிர் வினாக்களால் தள்ளப்படுகிறது:

- எதிர்வரும் காலங்களில் தெரிந்தே செய்யப்போகும் பாவங்களுக்காக ஒருவன் பக்தியோ அல்லது உபாஸனமோ செய்யலாம் அல்லவோ?
- எதிர்வரும் காலங்களில் தெரிந்தே செய்யப்போகும் பாவங்களுக்காக ப்ரபத்தியை ஓர் அங்கமாகக் கைக்கொள்ளலாம் அல்லவோ?

மேலே கேட்கப்பட்ட இரண்டு வினாக்களுக்கும், “பக்தி, உபாஸனம் அல்லது ப்ரபத்தியை ஓர் அங்கமாகக் கொள்ளுதல்” ஆகியவை மூலம் எதிர்வரும் காலங்களில் தெரிந்தே செய்யப்போகும் பாவங்களும் நீங்கிவிடும் என்று கொண்டால், இந்தக் கருத்து ஸ்ரீபாஷ்யத்திற்கும் மற்றும் உள்ள பல சாஸ்த்ரங்களுக்கும் விரோதமாகிவிடும். மேலும் இந்தக் கருத்து உஷஸ்தி முதலானவர்களின் அனுஷ்டானங்களுக்கும் விரோதமே ஆகும் (**உஷஸ்தி முனிவரின் அனுஷ்டானம்**: ஒரு காலத்தில் உணவிற்கு மிகவும் தட்டுப்பாடு உண்டானபோது, உஷஸ்தி முனிவர் யானைப்பாகர்கள் உள்ள கிராமத்திற்கு வந்தார். அப்போது அவர் பசி காரணமாக இறக்கும் தறுவாயில் இருந்தபோது, அங்கிருந்த யானைபாகன் ஒருவனிடம் இருந்த உணவுப்பண்டத்தை உண்டு தனது பசியைப் போக்கிக் கொண்டார். இதனைத் தொடர்ந்து அவன் தண்ணீரை அளித்தான். உடனே அந்த முனிவர், “எனக்கு இந்த உணவுப்பண்டம் உயிர் தரிக்கத் தேவை. ஆனால் நீர் அருந்தாமல் என்னால் இருக்க இயலும். ஆகவே இந்த நீரைப் பருகுவது விருப்பத்தின் அடிப்படையில் அன்றி, அவசியமானது என்னும் அடிப்படையில் அல்ல. ஆகவே நீர் எனக்கு வேண்டாம்”, என்றார். ஆக, உபாஸனம் என்பது அதன் பின்னர் அறிந்தே செய்கின்ற பாவங்களை நீக்கும் என்றால் இந்த முனிவர் அச்சம் கொண்டிருக்கமாட்டார்.

எனவே மோக்ஷ உபாயம் மூலம் அறிந்தே செய்கின்ற பாவங்களின் பலன் கழியாது என்று அறியவேண்டும்). ஆகவே இங்கு விசேஷமாக உரைக்க எந்த வாக்கியமும் இல்லாத காரணத்தினால் விஷ்ணுபுராணம் (2-6-40) - க்ருதே பாபே அநுதாபோ வை- பாவங்களைச் செய்த பின்னர் ஒருவனுக்கு “தவறு செய்தோமே” என்று உண்டாகும் எண்ணம் காரணமாக அவன் எம்பெருமானை த்யானிப்பதே சரியான ப்ராயச்சித்தம் ஆகும் - என்பது போன்ற வாக்கியங்களை மறுப்பதற்கு இல்லை. ஆகவே -ஒரு சரியான சந்தர்ப்பம் உண்டானால் தவிர, அந்தச் சந்தர்ப்பத்திலிருந்து வெளியேறுவது குறித்து சிந்திக்க இயலாது என்னும் விதியானது ப்ரபத்திக்குப் பின்னர் செய்யப்படும் பாவங்களுக்குப் பொருந்தும். ப்ராயச்சித்தம் என்பது செய்த தவறுக்கான செயல் அல்லாமல் இனி செய்யப்போகும் தவறுக்கான செயல் அல்லவே! ஒருவன் தான் தெரிந்தே செய்யப்போகும் தவறுகளுக்காக அச்சம் கொண்டான் என்றால், அவன் இதுவரை செய்த பாவங்களை மனதில் நிலைநிறுத்தி ப்ரபத்தி செய்யவேண்டும். இதன் காரணம் அந்தப் பாவங்களுக்கான பலன்கள் இவனுக்குக் கிட்டத் தொடங்கி இருக்கும். இந்தப் பூர்வ பாவ பலன்களே இவன் மேலும் தவறுகள் செய்வதற்குக் காரணமாகின்றன. ஆகவே அவற்றைப் போக்க இவன் ப்ரபத்தி செய்தல் வேண்டும். ராத்ய பக்திஸ்து ஸா ஹந்தர் ப்ராரப்தஸ்யாபி பூயஸீ -பக்தி என்னும் உபாயம் பலன் அளிக்கத் தொடங்கிவிட்ட பாவ பலன்களைத் தவிர மற்ற பாவங்கள் அனைத்தையும் நீக்கும் - என்றது காண்க.

ஜந்மாந்தர க்ருதே பாபம் வ்யாதிருபேண பாததே தத் சாந்தி: ஓளஷதை: தாநை: ஜப ஹோமர்சநாதிபி: - முன் ஜன்மங்களில் செய்த பாவங்களே இந்தப் பிறவியில் பல வ்யாதிகளாக வந்து துன்பம் செய்கின்றன; இவற்றை மருந்துகளாலும், தானங்களாலும், ஜபங்களாலும், ஹோமங்களாலும், எம்பெருமானை வணங்குவதாலும் நீக்கவேண்டும் - என்று கூறியது காண்க. இது போன்ற வரிகள் மூலம், ஜபம் மற்றும் ஹோமங்களால் பலன் தரத் தொடங்கிவிட்ட பூர்வகர்மங்களும் நீங்கும் என்று கூறப்பட்டன அல்லவா? ஆகவே, முன்னர் செய்த வினைகளின் பயனாக எதிர்வரும் காலங்களில் தெரிந்தே செய்யப்போகும் பாவங்களுக்காக ஒருவன் அச்சம் கொண்டு ப்ரபத்தி செய்தான் என்றால், அவை நீங்குவதோடு மட்டும் அல்லாமல், அது போன்ற பாவங்களும் உண்டாகாது.

எம்பெருமானுக்கு நெருக்கமான ஒருவரும் தெரிந்தே செய்யும் அபராதங்களை விலக்கவேண்டிய காரணம்

மூலம்- தாஸ: ஸகா வாஹநமாஸநம் த்வஜ: இத்யாதிகளிற் படியே அத்யந்த பகவதந்தரங்கர்க்கும் ஸாத்விகாபராதலேசமும் ப்ரத்யவாயகரமென்னுமிடம் சாண்டிலீ வ்ருத்தாந்தாதிகளிலே ப்ரஸித்தம். ஸர்வேச்வரனைப் போலே ஸூரிகளும் அவதரித்தால் கர்மவச்யத்வாபிநயம் பண்ணி லோகஹித ப்ரவர்தநார்த்தமாக அபசார பரிஹாராதிகளை நடத்திப் போவர்கள். ஆகையால் பகவத்ப்ரீதியிழவாமைக்காகவும், அதுக்காகப் புந:ப்ரபத்தியாதல் லகுதண்டமாதல் ப்ரஸங்கியாமைக்காகவும் மேல்வரும் அபராதங்கள் வேறுக்கும் விரகு பார்க்கவேணும்.

விளக்கம் – ஸ்தோத்ரரத்னம் (41) - தால: ஸகா வாஹநமாஸநம் த்வஜ: - அடிமையாகவும், நண்பனாகவும், வாஹனமாகவும், இருக்கையாகவும், கொடியாகவும்- என்பது போன்று எம்பெருமானுக்கு அனைத்தாகவும் கருடன் இருந்தபோதிலும், அவன் சாண்டிலீ என்னும் பாகவதோத்தமை குறித்து செய்த அபராதம் காரணமாக துன்பம் அனுபவித்த நிகழ்வு மிகவும் ப்ரஸித்தம் ஆகும். ஆகவே எம்பெருமானுக்கு மிகவும் நெருக்கமானவர்களாக இருந்தாலும் ஸாத்விகமான எண்ணம் மேலோங்கி இருந்தாலும், தெரிந்தே செய்யும் அபராதம் மிகுந்த பாவத்தையே உண்டாக்கும் என்றாகிறது (**சாண்டிலீ பற்றிய குறிப்பு:** மிகுந்த பாகவதோத்தமையான இவள் கடலின் நடுவே வசித்து வந்தாள். இவளது ஆச்ரமத்தின் வழியே சென்ற கருடனின் மாமாவான காவலர் என்பவரும், கருடனும் இவளது ஆச்ரமத்தில் சற்று இளைப்பாறினர். இவளது உபசரிப்பைக் கண்ட கருடன் தனது மனதில், “இவள் இங்கு இருக்கவேண்டியவள் அல்லள். இவளை நாம் விஷ்ணுலோகம் போன்ற இடத்திற்குக் கொண்டுவிடுவோம்”, என்று எண்ணினான். மறுநாள் தனது சிறகுகள் அனைத்தும் உதிர்ந்து நிற்பதைக் கருடன் கண்டான். தான் சாண்டிலீ பற்றி எண்ணியதன் விளைவே இதன் காரணம் என்று உணர்ந்து மன்னிப்புக் கேட்டான். பின்னர் தனது சிறகுகள் முளைக்கப்பெற்றான். ஆகவே எண்ணம் உயர்வானதாக இருந்தபோதிலும், அது அபசாரத்தை உண்டாக்குமானால், பாவமே விளையும்). ஆகவே நித்யஸூரிகளாக உள்ளபோதிலும் அவர்கள் இந்தப் பூமியில் அவதரித்தால், கர்மவசப்பட்ட மற்றவர்கள் போன்றே நடந்துகொண்டு, உலகின் நன்மைக்காகத் தங்களது அபசாரத்திற்கு ஏற்ற ப்ராயச்சித்தம் செய்வர். ஆகவே எம்பெருமானின் கருணையை இழக்காமல் இருப்பதற்காகவும், அபராதம் காரணமாக இழக்க நேரிட்டால் அதற்காக மறுபடியும் ப்ரபத்தி செய்தல் மற்றும் சிறு தண்டனைகளைப் பெறுதல் போன்றவற்றை விலக்குவதற்காகவும் இனிவரும் காலங்களில் அபராதம் செய்யாமல் உள்ளதற்கு ஏற்ற வழியை ஆராயவேண்டும்.

அவிவேகத்தை நீக்குவதற்கான வழி

மூலம்- அபராதங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் அடி அவிவேகம். அதில் ப்ரதாநமான அவிவேகம் அசித் ஸ்வபாவமான ஜடத்வ விகாராதிகளைச் சுமக்கையும் ஈச்வர ஸ்வபாவமான ஸ்வநிஷ்டத்வ ஸ்வாதந்த்ர்ய அநந்யார்த்தத்தவாதிகளைச் சுமக்கையும், இவ் அவிவேகத்தை அறுக்கைக்குத் தெளிவாளாயிருப்பது ஏற்றச் சுருக்கமறத் தன்னளவிலுண்டான தெளிவு.

அவிவேக ப்ரபுத்வாதேர்நிதாநஸ்ய நிவர்த்தநாத்
அர்த்த காமாபசாராணாமயத்நோந்மூலநம் பவேத்

இவையெல்லாவற்றுக்கும் அடி பலப்ரதாநோந்முகமாயிருப்பதொரு பூர்வாகமாகையாலே அதினுடைய நிவ்ருத்திக்குமாக அடியிலே ப்ரபத்தி பண்ணுதல், இதுக்கென்று பின்பு ஒரு ப்ரபத்தி பண்ணுதல் செய்தார்க்கு இவையெல்லாம் பரிஹ்ருதங்களாம்.

விளக்கம் - அனைத்துவிதமான அபராதங்கள் செய்வதற்குக் காரணம் அவிவேகமே ஆகும். இதில் முக்கியமான அவிவேகம் - அசித்தாகவும், அறிவற்றும், எப்போதும் மாற்றம் அடைந்தபடியே இருக்கும் இந்த சரீரத்தையே ஆத்மா என்று எண்ணுவது; மேலும் ஈசுவரன் எவ்விதம் சுதந்திரமாகவும், யாருக்கும் வசப்படாமலும் உள்ளானோ அதுபோன்று இந்த ஆத்மாவும் சுதந்திரமாகவும், யாருக்கும் வசப்படாமலும் உள்ளது என்று எண்ணுவது ஆகும். இத்தகைய அவிவேகத்தை அறுக்கும் கூரிய வாளாக உள்ளது எதுவென்றால் - ஆத்மாவைப் பற்றிச் சுருக்கம் இல்லாமலும், தேவைக்கு அதிகமாக இல்லாமலும் உள்ள தெளிந்த ஞானமே ஆகும். அவிவேக ப்ரபுத்வாதேர்நிதாநஸ்ய நிவர்த்தநாத் அர்த்த காமாபசாராணாமயத்நோந்மூலநம் பவேத்- இந்த சரீரத்தை ஆத்மா என்று எண்ணுதல், ஆத்மாவானது சுதந்திரமானது என்று எண்ணுதல் போன்ற அபசாரத்திற்கான காரணங்கள் நீங்கி விடுவதால் பொருள் மற்றும் விருப்பம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் உண்டாகும் அபசாரங்கள் எந்தவிதமான முயற்சியும் இன்றி வேறுடன் நீங்கும் நிலை உண்டாகும்- என்பது அறிக .இப்படியான அபசாரங்கள் உண்டாதல் போன்றவற்றுக்கான அடிப்படை என்னவென்றால், கடந்த பிறவிகளில் செய்த பாவங்கள் காரணமாக ஏற்பட்ட வினைப்பலன்கள் இப்போது பலன் அளிக்கத்தொடங்கியதே ஆகும். இவை அனைத்தும் முன்னர் ப்ராயச்சித்தம் போன்று செய்யப்பட்ட ப்ரபத்தியினால் கழிந்துவிடும். அல்லது இவற்றுக்காக பின்னர் செய்யப்படும் ப்ரபத்தியும் இவற்றுக்கான பரிஹாரம் செய்ததாகவே ஆகும்.

பாகவத அபசாரமே முதன்மையாக விலக்கப்படவேண்டியது

மூலம் - இப்படி இவனுக்குப் பரிஹரணீயங்களானவற்றில் ராஜதாராபராதம் போலே பாகவதாபசாரம் ப்ரதாநமென்னுமிடத்தை ஏவம் முக்திபலா நியம: தத்வஸ்தாவத்ருதே: தத்வஸ்தாவத்ருதே: என்கிற ஸூத்ரத்திலே பாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தார்.

விளக்கம் - ப்ராயச்சித்தம் செய்யவேண்டிய அபசாரங்களில் அரசனின் பத்தினிகளுக்குச் செய்த அபசாரம் போன்று முதன்மையாக உள்ளது பாகவத அபசாரமே ஆகும். இதனை ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் பாஷ்யகாரர் (3-4-51) - ஏவம் முக்திபலா நியம: தத்வஸ்தாவத்ருதே: தத்வஸ்தாவத்ருதே: - முக்தி என்னும் பலன் உடனே கைகூடும் என்னும் அவசியம் இல்லை; அதற்கும் சில காலநிர்ணயம் உள்ளது - என்று அருளிச்செய்தார்.

மூலம் – ஆனபின்பு ஜாதி குண வ்ருத்தாதிகளாலே உத்க்ருஷ்டரான பராசர வ்யாஸ சுக சௌநக நாதமுனி ப்ரப்ருதிகளுக்கும் தனக்கும் பாகவதத்வாதிகளும் பரமபுருஷார்த்த லாபமும் துல்யமாயிருந்தாலும் பகவத்பரிஶ்ரஹமான கோ-கோபஜாதிகளுடையவும், துளஸீ-சம்பகாதிகளுடையவும், கோமய-ம்ருகமதாதிகளுடையவும் வைஷ்ணவம் போலே பகவத்ஸங்கல்ப விசேஷ ப்ரயுக்தமான தத்ததுபாதி ஸ்வபாவத்தாலே ஸித்தங்களான உத்கர்ஷாபகர்ஷங்களை அஸூயா ப்ராதுர்பாவ ப்ரகணத்தில் ஆப்நாதமானபடியே திரஸ்கரிக்க நினையாதொழியவும், ஜாத்யாத்யுபாதிகளாலே பாகவதர் திறத்தில் அநுஜ்ஞா பரிஹாரௌ தேஹஸம்பந்தாஜ்ஜ்யோதிராதிவத் என்கிற ந்யாயத்தாலே ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி விசேஷங்களுக்கு யதா சாஸ்த்ரம் நியமமுண்டானாலும் ஸாதுரேவ ஸ மந்தவ்ய: என்றும், ஸ்ம்ருத: ஸம்பாஷிதோ வா அபி என்றும், ய: சூத்ரம் பகவத்பக்தம் நிஷாதம் ச்வபசம் ததா வீக்ஷதே ஜாதிஸாமாந்யாத் ஸ யாதி நரகம் நர: என்றும், தஸ்மாத்விஷ்ணு ப்ரஸாதாய வைஷ்ணவாந் பரிதோஷயேத் ப்ரஸாதஸுமுகோ விஷ்ணு: தேநைவ ஸ்யாந்ந ஸம்சய: என்றும், பயிலும் சுடரொளி, நெடுமாற்கடிமைகளிலும் விசேஷித்தபடியே ப்ரதிபத்தியில் குறையற்றிருக்கவும், இப் ப்ரதிபத்தி மாத்ரத்தாலும் தஸ்யேதமித தீஹேதுரப்யுபகாரீ என்கிறபடியே பரிபூர்ண விஷயத்தில் சேஷத்வோசித கிஞ்சித்காரமான கைங்கர்யம் ஸித்தமென்றிருக்கவும், இந்நிலைகளில் ஒன்று கோணினபோது ஸர்வம் ஜிஹ்யம் ம்ருத்யுபதமார்ஜவம் ப்ரஹ்மண: பதம் என்கிறபடியே ம்ருத்யுவின் கடைவாயிலே அகப்பட்டாற்போலே நடுங்கி, க்ருதாபராதஸ்ய ஹி தே நாந்யத்பச்யாம்யஹம் சுகமம் அந்தரேணாஞ்ஜலிம் பத்த்வா லக்ஷமணஸ்ய ப்ரஸாதநாத் என்றும், யதி கிஞ்சிததீக்ராந்தம் விச்வாஸாத் ப்ரணயேந வா ப்ரேஷ்யஸ்ய சுகமிதவ்யம் மே ந கச்சித் அபராத்யதி என்றும், யச்ச சோகாபி பூதஸ்ய ச்ருத்வா ராமஸ்ய பாஷிதம் மயா த்வம் புருஷாண்யுக்தஸ்தச்ச த்வம் சுகந்தும்ஹஸி என்றும் மஹாராஜருடையவும் இளையபெருமானுடையவும் அந்யோந்ய ப்ரஸாதந ப்ரகாரம் சொல்லுகிற ச்லோகங்களைப் பராமர்சித்து அப்படியே ஈர்த்தவாய் தெரியாமல் வஜ்ரலேப கடிதமானாற் போலே பொருந்திப் போரவும் ப்ராப்தம்.

விளக்கம்– தங்களுடைய குலம், ஒழுக்கம், நடத்தை, எம்பெருமானிடம் உள்ள பக்தி, வாழ்க்கையின் புருஷார்த்தத்தை உணர்ந்து அடைந்த தன்மை போன்றவற்றில் சிறந்தவர்களான பராசரர், வ்யாஸர், சுகர், சௌனகர், நாதமுனிகள் ஆகியவர்களுக்கும் தனக்கும் பக்தி உள்ளிட்ட அதே தன்மைகளில் ஒற்றுமைகள் உள்ளன என்று சிலர் எண்ணலாம். அப்படி இருந்தாலும் அவர்கள் போன்றவர்களைத் தங்களுக்குச் சமமானவர்கள் என்று துச்சமாக எண்ணக்கூடாது. எம்பெருமானுக்கே ஏற்புடைய பொருள்களாக பசுக்கள்-ஆயர்கள், துளஸி-சம்பக மலர்கள், பசுவின் சாணம்-கோரோசனம் இருந்தாலும் முதலில் உள்ள பொருள்கள் (பசு ,துளஸி, பசுவின் சாணம்) உயர்ந்தவை என்றே கருதப்படுகின்றன. அப்படியாக உயர்ச்சி-தாழ்ச்சி என்பதான பொறாமையைத் தோற்றுவிக்கவல்ல தன்மைகள் காரணமாக உயர்ந்தவர்களை ஒருபோதும் தாழ்வாக எண்ணும் எண்ணம் உண்டாகக்கூடாது. இதனை அஸூயா ப்ராதுர்பாவ ப்ரகரணத்தில் பொறாமை ஏற்படுவதற்கான விளக்கத்தில் காணலாம் (குறிப்பு: ரஹஸ்யாம்நாயத்திற்கு ஏற்ப அந்தணன் உள்ளிட்ட நான்கு வர்ணங்களுக்கும் தனித்தனி கர்மங்கள்

விதிக்கப்பட்டுள்ளன. த்ரேதாயுகத்தின் தொடக்கத்தில் இவர்களுக்குள்ளே பொறாமை உணர்வு தலைதூக்கியது. ஒருவர் மற்றவருக்கு உதவுவதில்லை என முடிவு செய்தனர். இது போன்ற பொறாமை இருக்கக்கூடாது என்று கருத்து). வர்ணத்திற்கு ஏற்ப ஒரு சில செயல்களைச் செய்யவேண்டும் என்பதும், ஒரு சிலவற்றைச் செய்யக்கூடாது என்பதும் பாகவதர்களாக இருந்தாலும் பொருந்தும் என்பதை ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (2-3-47) - அநுஜ்ஞா பரிஹாரௌ தேஹஸம்பந்தாஜ்ஜ்யோதிராதிவத் - ஒரு வர்ணத்திற்கு ஒரு செயலை அனுமதிப்பதும், மற்றொரு வர்ணத்திற்கு அதே செயலை மறுப்பதும் அந்தந்த சரீர தொடர்பினால் ஆகும் - என்பதன் மூலம் உணரலாம். இப்படிப்பட்ட விதிகள் உள்ளபோதிலும் கீழே உள்ள கருத்துக்கள் கவனிக்க.

கீழே உள்ள பல வரிகளில் கூறப்பட்டது போன்று பாகவதர்கள் விஷயத்தில் நாம் சிறிதளவும் மரியாதை குறைக்கக்கூடாது:

- கீதை (9-30) - ஸாதுரேவ ஸ மந்தவ்ய: - என்னை மட்டுமே வேறு பலன் எண்ணாமல் வணங்குபவன் தனது வர்ணத்திற்கு மாறான செயல்களைச் செய்தபோதிலும், அவன் மிகவும் மதிக்கத்தக்கவனே.
- இதிஹாஸ ஸமுச்சயம் (31-55) -ஸ்ம்ருத: ஸம்பாஷிதோ வா அபி - ஒருவன் சண்டாளனாக இருந்தாலும் அவன் பகவத் பக்தி உள்ளவன் என்றால் அவனுடன் உரையாடினாலே தூய்மை அடையச் செய்கிறான்.
- இதிஹாஸ ஸமுச்சயம் (25-26) - ய: சூத்ரம் பகவத்பக்தம் நிஷாதம் ச்வபசம் ததா வீக்ஷதே ஜாதிஸாமாந்யாத் ஸ யாதி நரகம் நர: - சூத்ரனாக இருந்தாலும், வேடனாக இருந்தாலும், நாயின் மாமிசத்தை உண்பவனாக இருந்தாலும் அவர்கள் எம்பெருமானின் பக்தர்கள் என்றால், அவர்களை அந்தந்த பிறப்பில் பிறந்த மற்றவர்கள் போன்று எண்ணி இகழும் ஒருவன் நரகம் புகுவான்.
- இதிஹாஸ ஸமுச்சயம் (25-2) - தஸ்மாத்விஷ்ணு ப்ரஸாதாய வைஷ்ணவாந் பரிதோஷயேத் ப்ரஸாதஸுமுகோ விஷ்ணு :தேநைவ ஸ்யாந்ந ஸம்சய: - எம்பெருமானின் கருணையையும் கடாசுஷத்தையும் பெறுவதற்கு அவனது அடியார்களை மகிழ வைக்கவேண்டும். இதனால் எம்பெருமான் மனம் குளிர்ந்து கடாசுஷிப்பான் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை.
- திருவாய்மொழி (3-7-1) - பயிலும் கூடரொளி - எம்பெருமானின் அடிமைகள் தனது அத்தனை பிறவியிலும் தனது எஜமானர்கள் - என்கிறார்.

- திருவாய்மொழி (8-10-1) – நெடுமாற்கடிமை – எம்பெருமானின் அடியார்களுக்குத் தொண்டு செய்யவேண்டும் என்று எண்ணிய உடனேயே கர்மபலன்கள் அழிந்துவிடுகின்றன.

மேலும் எம்பெருமானின் அடியார்களுக்கு உரிய மரியாதை செலுத்துவதில் எந்தவிதமான குறைகளும் இல்லாமல் பார்த்துக் கொள்வதை நமது கடமை என்றே கொள்ளவேண்டும். இப்படியாக ஓர் எண்ணம் இருந்தாலே போதுமானது, அந்த எண்ணமே அனைத்தும் கொண்டவனான எம்பெருமானுக்குச் செய்யும் மிகப்பெரிய கைங்கர்யமாகும். தஸ்யேதமித தீஹேதுரப்யுபகாரீ – இவன் எம்பெருமானுக்கு உரியவன் என்று எண்ணும் எண்ணமே பல உபகாரங்களைச் செய்யவல்லதாகும். இத்தகைய எண்ணத்திலிருந்து சற்று மாறுபாடு தென்பட்டாலும், மரணத்தின் பிடியில் சிக்கிவிட்டோமோ என்ற எண்ணம் உண்டாகி நடுங்கவேண்டும். மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (79-21) - ஸர்வம் ஜிஹ்யம் ம்ருத்யுபதமார்ஜவம் ப்ரஹ்மண: பதம் – அஹங்காரம் உள்ளிட்ட பலவும் ஸம்ஸாரத்திற்குக் காரணமான அறியாமையை ஏற்படுத்தும்; நேரான நடத்தைகள் மோக்ஷத்திற்குக் காரணமான ஞானத்தை அளிக்கும் – என்றது காண்க. எம்பெருமானின் அடியார்கள் விஷயத்தில் குற்றங்கள் இழைத்திருந்தால் அவர்களிடம் மன்னிப்பு கேட்கவேண்டும். இதனைக் கீழே உள்ள பல வரிகளின் மூலம் உணரலாம்:

- இராமாயணம் கிஷ்கிந்தாகாண்டம் (32-17) - க்ருதாபராதஸ்ய ஹி தே நாந்யத்ப்ச்யாம்யஹம் ஷக்ஷம் அந்தரேணாஞ்ஜலிம் பத்த்வா லக்ஷ்மணஸ்ய ப்ரஸாதநாத்- அனுமன் சுகரீவனிடம், “நீ குற்றம் செய்துள்ளாய். ஆகவே லக்ஷ்மணனிடம் உனது கைகளைக் குவித்து வணங்கி, மன்னிப்புக் கேட்பதைக் காட்டிலும் வேறு ஒரு ப்ராயச்சித்தம் நான் அறியேன்”, என்றான்.
- இராமாயணம் கிஷ்கிந்தாகாண்டம் (36- - (11யதி கிஞ்சிததீக்ராந்தம் விச்வாஸாத் ப்ரணயேந வா ப்ரேஷ்யஸ்ய ஷக்ஷமிதவ்யம் மே ந கச்சித் அபராத்யதி – சுகரீவன் லக்ஷ்மணனிடம், “நம்பிக்கை அல்லது அன்பு காரணமாக நான் உம்மிடம் தவறாக நடந்து கொண்டிருந்தால், அதனைப் பொறுத்துக் கொள்ளும்படி வேண்டுகிறேன். என்னை மன்னிக்கவேண்டும். இந்த உலகில் குற்றம் செய்யாதவர்கள் யார்?”, என்றான்.
- இராமாயணம் கிஷ்கிந்தாகாண்டம் (36-20) - யச்ச சோகாபி பூதஸ்ய ச்ருத்வா ராமஸ்ய பாஷிதம் மயா த்வம் புருஷாண்யுக்தஸ்தச்ச த்வம் ஷக்ஷந்துமர்ஹஸி - லக்ஷ்மணன் சுகரீவனிடம், “துன்பத்தில் சிக்கிய இராமனின் சொற்களைக் கேட்டவுடன் எனக்கு உண்டான வேதனை காரணமாக நான் உம்மை கடுஞ்சொற்களால் பேசிவிட்டேன். அவற்றைப் பொறுக்கவேண்டும்”, என்றான்.

இப்படியாக சுகீவனும் லக்ஷ்மணனும் பேசிக்கொண்டவற்றை நன்கு ஆராயவேண்டும். இவற்றின்படியே, கத்தியால் பிளக்கப்பட்ட ஒரு பொருள் வஜ்ரத்தால் ஒட்டப்படுவது போன்று நாம் அவமதித்த அடியார்களிடம் மன்னிப்புக் கேட்டு, சமாதானம் செய்து கொள்ளவேண்டும்.

மூலம் – ஜ்ஞாநவானானவன் ப்ராதிகூல்யத்திலே புத்திபூர்வகமாகப் ப்ரவ்ருத்தனானாலும் புந:ப்ரபத்தியாலே ஸர்வேச்வரன் ஶ்ஷமிக்குமென்னுமிடம் ஸ்ரீபதரிகாச்ரமத்திலே க்ரோதாந்தனாய் தர்மாத்மஜனான பகவானோடே எதிரம்பு கோத்த ருத்ரனை ப்ரஹ்மா தெளிவித்து விலக்க, அவனும்

ப்ரஸாதயாமாஸ பவோ தேவம் நாராயணம் ப்ரபும்
சரணம் ச ஜகாமாத்யம் வரேண்ய வரதம் ஹரிம்

என்கிறபடியே ப்ரஸாதமான சரணாகதியைப் பண்ண,

ததோ அத வரதோ தேவோ ஜிதக்ரோதோ ஜிதேந்த்ரிய:
ப்ரீதிமாநபவத் தத்ர ருத்ரேண ஸஹ ஸங்கத:

என்கிறபடியே ஸர்வேச்வரன் ப்ரஸந்நனாய் ருத்ரனை அங்கீகரித்தானென்கையாலே ஸித்தம்.

விளக்கம்– தத்வ ஞானம் கொண்ட ஒருவன் தனது அறிவுக்குத் தெரிந்தே எம்பெருமானுக்கு வெறுப்பு உண்டாகும்படியான செயலில் ஈடுபடக்கூடும். அந்தச் செயலுக்காக வருந்தி அவன் ப்ராயச்சித்த ப்ரபத்தி செய்தான் என்றால், அவனை எம்பெருமான் மன்னிக்கிறான். இதனை ஸ்ரீபதரிகாச்ரமத்தில் நடந்த நிகழ்வு மூலம் அறியலாம். தர்மத்தின் புத்ரனாக எம்பெருமான் ஸ்ரீபதரிகாச்ரமத்தில் அவதரித்தபோது, அவனுக்கு எதிராக அம்பைக் குறி பார்த்த ருத்ரனை நான்முகன் தடுத்து, ருத்ரனுக்கு புத்தி புகட்டினான். அதன் பின்னர் தெளிந்த ருத்ரன் மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (352-64) - ப்ரஸாதயாமாஸ பவோ தேவம் நாராயணம் ப்ரபும் சரணம் ச ஜகாமாத்யம் வரேண்ய வரதம் ஹரிம் - அதன் பின்னர் ப்ரபுவான நாராயணனின் கோபம் தீர்ந்து அவன் மகிழும்படியாக ருத்ரன் சரணம் புகுந்தான், அனைத்திற்கும் காரணமானவனும் வரங்களை அளிப்பவனும் ஆகிய அந்த ஸ்ரீஹரியிடம் சரணம் புகுந்தான் - என்பதற்கு ஏற்ப எம்பெருமானிடம் சரணாகதி அடைந்தான். அப்போது மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (352-65) - ததோ அத வரதோ தேவோ ஜிதக்ரோதோ ஜிதேந்த்ரிய: ப்ரீதிமாநபவத் தத்ர ருத்ரேண ஸஹ ஸங்கத: - இந்த்ரியங்களை வென்றவனும் வரங்களை அளிப்பவனும் ஆகிய எம்பெருமான் தனது கோபம் நீங்கப்பெற்று ருத்ரனுடன் ப்ரியமாக இருந்தான் - என்பதற்கு ஏற்ப எம்பெருமான் மகிழ்வுடன் ருத்ரனின் சரணாகதியை ஏற்றான்.

மூலம் – தான் குற்றவாளனாகவுமாம் தான் இப்போது குற்றம் செய்யாதேயிருக்க ஜந்மாந்தர துஷ்க்ருத்தாலேயாகவுமாம் சில பாகவதர் தன்னை வெறுக்கில் ஏதேனுமொரு விரகாலே அவர்களை சஷமை கொள்ளுகிற முகத்தாலே ஈச்வரனை சஷமை கொள்ள வேணுமென்னுமிடம்

ருஷாசஷராணி ச்ருண்வந் வை ததா பாகவதேரிதாந்
ப்ரணாமபூர்வகம் சஷாந்த்யா யோ வதேத்வைஷ்ணவோ ஹி ஸ:

என்று ஸ்ரீவைஷ்ணவ லக்ஷணம் சொல்லுகிற ப்ரமாணத்திலே ப்ரஸித்தம். இங்ஙன் செய்யாதபோது

யே ப்ராஹ்மணாஸ்தே அஹமஸம்சயம் ந்ருப
தேஷ்வர்ச்சிதேஷ்வர்ச்சிதோ அஹம் யதாவத்
தேஷ்வேவ துஷ்டேஷ்வஹமேவ துஷ்டோ வைரம்
ச தைர்யஸ்ய மமாபி வைரம்

க்நந்தம் சபந்தம் புருஷம் வதந்தம் யோ ப்ராஹ்மணம் ந ப்ரணமேத்யதா அஹம்
ஸ பாபக்ருத் ப்ரஹ்மதவாக்நிதக்தோ வக்யச்ச தண்டயச்ச ந சாஸ்மதீய:

என்கிறபடியே பகவதபிமாந பாஹ்யனுமாய், வைஷ்ணவப்ரக்ருதியாயிருக்கிற தனக்கு ஸ்வரூபமென்னலாம்படி அந்தரங்கமான பாகவதசேஷத்தையும் ஸ்வபாவமாய் நிற்கிற சாம தமாதிகளையும் இழந்தானாம். இவற்றை இழக்கைதானே இவனுக்கு வதமும் தண்டமும். பகவதபிமாந பாஹ்யதையின் கொடுமையை “அளியன் நம் பையல் என்னார் அம்மவோ கொடியவாரே” என்று பாகவத சேஷத்வமே தமக்கு நிரூபகமாக ருசித்த தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் அருளிச்செய்தார்.

விளக்கம் – ஒருவன் இந்தப் பிறவியில் பாகவத அபசாரம் செய்யக்கூடும்; அல்லது இந்தப் பிறவியில் ஒருவன் பாகவத அபசாரம் செய்யாதபோதிலும் அவன் முற்பிறவிகளில் செய்த தவறுகளின் காரணமாக அவனை ஒரு சில பாகவதர்கள் வெறுக்கக்கூடும். இப்படி உள்ளபோது அவன் ஏதோ ஒரு முறையில் அவர்கள் தன்னை மன்னிக்கும்படிச் செய்து, இதன் மூலம் ஈச்வரனும் தன்னை மன்னிக்கும்படிச் செய்யவேண்டும். இதனை ஸ்ரீவைஷ்ணவ லக்ஷணம் குறித்து விளக்கும் ப்ரமாணம் மூலம் அறியலாம். அந்த ப்ரமாணம் லைங்கபுராணம் உத்தரபாகம் (4-9) - ருஷாசஷராணி ச்ருண்வந் வை ததா பாகவதேரிதாந் ப்ரணாமபூர்வகம் சஷாந்த்யா யோ வதேத்வைஷ்ணவோ ஹி ஸ: - ஒரு பாகவதன் தன்னைக் குறித்துக் கடுமையாகப் பேசினாலும், அவனை வணங்கியபடி நின்று, அவனது கோபத்திற்குத் தான் இலக்கானதற்காக மன்னிப்பு கேட்பவனே

உண்மையான ஸ்ரீவைஷ்ணவன் ஆவான் – என்பதாகும். இப்படிச் செய்யவில்லையெனில் – அவன் பகவானின் கடாஷுத்தையும் கருணையையும் இழக்கிறான், எம்பெருமானுக்கு மிகவும் நெருக்கமான அடிமையாக இருத்தல் என்பதாகிய தனது வைஷ்ணவ ஸ்வரூபத்தை இழக்கிறான் ,புலன்களை வசப்படுத்தும் தன்மை மற்றும் பொறுமை ஆகியவற்றை இழக்கிறான். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- விஷ்ணுதர்மம் (52-20) - யே ப்ராஹ்மணாஸ்தே அஹமஸம்சயம் ந்ருப தேஷ்வர்ச்சிதேஷ்வர்ச்சிதோ அஹம் யதாவத் தேஷுவேவ துஷ்டேஷ்வஹமேவ துஷ்டோ வைரம் ச தைர்யஸ்ய மமாபி வைரம் – பாகவதர்கள் அனைவரும் எனது வடிவமே ஆவர். அரசனே! அவர்களை பூஜித்தால் என்னைப் பூஜிப்பதே ஆகும். அவர்கள் மகிழ்வு கொண்டால் நானும் மகிழ்கிறேன். அவர்களை வெறுப்பவன் என்னையும் வெறுப்பவன் ஆகிறான்.
- இதிஹாஸ ஸமுச்சயம் - க்நந்தம் சபந்தம் புருஷம் வதந்தம் யோ ப்ராஹ்மணம் ந ப்ரணமேத்யதா அஹம் ஸ பாபக்ருத் ப்ராஹ்மதவாக்நிதக்தோ வக்யச்ச தண்டயச்ச ந சாஸ்மதீய: - ஓர் அந்தணன் தன்னை அடித்தாலும், சாபம் அளித்தாலும், தகாத சொற்களைக் கூறினாலும் அந்த அந்தணனை ஒருவன், நான் (எம்பெருமான்) ப்ருகு முனிவரை வணங்கியது போன்று வணங்கவேண்டும். இவ்விதம் செய்யாதவன் பாவம் செய்தவன் ஆகிறான். அவன் அந்தணனின் கோபம் என்னும் காட்டுத்தீயால் எரிக்கப்பட்டவன் ஆகிறான், அவன் கொல்லத்தக்கவன், தண்டனை பெறுவதற்கு ஏற்றவன், என்னைச் சேராதவன் ஆகிறான்.

மேலே கூறியபடி "எம்பெருமானுக்கு மிகவும் நெருக்கமான அடிமையாக இருத்தல் என்பதாகிய தனது வைஷ்ணவ ஸ்வரூபத்தை இழத்தல்" போன்றவை ஓர் உண்மையான வைஷ்ணவனுக்கு மரணதண்டனை போன்றே இருப்பதாகும். இப்படியாக தான் அந்த அரங்கனுக்கே அடிமைப்பட்டு இருப்பது குறித்தும், திருவரங்கன் தன்னைக் கண்டுகொள்ளாமல் இருப்பது குறித்தும் கூறும் தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருமாலையில் (37) - அளியன் நம் பையல் என்னார் அம்மவோ கொடியவாரே – என்று அவனது பார்வை தன் மீது படாமல் போனால் உண்டாகும் துக்கத்தை வெளிப்படுத்துவது காண்க.

மூலம் - இச்ச்லோகங்களில் ப்ராஹ்மணசப்தம் விஷ்ணும் க்ராந்தம் வாஸுதேவம் விஜாநன் விப்ரோ விப்ரத்வம் கச்சதே தத்த்வதர்சீ என்கிற ப்ரக்ரியையாலே விசேஷ விஷயம். ஸாமாந்ய விஷயமானாலும் பாகவத விஷயத்தில் அபராதம் கைமுதிக ந்யாயத்தாலே ஸித்தம்.

அநுதாபாதுபரமாத் ப்ராயச்சித்தோந்முகத்வத:
தத்பூரணாசாபராதா: ஸர்வம் நச்யந்தி பாதச:

பூர்வஸ்மிந் வா பரஸ்மிந் வா கல்பே நிர்விண்ண சேதஸாம்
நிவர்த்ய தாரதம்யே அபி ப்ரபத்திர்ந விசிஷ்யதே

ஏவமேவ லக்ஷநாம் வா குருணாமபி வா ஆகஸாம்
ஸக்ருத் ப்ரபத்திரேகைவ ஸத்ய: ப்ரசம காரணம்

உளதான வல்வினைக்கு உள்ளம் வெருவி உலகளந்த
வளர்தாமரையினை வன்சரணாக வரித்தவர்தம்
களைதானென எழுங்கன்மம் துறப்பர் துறந்திடினும்
இளைதாநிலைசெக எங்கள் பிரான் அருள் தேனேழுமே

ப்ராரப்தேதர பூர்வபாபமகிலம் ப்ராமதிகம் சோத்தரம்
ந்யாஸேந சஷபயந்நநப்யுபகத ப்ராரப்த கண்டம் ச ந:
தீபூர்வோத்தர பாப்மாநாமஜநநாஜ்ஜாதே அபி தந்நிஷ்க்ருதே:
கௌடில்யே ஸந்திம் சிஷ்யா அப்யநதயநம் க்ரோடகரோதிம் ப்ரபு:

விளக்கம் – இந்தச் ச்லோகங்களில் உள்ள “ப்ராஹ்மண” என்ற பதம் விசேஷமான ஒரு பொருளை உணர்த்துவதாக உள்ளது. இதனை மஹாபாரதம் ஆநுசாநிக பர்வம் (16-2) - விஷ்ணும் க்ராந்தம் வாஸுதேவம் விஜாநன் விப்ரோ விப்ரத்வம் கச்சதே தத்த்வதர்சீ – இந்த உலகங்கள் அனைத்தையும் அளந்து, எங்கும் பரவி நின்ற வாஸுதேவனை நன்றாக உணர்ந்து கொண்ட ப்ராஹ்மணனே உண்மையான அந்தணன் ஆகிறார் – என்பதன் மூலம் அறியலாம். இவ்விதம் கொள்ளாமல், சாதாரண பொருளில் “ப்ராஹ்மண” என்ற பதத்தை அந்த ச்லோகங்களில் கைக்கொண்டால், கைமுதிக ந்யாயத்தின்படி அந்தணர்களுக்குத் தீமை இழைத்தாலே தவறு என்னும்போது அடியார்களுக்குச் செய்யும் அபசாரம் மிகப்பெரிய தவறு என்பதாகாதோ? (கைமுதிக ந்யாயம் – தகுதி இல்லாத ஒருவனுக்கு ஏதோ ஒன்று கிட்டும்போது, தகுதி உள்ளவனுக்குக் கிட்டும் என்பதும் தெளிவு)

- அநுதாபாதுபரமாத் ப்ராயச்சித்தோந்முகத்வத: தத்பூரணாசாபராதா: ஸர்வம் நச்யந்தி பாதச: - “தவறு செய்துவிட்டோம்” என்ற குற்ற உணர்ச்சி, தவறுகள் செய்வதை நிறுத்துதல், தவறுகளுக்கான ப்ராயச்சித்தம் செய்ய எண்ணுதல், ப்ராயச்சித்தம் செய்தல் ஆகியவற்றால் பாவங்கள் அனைத்தும் கால் கால் பாகமாக அழிகின்றன.

- பூர்வஸ்மிந் வா பரஸ்மிந் வா கல்பே நிர்விண்ண சேதஸாம் நிவர்த்ய தாரதம்யே அபி ப்ரபத்திர்ந விசிஷ்யதே -தங்களது பாவங்களை எண்ணி வருந்தியபடி உள்ளவர்களின் பாவங்களில் அதிகம்-குறைவு என்னும் வேறுபாடு உள்ளபோதிலும், முந்தைய கல்பத்திலோ பிந்தைய கல்பத்திலோ செய்யும் ப்ரபத்தியில் வேறுபாடு இல்லை.
- ஏவமேவ லக்ஷநாம் வா குருணாமபி வா ஆகஸாம் ஸக்ருத் ப்ரபத்திரேகைவ ஸத்ய: ப்ரசம காரணம் - இப்படியாக சிறிய பாவங்கள், பெரிய பாவங்கள் ஆகிய அனைத்திற்கும் ஒருமுறை செய்யும் ப்ரபத்தி என்பது அனைத்தும் அழியக் காரணமாக உள்ளது.

உளதான வல்வினைக்கு உள்ளம் வெருவி உலகளந்த
வளர்தாமரையிணை வன்சரணாக வரித்தவர்தம்
களைதானென எழுங்கன்மம் துறப்பர் துறந்திடிலும்
இளைதாநிலைசெக எங்கள் பிரான் அருள் தேனேழுமே

இதன் பொருள்- தங்களிடம் உள்ள வலிமையான பாவங்களைக் கண்டு உள்ளம் நடுங்கி, உலகை அளந்தவைகளும் வளர்ந்தபடி உள்ள தாமரை போன்றவைகளும் ஆகிய எம்பெருமானின் திருவடிகளை உறுதியான உபாயம் என்று சிலர் பற்றக்கூடும். இப்படிப்பட்டவர்கள் தாங்கள் எம்பெருமானை அனுபவிக்கவிடாமல் தடுக்கவல்ல தீயசெயல்களைக் கைவிடுவார்கள். இப்படியாக அவர்கள் கைவிட்ட பின்னர், அவர்களது விவேகம் இல்லாத தன்மையானது நீங்கும்படியாக எங்கள் ஸ்வாமியான எம்பெருமானின் கடாசுஷம் என்னும் தேன் அவர்களிடம் வளரும்.

ப்ராரப்தேதர பூர்வபாபமகிலம் ப்ராமதிகம் சோத்தரம்
ந்யாஸேந சஷபயந்நநப்யுபகத ப்ராரப்த கண்டம் ச ந:
தீபூர்வோத்தர பாப்மாநாமஜநநாஜ்ஜாதே அபி தந்நிஷ்க்ருதே:
கௌடில்யே ஸந்திம் சிஷ்யா அப்யநதயநம் க்ரோடகரோதிம் ப்ரபு:

இதன் பொருள் - நாம் ப்ரபத்தி செய்வதற்கு முன்னர் இருந்த பாவங்கள் அனைத்தையும், பலன் அளிக்கத் தொடங்கிவிட்ட பாவங்கள் நீங்கலாக, ப்ரபத்தி செய்த பின்னர் அறியாமல் செய்த பாவங்கள் அனைத்தையும் எம்பெருமான் நீக்குகிறான். பலன் அளிக்கத் தொடங்கிவிட்ட பாவங்களாக இருந்தாலும், நம்மால் ஏற்க இயலாத பாவங்களை அவன் நீக்குகிறான். ப்ரபந்நன் ஒருவனுக்கு ப்ரபத்திக்குப் பின்னர் அறிந்தே செய்யும் பாவங்கள் என்பவை பெரும்பாலும் உண்டாகாது; அப்படியும் உண்டானால், அவை ப்ராயச்சித்தம் மூலம் கழிகின்றன. ஒரு சிலர் முரட்டுத்தன்மையுடன் கூடியவர்களாக ப்ராயச்சித்தம்

செய்யாமல் இருந்தால், அவர்களுக்கு மிகவும் சிறிய தண்டனைகளை அளித்து, அவர்களை பாவம் அற்றவர்களாக எம்பெருமான் காக்கிறான்.

அபராதபரிஹாராதிகாரம் ஸம்பூர்ணம்

.19ஸ்தாந விசேஷ அதிகாரம்

யத்ர ஏகாக்ரக்யம் பவதி பகவத்பாத ஸேவா அர்ச்சநாதே:
யத்ர ஏகாந்த்ய வ்யவஸ்தித தியோ யஸ்யகஸ்யாபி லாப:
வாஸஸ்தாநம் ததிஹ க்ருதிநாம் பாதி வைகுண்ட கல்பம்
ப்ராயோ தேசா முநிபிருதிதா: ப்ராயிக ஓளசித்யவந்த:

பொருள் – எந்த ஓர் இடத்தில் வசிக்கும்போது எம்பெருமானுடைய திருவடி தரிசனம், திருவாராதனம் முதலானவற்றுக்கு ஏற்ற மன ஒருமைப்பாடு உண்டாகிறதோ; எந்த ஓர் இடத்தில் வசிக்கும்போது மற்ற தேவதைகளை அடையாமை ,பலனை நோக்காமை என்னும்படியான உறுதியான மனம் கொண்ட ஒருவனை அடைய இயல்கிறதோ – அப்படிப்பட்ட இடம் இந்த உலகில் வாழும் ப்ரபன்னர்களுக்கு ஸ்ரீவைகுண்டம் போன்றே ப்ரகாசமாக உள்ளது. மஹரிஷிகளால் உரைக்கப்பட்ட பெரும்பான்மையான இடங்கள் இது போன்று பலவிதமான தகுதி கொண்டதாகவே உள்ளன.

வர்ணாச்ரம தர்மங்கள் ஒங்கியுள்ள இடங்களே சிறந்தவை

மூலம் – இருந்த நாள் இப்படி ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமாக நிரபராத அநுகூல வ்ருத்தியிலே ருசியும் த்வரையுமுடையவனாய்.

ஏகாந்தீ வ்யபதேஷ்டவ்யோ நைவ க்ராம குலாதிபி:
விஷ்ணுநா வ்யபதேஷ்டவ்ய: தஸ்ய ஸர்வம் ஸ ஏவ ஹி

என்னும்படியாயிருக்கிற பரமைகாந்திக்கு வ்ருத்திக்கு அநுகுணமாக வாஸஸ்தாநவிசேஷம் எதென்னில், ஆர்யாவர்த்தாதி புண்யதேசங்கள் யுகஸ்வபாவத்தாலே இப்போது வ்யாகூலங்களானபடியாலே சாதுர்வர்ண்யதர்மம் ப்ரதிஷ்டிதமான இடத்திலே வஸிப்பானென்கிறதுவே இப்போதைக்கு உபாதேயம்.

விளக்கம் – தான் இந்த உலகில் வாழும் காலம் முடிய எந்தவிதமான அபராதங்களும் இழைக்காமல், எம்பெருமானுக்கு ஏற்புடைய வகையில் வாழ்வதில் விருப்பமும் ஆர்வமும் கொண்டபடி ப்ரபன்னன் உள்ளான். அவன் எம்பெருமானுக்கு எப்படி நெருக்கமாக

உள்ளான் என்றால் - ஏகாந்தீ வ்யபதேஷ்டவ்யோ நைவ க்ராம குலாதிபி: விஷ்ணுநா வ்யபதேஷ்டவ்ய: தஸ்ய ஸர்வம் ஸ ஏவ ஹி - மற்ற தேவதைகளைப் பற்றாத பரம்பாகவதனைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது அவனுடைய ஊர், குலம் முதலானவற்றைக் கொண்டு அவனைக் குறிப்பிடக்கூடாது; அவனுக்கு எம்பெருமானுடன் உள்ள தொடர்பைக் கூறியே கூறவேண்டும்; காரணம், அவனுக்கு அனைத்துமாக எம்பெருமானே அல்லவோ உள்ளான் -என்று விஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதை கூறுவதன் மூலம் அறியலாம். ஆக இப்படிப்பட்ட பரமைகாந்திகள் வஸிப்பதற்கு ஏற்ற இடம் எவை என்றால்: ஆர்யாவர்த்தம் என்பதான இமயமலை மற்றும் விந்தியமலை ஆகியவற்றின் இடையே உள்ள பகுதியானது யுகங்களின் மாறுபாடு காரணமாக நிலைகுலைந்துள்ளது. ஆகவே நான்கு வர்ணங்களுக்கும் ஏற்றபடியான தர்மங்கள் எந்த இடங்களில் கடைபிடிக்கப்படுகின்றனவோ, அப்படிப்பட்ட இடங்களே பரமைகாந்திகள் வஸிக்கத்தக்கவை ஆகும்.

பாகவதர்கள் வஸிக்கும் இடங்களே சிறந்தவை

மூலம்- அவ்விடங்கள் தம்மிலும் “கருந்தடமுகில் வண்ணனைக் கடைக்கொண்டு கைதொழும் பத்தர்கள் இருந்தவூரிலிருக்கும் மானிடர் எத்தவங்கள் செய்தார்கொலோ” என்கிறபடியே பாகவதோத்தரமான தேசம் முமுக்ஷுவுக்குப் பரிக்கராஹ்யம்.

கலெள ஜகத்பதிம் விஷ்ணும் ஸர்வஸந்த்ரஷ்டாரமீச்வரம்
நார்சயிஷ்யந்தி மைத்ரேய பாஷண்டோபஹதா ஜநா:

என்னச் செய்தே,

கலெள கலு பவிஷ்யந்தி நாராயணபராயணா: க்வசித்க்வசிந்மஹாபாகாத்ரமிடேஷு ச பூரிச: தாம்ரபர்ணீ நதீ யத்ர க்ருதமாலா பயஸ்விநீ காவேரி ச மஹாபாகாப்ரதீசீ ச மஹாநதீ யே பிபந்தி ஜலம் தாஸாம் மனுஜா மனுஜேச்வர ப்ராயோ பக்தா பகவதி வாஸுதேவே அமலாசயா:

இத்யாதிகளிலே கலியுகத்தில் பாகவதர்கள் வஸிக்கும் தேசவிசேஷம் சொல்லுகையாலே இந்த யுகத்தில் இப் ப்ரதேசங்களில் பாகவத பரிக்ருஹீதமான ஸ்தலங்களே பரிக்கராஹ்யங்கள்.

விளக்கம் - இப்படிப்பட்ட இடங்களிலும் மிகவும் சிறப்பான இடங்கள் எவை என்றால், பாகவதர்கள் வசிக்கும் இடங்களே ஆகும். மோக்ஷத்தில் விருப்பம் கொண்டவர்கள் , பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-4-7) - கருந்தடமுகில் வண்ணனைக் கடைக்கொண்டு கைதொழும் பத்தர்கள் இருந்தவூரிலிருக்கும் மானிடர் எத்தவங்கள் செய்தார்கொலோ -

என்று கூறுவது போன்று, பாகவதர்கள் வசிக்கும் இடங்களையே கைக்கொள்ளத் தக்கதாகக் கொள்ளவேண்டும். ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (6-1-50 - (கலெள ஜகத்பதிம் விஷ்ணும் ஸர்வஸந்த்ரஷ்டாரமீச்வரம் நார்சயிஷ்யந்தி மைத்ரேய பாஷண்டோபஹதா ஜநா: - மைத்ரேயரே! இந்தக் கலியுகத்தில் பாஷாண்டிகளால் மனம் கெடுக்கப்பட்ட மனிதர்கள், அனைத்திற்கும் நாதனாக அனைத்தையும் படைத்த விஷ்ணுவை ஆராதனை செய்யமாட்டனர் - என்று கூறியபோதிலும், கலியுகத்தில் பாகவதர்கள் எங்கு வாழ்கின்றனர் என்று ஸ்ரீமத்பாகவதம் (40 ,39 ,38-5-11)பின்வருமாறு கூறுகிறது - கலெள கலு பவிஷ்யந்தி நாராயணபராயணா: க்வசித்க்வசிந்மஹாபாகாத்ரமிடேஷு ச பூரிச: தாம்ரபர்ணீ நதீ யத்ர க்ருதமாலா பயஸ்விநீ காவேரி ச மஹாபாகாப்ரதீசீ ச மஹாநதீ யே பிபந்தி ஜலம் தாலாம் மனுஜா மனுஜேச்வர ப்ராயோ பக்தா பகவதி வாஸுதேவே அமலாசயா: - நாராயணே அடையவேண்டிய இலக்கு என்று உணர்கின்ற பரமைகாந்திகள் கலியுகத்தில் இங்கும் அங்குமாகப் பல இடங்களில் பிறப்பார்கள்; அவர்கள் தமிழ்நாட்டில் உள்ள தாமிரபரணி, க்ருதமாலா, பாலாறு, காவேரி முதலான நதிக்கரைகளிலும் மேற்கு நோக்கிப் பாய்கின்ற நதிக்கரைகளிலும் பிறப்பார்கள்; இப்படிப்பட்ட பாவனமான நதிகளின் தீர்த்தங்களைப் பருகுவவர்கள் தூய்மையான மனம் கொண்டவர்களாக, வாஸுதேவனிடம் மிகுந்த பக்தியை உடையவர்களாக இருப்பார்கள் - என்றது. இப்படியாக இந்தக் கலியுகத்தில் பாகவதர்கள் வாழ்கின்ற இடங்களே பரமைகாந்திகள் வாழ்வதற்கு ஏற்ற இடம் என்று கூறப்பட்டுள்ளன.

வாஸம் செய்வதற்கான இடங்கள் என எம்பெருமான் கூறும் இடங்கள்

மூலம் - திருநாராயணீயத்தில் ஏகபாத ஸ்திதே தர்மே யத்ர க்வசந காமிநி கதம் வஸ்தவ்யமஸ்மாபி: பகவம்ஸ்தத்வதஸ்வ ந: என்று தேவர்களும் ருஷிகளும் விண்ணப்பம் செய்ய, “குரவோ யத்ர பூஜ்யந்தே ஸாதுவ்ருத்தா: சாமாந்திதா: வஸ்தவ்யம் தத்ர யுஷ்மாபி: யத்ர தர்மோ ந ஹீயதே யத்ர தேவாச்ச யஜ்ஞாச்ச தப: ஸத்யம் தமஸ்ததா ஹிம்ஸா ச தர்மஸம்யுக்தா ப்ரசரேயு: ஸுரோத்தமா: ஸ வை தேசோ ஹி வ: ஸேவ்யோ மா வ: அதர்ம: பதா ஸ்ப்ருசேத்” என்று பகவான் அருளிச்செய்தான்.

விளக்கம் - ஸ்ரீநாராயணீயத்தில் எம்பெருமானிடம் தேவர்களும் முனிவர்களும் பின்வருமாறு விண்ணப்பம் செய்தனர், மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (349-85) - ஏகபாத ஸ்திதே தர்மே யத்ர க்வசந காமிநி கதம் வஸ்தவ்யமஸ்மாபி: பகவம்ஸ்தத்வதஸ்வ ந: - பகவானே! இந்தக் கலியுகத்தில் தர்மம் என்பது ஒற்றைக்காலில் நின்றபடி எங்காவது செல்ல முயல்கிறது, இப்படி உள்ளபோது நாங்கள் எப்படி வாழ இயலும் என்பதை நீயே கூறவேண்டும் - என்று கேட்டனர். இதற்கு பகவான் அருளிச்செய்தது மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (349-86, 87) - குரவோ யத்ர பூஜ்யந்தே ஸாதுவ்ருத்தா: சாமாந்திதா: வஸ்தவ்யம் தத்ர யுஷ்மாபி: யத்ர தர்மோ ந ஹீயதே யத்ர தேவாச்ச யஜ்ஞாச்ச தப: ஸத்யம் தமஸ்ததா ஹிம்ஸா ச தர்மஸம்யுக்தா ப்ரசரேயு: ஸுரோத்தமா: ஸ வை தேசோ ஹி வ: ஸேவ்யோ மா வ: அதர்ம: பதா ஸ்ப்ருசேத்- முனிவர்களே! எந்த இடங்களில் நல்ல

ஒழுக்கம் மற்றும் அடக்கம் ஆகியவற்றுடன் கூடிய நல்லவர்கள் மதிக்கப்படுகின்றனரோ, எந்த இடத்தில் தர்மம் குறைவற்று உள்ளதோ, எங்கு சென்று வாழுங்கள்; தேவர்களே! வேதங்கள், யாகங்கள், தவங்கள், ஸத்யம், புலனடக்கம், தர்மத்தை அடியொட்டிய ஹிம்ஸை ஆகியவை எங்கு உள்ளனவோ அந்த இடங்களே உங்களுக்கு ஏற்ற இடமாகும்; உங்களிடம் அதர்மம் காலடி வைக்காது – என்றான்.

கைங்கர்யத்துடன் கூடிய வாஸம்

மூலம்- அவ்விடங்கள் தம்மில் உகந்தருளின திவ்யதேசங்களிலே தனக்குக் கைங்கர்யத்துக்கு ஸௌகரியமுள்ள இடத்திலே நிரந்தரவாஸம் பண்ண உசிதம். இத்தை யாவச்சரீரபாதம் அத்ரைவ ஸ்ரீரங்கே ஸுகமாஸ்வ என்று ஸத்த்வோத்தரங்களான பகவத் சேஷத்ரங்களுக்குப் ப்ரதர்சநார்த்தமாக அருளிச்செய்தார். பகவத் சேஷத்ரங்களே விவேகிக்கு வாஸஸ்தானமென்னுமிடத்தை

யத்ர நாராயணோ தேவ: பரமாத்மா ஸநாதந:
தத்ரபுண்யம் தத்பரம் ப்ரஹ்மா தத்தீர்த்தம் தத்போவநம்
தத்ர தேவர்ஷய: ஸித்தா: ஸர்வே சைவ தபோதநா:

என்று ஆரண்யபர்வத்தில் தீர்த்தயாத்ரையிலும்,

கோமந்த: பர்வதோ ராஜந் ஸுமஹாந் ஸர்வதாதுமாந்
வஸதே பகவாந் யத்ர ஸ்ரீமாந் கமலலோசந:
மோக்ஷிபி: ஸம்ஸ்துதோ நித்யம் ப்ரபுர்நாராயணோ ஹரி:

என்று ப்ரதேசாந்தரத்திலும் மஹர்ஷி அருளிசெய்தான். ஸ்ரீவால்மீகி பகவானாலும் ஸுபகச்சித்ரகூடோ அஸௌ கிரிராஜோபமோ கிரி: யஸ்மிந் வஸதி காகுத்ஸ்த: குபேர இவ நந்தநே என்கிறவிடத்திலும் பகவததிஷ்டித சேஷத்ரத்தினுடைய அபிகந்தவ்யதை ஸுபகசப்தத்தாலே ஸூசிசிக்கப்பட்டது.

விளக்கம்- இப்படியாக உள்ள இடங்களிலும் எம்பெருமான் அர்ச்சாவதாரமாக நிற்கின்ற இடங்களில் அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்தபடி வாழ்வதற்கான வசதிகள் உள்ள இடங்களே ப்ரபந்நனுக்கு சரியான இடங்களாகும். இப்படியாக ஸத்துவ குணங்கள் நிரம்பிய இடங்களுக்கு எடுத்துக்காட்டாக, ஸ்ரீரங்கநாதன் சரணாகதி கத்யத்தில் உடையவர் மூலமாக - யாவச்சரீரபாதம் அத்ரைவ ஸ்ரீரங்கே ஸுகமாஸ்வ – இந்த சரீரம் விழும்வரை ஸ்ரீரங்கத்திலேயே ஸுகமாக மகிழ்வுடன் இருப்பாயாக – என்று அருளிச்

செய்தான். எம்பெருமான் உள்ள இடங்களே விவேகம் கொண்ட ஒருவன் வாழ்வதற்கு ஏற்ற இடம் என்பதைக் கீழே உள்ள வரிகளில் காண்க:

- மஹாபாரதம் ஆரண்யபர்வம் (88-27-28) - யத்ர நாராயணோ தேவ: பரமாத்மா ஸநாதந: தத்ரபுண்யம் தத்பரம் ப்ரஹ்மா தத்தீர்த்தம் தத்போவநம் தத்ர தேவர்ஷய: ஸித்தா: ஸர்வே சைவ தபோதநா: - எப்போதும் உள்ளவனாகிய நாராயணன் எங்கு உள்ளானோ அந்த இடமே புண்ணியமானது; மிகவும் உயர்ந்த இடமாகும்; தூய்மையானது; அந்த இடமே புண்ணிய தீர்த்தங்கள் நிறைந்ததாகும்; தவம் செய்ய ஏற்ற இடமாகும்; அந்த இடத்தில் தேவர்களும், ஸித்தர்களும், முனிவர்களும் உள்ளனர்.
- மஹாபாரதம் பீஷ்மபர்வம் (12-8-9) - கோமந்த: பர்வதோ ராஜந் ஸுமஹாந் ஸர்வதாதுமாந் வஸதே பகவாந் யத்ர ஸ்ரீமாந் கமலலோசந: மோக்ஷிபி: ஸம்ஸ்துதோ நித்யம் ப்ரபுர்நாராயணோ ஹரி: - பல தாதுக்கள் நிறைந்த மிகவும் உயர்ந்த கோமந்தம் என்னும் மலை உள்ளது. அரசனே! அங்கு தாமரை போன்று அழகிய கண்கள் கொண்டவனும், ஐச்வர்யம் நிரம்பியவனும் ஆகிய நாராயணன், மோக்ஷத்தை விரும்பும் முழுக்ஷுக்களால் துதிக்கப்பட்டு, எப்போதும் வாழ்கிறான்.

இப்படியாக அர்சாவதாரமாக இல்லாத மற்ற இடங்கள் பற்றியும் அருளிச்செய்தார்கள். வால்மீகி பகவான் இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டத்தில் (98-12) - ஸுபகச்சித்ரகூடோ அஸௌ கிரிராஜோபமோ கிரி: யஸ்மிந் வஸதி காகுத்ஸ்த: குபேர இவ நந்தநே - இமய மலை போன்றதான இந்தச் சித்ரகூட மலையும் மிகவும் மேன்மை உள்ளது; ஏன்? குபேரன் நந்தவனத்தில் உள்ளது போன்று இங்கு இராமன் உள்ளதால் ஆகும் - என்றார். இங்கு உள்ள ஸுபக என்னும் பதம், எம்பெருமான் அங்கு வாஸம் செய்த காரணத்தினால் சென்று அடையத்தக்கது என்பதைக் கூறுகிறது.

மூலம் - ஸ்ரீஸாத்த்வதாதிகளிலும் ஸ்வயம்வ்யக்த ஸைத்த வைஷ்ணவங்களென்கிற சேஷத்ர விசேஷங்களையும் அவற்றின் எல்லைகளில் ஏற்றச் சுருக்கங்களையும் பிரியச் சொல்லி த்ருஷ்டேந்த்ரியவசச்சித்தம் ந்ருணாம் யத் கல்மஷர்வ்ருதம் ததந்தகாலே ஸம்சுத்திம் யாதி நாராயணாலயே என்று அவ்வோ சேஷத்ரங்களிலெல்லைக்குள்ளெ வஸித்தவனுக்கு தேஹந்யாஸ காலத்திலே வரும் விசேஷமும் சொல்லப்பட்டது. ஆகையால் யத்கிஞ்சிதபி குர்வானோ விஷ்ணோராயதநே வஸேத் ந கிஞ்சிதபி குர்வானோ விஷ்ணோராயதநே வஸேத் என்கிறபடியே ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளாலே வல்ல கைங்கர்யத்தைப் பண்ணிக் கொண்டு பகவத் பாகவத அபிமாந விஷயமான ஸத்த்வோத்தர சேஷத்ரத்திலே வஸிக்கை உசிதம்.

விளக்கம் – எம்பெருமான் தானாகவே எங்கெல்லாம் தோன்றினானோ, எங்கெல்லாம் ஸித்தர்களால் எம்பெருமான் ஸ்தாபிக்கப்பட்டானோ, எங்கெல்லாம் வைஷ்ணவர்களால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டானோ எந்த இடங்களின் மேன்மைகளை ஸாத்வத ஸம்ஹிதைகள் உரைக்கின்றன; அந்த இடங்களைப் பற்றியும், அதன் எல்லைகள் பற்றியும் தனியாகவே கூறப்பட்டன. ஸாத்வத ஸம்ஹிதை (7-120) - த்ருஷ்டேந்த்ரியவசச்சித்தம் ந்ருணாம் யத் கல்மஷைர்வ்ருதம் ததந்தகாலே ஸம்சுத்திம் யாதி நாராயணாலயே – கொடியதான இந்த்ரியங்களின் பிடியில் சிக்கி, தோஷங்கள் பல அடைந்த மனமானது, மரணகாலத்தில் நாராயணன் கோயில் உள்ள திவ்யதேசத்தில் வசிப்பதன் மூலம் தூய்மை அடைகிறது – என்றது காண்க. இப்படியாக அப்படிப்பட்ட இடங்களில் வசிப்பவன் தனது உடலை விடும்போது அவனுக்கு ஏற்படும் மேன்மை கூறப்பட்டது. ஆகவே - யத்கிஞ்சிதபி குர்வானோ விஷ்ணோராயதநே வஸேத் ந கிஞ்சிதபி குர்வானோ விஷ்ணோராயதநே வஸேத் – எம்பெருமான் கோயில் கொண்டுள்ள இடத்தில் வாழ்ந்தபடி தன்னால் இயன்ற கைங்கர்யம் செய்தபடி இருக்கவேண்டும்; அப்படி கைங்கர்யம் செய்ய இயலவில்லை என்றாலும், செய்யக்கூடாதவற்றைத் தவிர்த்தபடி எம்பெருமான் கோயில் கொண்டுள்ள ஊரில் வாழவேண்டும் – என்னும்படி இருக்கவேண்டும். அதாவது தள்ளப்பட வேண்டியவை, ஏற்கப்பட வேண்டியவை என்றபடி வாழ்ந்து, கைங்கர்யம் செய்தபடி, பகவானும் பாகவதர்களும் உள்ள இடத்தில் இருந்தபடி, ஸத்வ குணம் பெருகியபடி உள்ள இடத்தில் வாழவேண்டும்.

மூலம் –

நிக்ருஹீதேந்த்ரிய க்ராமோ யத்ர யத்ர வஸேந்நர:
தத்ர தத்ர குருசேஷத்ரம் நைமிசம் புஷ்கரம் ததா

என்று சொல்லுகிறவிது கத்யந்தரமில்லாதபோது ஏதேனுமொரு தேசத்திலே வஸித்தாலும் இவன் வாஸத்தாலே அத்தேசமும் ப்ரசஸ்தாமென்னைக்காக. இதுக்கு சாண்டிலீ வ்ருத்தாந்தம் உதாஹரணமாகக் கண்டு கொள்வது.

விளக்கம் – இதிஹாஸ ஸமுச்சயம் (25-18) - நிக்ருஹீதேந்த்ரிய க்ராமோ யத்ர யத்ர வஸேந்நர: தத்ர தத்ர குருசேஷத்ரம் நைமிசம் புஷ்கரம் ததா – எந்த ஒருவன் தனது புலன்கள் அனைத்தையும் தன்வசப்படுத்தியபடி வாழ்கின்றானோ, அந்த மனிதன் வாழும் இடத்தில் குருசேஷத்ரம், நைமிசாரண்யம், புஷ்கரம் போன்ற அனைத்து திவ்யதேசங்களும் உள்ளன – என்றது காண்க. இதன் கருத்து என்ன? உயர்ந்த திவ்யதேசங்களில் உன்னதமான ஒருவன் வஸிக்க இயலாதபோது, அவன் மற்ற இடங்களில் வசித்தாலும் அந்த இடம் இவன் வசிப்பதன் காரணமாகவே உயர்கிறது. இதனை சாண்டிலீ சரிதத்தில் காண்க (இது பதினெட்டாவது அத்தியாயத்தில் உள்ளது).

மூலம் – ஆகையால்,

ஞானஸமகாலமுக்த்வா கைவல்யம் யாதி கதசோக:
தீர்த்தே ச்வபச க்ருஹே வா நஷ்டஸ்ம்ருதிரபி பரித்யஜன் தேஹம்

என்று சரீரபாதத்துக்கு ஒரு தேச விசேஷ நியமமில்லை என்றதுவும் எப்படிக்கும் பலத்தில் இழவில்லையென்கைக்காக.

ஆராத அருளமுதம் பொதிந்த கோயில்
அம்புயத்தோன் அயோத்திமன்னர்களித்த கோயில்
தோலாத தனிவீரன் தொழுத கோயில்
துணையான வீடணற்குத் துணையாம் கோயில்
சேராத பயனெல்லாம் சேர்க்கும் கோயில்
செழுமறையின் முதலெழுத்துச் சேர்ந்த கோயில்
தீராத வினையனைத்தும் தீர்க்கும் கோயில்
திருவரங்கமெனத் திகழும் கோயில்தானே.

கண்ணனடியிணை எமக்குக் காட்டும் வெற்புக்
கடுவினையர் இருவினையும் கடியும் வெற்புத்
திண்ணமிது வீடென்னத் திகழும் வெற்புத்
தெளிந்த பெருந்தீர்த்தங்கள் செறித்த வெற்புப்
புண்ணியத்தின் புகலிதெனப் புகழும் வெற்புப்
பொன்னுலகிற் போகமெலாம் புணர்க்கும் வெற்பு
விண்ணவரும் மண்ணவரும் விரும்பும் வெற்பு
வேங்கடவெற்பென விளங்கும் வேதவெற்பே.

உத்தமவமர்த்தல மமைத்ததோர்
எழிற்றனுவினுய்த்த கணையால்
அத்திவரக்கன் முடிபத்துமொரு
கொத்தென உதிர்த்த திறலோன்
மத்தறு மிகுத்த தயிர்மொய்த்தவெணெய்
வைத்ததுணும் அத்தனிடமாம்
அத்திகிரி பத்தர்வினை தொத்தறவறுக்கும்
அணியத்திகிரியே.

தேனார்கமலத் திருமகள் நாதன் திகழ்ந்துறையும்
வானாடுகந்தவர் வையத்திருப்பிடம் வந்தருமக்
கானாரிமயமும் கங்கையும் காவிரியும் கடலும்
நானாநகரமு நாகமும் கூடிய நன்னிலமே.

ஸா காசீதி ந சாகசீதி புவி ஸ: அயோத்யேதி
ஸ: அவந்தீதி ந கல்மஷாதவதி ஸா காஞ்சீதி நோதஞ்சதி
தத்தே ஸா மதுரேதி நோத்தமதுராம் நான்யாபி மாந்யா பூரி
யா வைகுண்ட கதா ஸுதா ரஸபுஜாம் ரேசேத நோ சேதஸே

விளக்கம் – வராஹ புராணம் - ஞானஸமகாலமுக்க்த்வா கைவல்யம் யாதி கதசோக: தீர்த்தே
ச்வபச க்ருஹே வா நஷ்டஸ்ம்ருதிரபி பரித்யஜன் தேஹம் – இந்த மந்த்ரத்தைக் கூறி
ப்ரபத்தி செய்யும் ஒருவன் புண்ணிய தீர்த்தம், நாய் மாமிஸம் உண்பவன் வீடு,
நினைவிழத்தல் போன்ற எந்தச் சூழலில் மரணம் அடைந்தாலும் மோசஷம் பெறுகிறான் –
என்றது. ஆகவே இந்த வரியானது மரணம் ஸம்பவிக்க சிறப்பான இடங்கள் என்று ஏதும்
இல்லை என்று கூறியபோதிலும், செய்த ப்ரபத்திக்குப் பலனாகிய மோசஷம்
எப்படியாயினும் கிட்டும் என்பதை உணர்த்துவதையும் அறியவேண்டும்.

ஆராத அருளமுதம் என்னும் பாசுரத்தின் பொருள் – எத்தனை அனுபவித்தாலும்
திகட்டாதபடி உள்ளது; கருணையே வடிவான அழகியமணவாளன் உறைகின்ற கோயில்;
தாமரையில் வஸிக்கும் நான்முகன் அயோத்தியை ஆண்டு வந்த இசஷ்வாகு
வம்ஸத்தினருக்கு அளித்த கோயில்; தோல்வி என்பதை அறியாத வீரனாகிய இராமன்
ஆராதனை செய்த கோயில்; இராமனுக்குத் துணையாக நின்ற விபீஷணனுக்குக் காப்பாக
இருந்த கோயில்; வேறு எங்கும் கிட்டாத பயன்கள் அனைத்தையும் அளிக்கும் கோயில்;
வேதத்தின் முதல் அசஷரமான ப்ரணவத்தின் சேர்க்கை கொண்ட கோயில்; தீராத
வினைகள் அனைத்தையும் நீக்கும் கோயில் – இதுவே திருவரங்கம் என்னும்
கோயிலாகும்.

கண்ணனடியிணை என்னும் பாசுரத்தின் பொருள் – க்ருஷ்ணனின் திருவடிகளை நாம்
பற்றும்படியாகக் காட்டித் தரும் திருமலை; தீய பாவங்களை பலவற்றையும்
கொண்டவர்களின் இருவினைகளையும் தீர்க்கும் திருமலை; இதுவே பரமபதம்

என்னும்படியாக ஒளிர்கின்ற திருமலை; தெளிந்த தீர்த்தங்கள் கொண்ட பொய்கைகள் நிறைந்த திருமலை; புண்ணியத்தின் இருப்பிடம் இதுவே என்று போற்றப்படும் திருமலை; பரமபதத்தில் அடைகின்ற அனுபவங்கள் அனைத்தையும் இங்கேயே அனுபவிக்கச் செய்யும்படியான திருமலை; நித்யஸூரிகளாலும் இங்கு உள்ளவர்களாலும் விரும்பத்தக்க திருமலை - இது திருவேங்கடமலை என்று வேதங்களாலும் போற்றபடும் திருமலையாகும்.

உத்தம என்னும் பாசுரத்தின் பொருள் - உயர்ந்த போர்க்களத்தில் அமைக்கப்பட்டிருந்த அழகான வில்லில் இருந்து ஏவப்பட்ட ஒரே அம்பு மூலமாக பல அஸ்திரங்களின் பலம் நிறைந்த அசுரனாகிய இராவணனின் பத்துத் தலைகளையும், தேங்காய்க்கொத்து போன்று அறுத்த பலம் கொண்ட இராமன்; மத்தினால் கடையப்படும்படியான மிகுந்த தயிர், தாயான யசோதை மற்றும் ஆய்ச்சிமார்களால் பாதுகாப்பாக வைக்கப்பட்டிருந்த மிகுதியான வெண்ணெய் ஆகியவற்றை உண்ட க்ருஷ்ணன் - இப்படிப்பட்ட ஸ்வாமியான ஸ்ரீமந்நாராயணன் வாஸம் செய்யும் ஸ்தலமாக ஹஸ்திகிரி உள்ளது. எம்பெருமானின் அடியார்களுடைய பாவங்களை நீக்கி, ஸம்ஸார பந்தம் இல்லாதபடி ஒழிக்கவல்ல சக்கராயுதம் போன்றே உள்ளது.

தேனார் என்னும் பாசுரத்தின் பொருள் - தேன் நிறைந்த தாமரைமலரில் வீற்றுள்ள பெரியபிராட்டியாரின் நாதனான ஸர்வேச்வரன் எப்போதும் வாஸம் செய்கின்ற பரமபதத்தை அடையவேண்டும் என்று விரும்பி ப்ரபத்தி செய்வார். இப்படிச் செய்தவர்கள் இந்த உலகில் வஸிக்கின்ற இடங்கள் எவையோ அவை - கடுமையான தவங்கள் இயற்றப்படும் இமயமலை, கங்கையின் கரைகள், காவேரியின் கரைகள், கடலில் உள்ள சுவேத த்வீபம், மற்ற திவ்யதேசங்கள், பரமபதம் ஆகிய பலவும் கூடியுள்ள இடம் போன்று ஆகின்றன.

ஸா காசீதி என்று தொடங்கும் ச்லோகத்தின் பொருள் - இந்தப் பூமியில் உள்ள எந்த நகரமானது எம்பெருமானின் சரிதங்கள் என்னும் அமிர்த்தத்தைப் பருகவல்ல பாகவதர்களின் மனதிற்கு ஏற்றபடி இல்லையோ, அப்படிப்பட்ட நகரம் - காசி என்ற பெயர் கொண்டதாக உள்ளபோதிலும் ப்ரகாசம் அடைவதில்லை; அயோத்தியாக இருந்தாலும் வசிப்பதற்கு ஏற்றதல்ல; அவந்தியாக இருந்தாலும் பாவங்களில் இருந்து காப்பாற்ற வல்லது அல்ல; காஞ்சி என்றாலும் உயர்வானது அல்ல; மதுரா என்றாலும் பெருமையை அடைவதில்லை; எப்படி இருந்தாலும் மதிக்கத் தக்கதாக இருப்பதில்லை.

ஸ்தாநவிசேஷ அதிகாரம் ஸம்பூர்ணம்

.20நிர்ணயாதிகாரம்

)ஜீவன் உடலை விட்டு வெளியேறும் முறை)

மூலம்—

மனஸி கரண க்ராமம் ப்ரானே புன: புருஷே ச தம்
ஜடிதி கடயந் பூதேஷ்வேநம் பரே ச தமாத்த்மநி
ஸ்வவித் அவிதுஷோ: இத்தம் ஸாதாரணே ஸரணேர்முகை:
நயதி பரதோ நாட்பேதை: யதோசிதம் ஈச்வர:

இப்படி லோகவிக்ராந்த சரணௌ சரணம் தே அவ்ரஜம் விபோ என்று இவன் கால்பிடிக்க ஹஸ்தாவலம்பநோ ஹி ஏகோ பக்தி க்ரீதோ ஜனார்த்தன: என்கிறபடியே இவனைக் கைப்பிடித்து ராஜாதிராஜ: ஸர்வேஷாம் என்கிறபடியே உபயவிபூதி நாதனான ஸர்வேச்வரன் தானுகந்ததொரு நிலத்திலே வைக்க, அபிஷி்க்தையான மஹிஷியைப் போலே பஹுமதனாய்த் தன் பரமைகாந்தித்வத்துக்கு அநுரூபமான வ்ருத்தியோடே போகும் இவ்வதிகாரி. இப்படிப்பட்ட அதிகாரிகளிலே ப்ராரப்த துஷ்க்ருதவிசேஷ வைசித்ரியாலே வரும் அஹங்கார மமகாரங்களென்ன, அவையடியாக அதடியாக அபசாரங்களென்ன, ப்ரயோஜநாந்தர ருசியென்ன, அதடியாக ஸம்பாவிதமான தேவதாந்தர ஸ்பர்சமென்ன, புத்தி தெளர்ப்பல்யமென்ன, அதடியாக வரும் உபாயாந்தர ப்ரத்யாசையென்ன, இவ்வைபரீத்யம் பிறந்தவர்களுக்கும் இவை பிறவாதே ப்ராரப்த ஸுக்ருதவிசேஷத்தாலும் பூர்வப்ரபத்தியில் பலஸங்கல்ப விசேஷத்தாலும் சித்ரமில்லாத கைங்கர்யத்திலே ப்ரதிஷ்டிதராய்ப் போந்தவர்களுக்கும் ஸம்ஸாரத்தினின்றும் நிர்யாணத்துக்கு விலம்ப அவில்ம்பங்களிலே நிலையிருக்கும்படி எங்ஙனே என்னில்:

இவ்விடத்தில் இவர்களுக்குச் சார்வாகாதிகளுக்குப்போலே நிலை நிற்ற அஹங்கார மமகாரங்கள் புகா. அவஹிதராய் நடப்பார் இடறுமாப்போலே என்றேனும் ஒரு கால் வரும் அஹங்கார மமகாரங்கள் விவேகாவதிகளாய்ப் பின்பற்ற தெளிவாலே கழிந்துபோம். அபராதங்கள் பிறந்தால் சூாமணாவதியாயும் சிசூாவதியாயும் கோரின காலத்துக்குள்ளே அபராத நிஸ்தாரம் பிறக்கும்படி அபராத பரிஹாராதிகாரத்திலே சொன்னோம்.

விளக்கம்) –முதலில் உள்ள ச்லோகத்திற்கான பொருள்) – மனத்தில் இந்த்ரியங்களையும், மனத்தை ப்ராணனிலும், ப்ராணத்தை ஜீவனிடமும், ஜீவனை பஞ்சபூதங்களிலும்,

பஞ்சபூதங்களுடன் கூடிய ஜீவனைத் தன்னுடனும் எம்பெருமான் விரைவாகச் சேர்த்துக் கொள்கிறான். ஆக ஜீவன் வெளிக்கிளம்புதல் என்பது தனது ஸ்வரூபத்தை அறிந்து உபாயம் செய்தவன், செய்யாதவன் ஆகிய இருவருக்கும் பொதுவாகவே உள்ளது. ஆனால் அவரவர்களுக்கு ஏற்றபடி தூமாதி மார்க்கமாகவோ அல்லது அர்ச்சிராதி மார்க்கமாகவோ எம்பெருமான் அழைத்துச் செல்கிறான்.

ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரம் - லோகவிக்ராந்த சரணௌ சரணம் தே அவ்ரஜம் விபோ - எங்கும் உள்ளவனே! அனைத்து உபாயங்களையும் கைவிட்டு உலகம் அளந்த உனது திருவடிகளைச் சரணம் புகுந்தேன் - என்று சேதனன் எம்பெருமானின் திருவடிகளில் சரணம் புகுகிறான். அப்போது எம்பெருமான், விஷ்ணுதர்மம் (3-24) - ஹஸ்தாவலம்பநோ ஹி ஏகோ பக்தி க்ரீதோ ஜனார்த்தன: - பக்தியால் வாங்கப்பட்ட ஜனார்த்தனன் என்று திருநாமம் கொண்ட எம்பெருமானின் திருக்கரங்களே ப்ரபன்னனுக்குத் துணையாகும் - என்பதற்கு ஏற்ப சேதனனின் கைகளைப் பிடிக்கிறான். இவ்விதமாகத் தன்னால் கைப்பிடிக்கப்பட்ட சேதனனை, மஹாபாரதம் -ராஜாதிராஜ: ஸர்வேஷாம் - அனைத்திற்கும் ராஜாதிராஜன் - என்று போற்றப்படும் உபயவிபூதி நாதனான ஸர்வேச்வரன், தான் எந்த ஒரு திவ்யதேசத்தில் விருப்பம் கொண்டு வாஸம் செய்கிறானோ, அந்த இடத்தில் வாழவைக்கிறான். அங்கு அந்த சேதனன் அரசனின் ப்ரியமான அரசியைப் போன்று அனைவராலும் கொண்டாடப்பட்டபடி வாழ்கிறான். தனது பரமைகாந்தி நிலைக்கு ஏற்றபடி அவன் வாழ்ந்து வருகிறான் .

இப்படியாக வாழ்ந்து வருபவர்களில், பலன் தரத்தொடங்கிவிட்ட பூர்வ பாவ கர்மபயன் காரணமாகக் கீழே உள்ள நிலைகளில் இருத்தல் கூடும்:

- அவர்களில் சிலர் “நான்”, “எனது” என்ற அஹங்கார மமகாரங்களில் சிக்கக்கூடும்
- இத்தகைய எண்ணங்கள் காரணமாக அபராதங்கள் செய்யக்கூடும்
- எம்பெருமானைத் தவிர உள்ள மற்ற விஷயங்களில் விருப்பமோ ஆசையோ கொள்ளக்கூடும்
- இத்தகைய விருப்பங்கள் நிறைவேறும் பொருட்டு, மற்ற தெய்வங்களை நாடக்கூடும்
- மன உறுதியை இழக்கக்கூடும்
- இதனால் மற்ற உபாயங்களில் இழியக்கூடும்

மேலும் சில அதிகாரிகள், பலன் தரத்தொடங்கிவிட்ட பூர்வ புண்ணிய கர்மபயன் காரணமாகவும், ப்ரபத்தியின்போது செய்த குறிப்பிட்ட விண்ணப்பம் காரணமாகவும் எம்பெருமானின் கைங்கர்யத்தை விட்டு சற்றும் இடைவெளி இன்றி, அகலாமல் இருக்கக்கூடும். இப்படியாக உள்ள இரண்டுவிதமான ப்ரபன்னர்கள் இந்த சரீரத்தை விட்டு அகலும் காலதாமதம் எத்தகையது என்ற கேள்வி எழலாம். விடை அளிப்போம்.

இங்கு ப்ரபன்னர்களுக்குச் சார்வாகர்கள் போன்று எப்போதும் அஹங்கார மமகாரங்கள் நிலையாக நிற்பதில்லை. நன்றாக நடப்பவர்கள் கூட ஒரு சில நேரத்தில் நிலை தடுமாறி விழுவது போன்று, இத்தகைய அஹங்கார மமகாரங்கள் எப்போதாவது ப்ரபன்னர்களைச் சூழ்கின்றன. ஆனால் இவை விவேகம் ஏற்பட்டவுடனேயே கழிகின்றன. அபராதபரிஹார அதிகாரத்தில் – ஏதேனும் அபசாரம் உண்டாகிவிட்டால் அதற்காக மன்னிப்பு கேட்கும் வரையிலோ அல்லது அதற்கான பிராயச்சித்தமான சிறிய தண்டனையை அனுபவித்த பின்னரோ அந்த அபசாரம் நீங்கிவிடும் என்று கூறியது காண்க.

மூலம்- மோக்ஷம் பெறுகைக்கு காலவிசேஷம் குறியாதே ப்ரபந்நரானாரைப் பற்ற,

அபாயாவிரத: சச்வந்மாம் சைவ சரணம் கத:

தநூக்ருத்யாஸ்விலம் பாபம் மாமாப்நோதி நர: சநை:

என்று சொல்லுகிறது. முமுக்ஷுவாயிழிந்தவனாகையாலே ப்ரயோஜநாந்தர ருசி நிலை நிற்கவுண்டாகாது. உபய பாவனர்க்குப் போலே மோக்ஷருசியோடே கூட ப்ரயோஜநாந்தர ருசியும் கலந்து வந்தால் இவனுக்கு ஹிதபரனான ஈச்வரன் யாசிதோ அபி பக்தைர்நாஹிதம் காரயேத்தரி:, யஸ்யாநுக்ரஹமிச்சாமி தநம் தஸ்ய ஹராம்யஹம் இத்யாதிகளிலும், குண்டதாரோபாக்யாநாதிகளிலும் சொல்லுகிறபடியே சில ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக் கொடாதே கண்ணழித்தும் சிலவற்றிலே அல்பாஸ்திரத்வ துக்கமிச்ரத்வாதி விவேகத்தாலே இவன் தனக்கு அருசியை விளைவித்தும், ஸௌபரி குசேலாதிகளுக்குப்போலே சில போகங்களைக் கொடுத்துத் தானே அலமந்துவிடப் பண்ணியும் விடுகையாலே மோக்ஷ காலம் குறித்து ப்ரபத்தி பண்ணியவனுக்கு அக்காலத்துக்குள்ளே ப்ரயோஜநாந்தர வைமுக்யம் பிறந்துவிடும். மற்றையவனுக்கும்

அதோபாய ப்ரஸக்தோ அபி புக்த்வா போகாநநாமயாந்

அந்தே விரக்திமாஸாத்ய விசதே வைஷ்ணவம் பதம்

என்கிறபடியே வைராக்யாவதியே விலம்பமாயிருக்கும். தேவதாந்தரஸ்பர்சம் உண்டாயிற்றாகிலும் ஸர்வேச்வரன் ஏதேனும் ஒரு நாளிலே ச்ருத்யுக்தமானபடியே பரமைகாந்திகளோடே சேர்த்து லஜ்ஜாவதியாகத் திருத்தி இவனுடைய வ்யபிசாரத்தைத் தீர்க்கும். சிலருக்கு தேவதாந்தரஸ்பர்சம் நிலை நிற்குமாகில் முன்பு உபாயஸ்பர்சமில்லை; மேல் நரகாதிகளும் உண்டென்று அறியலாம். இவனுக்கு பகவத்விஷயத்தில் க்ருதாம்சம் என்றேனும் ஒரு நாள் உபாய நிஷ்பத்தியைப் பண்ணிக் கார்யகரமாம்.

மஹாவிச்வாஸம் பூர்ணமாகப் பிறந்து ப்ரபத்தி பண்ணினார்க்கு புத்திதெளர்பல்யமும் உபாயாந்தர ப்ரத்யாசையும் பிறவா. இவை பிறந்தவர்களுக்கு முன்பு பிறந்த விச்வாஸம் மந்தமாயிருக்கும். இவர்களையும் ஸர்வேச்வரன் மஹாவிச்வாஸாவதியாகத் திருத்திப் பூர்ணப்ரபத்தி நிஷ்டராக்கும்.

இவ்வைபரீத்யங்களுள் ஒன்றும் பிறவாதே நடந்தவர்களுக்கு விலம்பாதி சங்கையுங்கூட இல்லை. இவர்களுக்கு இச்சாவதி விலம்பம். இவர்கள் கோலின எல்லையில் மோக்ஷம் அவினாபூதம், இந்நிஷ்டையைப் பெற்ற இவ்வதிகாரி “கடைத்தலையிலிருந்து வாழும் சோம்பரை உகத்தி” என்கிறபடியே ச்ரிய:பதியான ஸர்வேச்வரனுக்கு சர்வதா அபிமதனாயிருக்கும்.

விளக்கம்- மோக்ஷம் அடைவதற்காக எந்தவிதமான காலமும் குறிப்பிடாமல் ப்ரபத்தி செய்த ஒருவன் எப்போது மோக்ஷம் பெறுவான் என்பதை லக்ஷ்மீ தந்தர்ம் (17-102) - அபாயாவிரத: சச்வந்மாம் சைவ சரணம் கத: தநூக்ருத்யாஸ்விலம் பாபம் மாமாப்நோதி நர: சறை: - என்னைச் சரணம் என்று புகுந்த பின்னரும் ஒருவன் பாவங்களை இடைவிடாமல் செய்து, அதற்கான பிராயச்சித்தமும் செய்யாமல் இருக்கக்கூடும்; அவன் தனது அத்தனை பாவங்களையும் அனுபவித்துக் கழித்த பின்னரே என்னை அடைவான் - என்றது காண்க. ப்ரபன்னன் ஒருவன் மோக்ஷத்தில் விருப்பம் கொண்ட காரணத்தினால் அவன் மற்றை பலன்களில் அதிக காலம் விருப்பம் கொண்டிருக்கமாட்டான். ஒரு சில ப்ரபன்னர்கள் தங்களுடைய மோக்ஷ ஆசையுடன் சேர்த்து, ப்ரஹ்மபாவனர்கள் மற்றும் கர்மபாவனர்கள் போன்று, மற்ற பலன்களில் விருப்பம் கொண்டிருக்கக்கூடும். ஆனாலும், அவர்களுக்கு அவை ஏற்புடையவை என்பதால், அவர்களின் நலத்தை விரும்பும் ஸர்வேச்வரன் அவர்களுக்கு அவற்றை அளிப்பதில்லை. இதனை விஷ்ணுதர்ம் - யாசிதோ அபி பக்தைந்நாஹிதம் காரயேத்தரி: - தனக்கு தீமை உண்டாகும் ஒன்றை ப்ரபன்னன் வேண்டினாலும், அதனை எம்பெருமான் செய்வதில்லை - என்றும், யஸ்யாநுக்ரஹமிச்சாமி தநம் தஸ்ய ஹராம்யஹம் - நான் யாருக்கு அனுக்ரஹம் செய்யவேண்டும் என்று எண்ணுகிறேனோ அவனிடமிருந்து செல்வங்களை பறிக்கிறேன்; இதனால் அவனது உறவினர்களும் நண்பர்களும் அவனைவிட்டு அகல்வார்கள்; அவன் மிகுந்த துன்பம் கொண்ட அந்த நிலையிலும் என்னை விடாமல் இருந்தான் என்றால், தேவர்களுக்கும் கிட்டாத பலவற்றையும் அவனுக்கு அளிப்பேன் - என்றும் கூறியது காண்க. மேலும் குண்டதாரோபாக்யாநத்தில் கூறுவது போன்று மற்ற பயன்களை அளிக்காமல் தவிர்க்கிறான் (**குறிப்பு:** குண்டதாரோபாக்யாநம் என்பது மஹாபாரதத்தில் உள்ளதாகும். குண்டாதரன் என்னும் மேக தேவதையை வணங்கும் அந்தணன் ஒருவன் செல்வங்களை அந்தத் தேவதையிடம் யாசித்தான். ஆனால் அந்தத் தேவதையோ அவற்றை அளிக்காமல், அவனுக்கு அந்தச் செல்வங்கள் காரணமாக உண்டாகவல்ல குற்றங்களை உணர்த்தி, நல்வழிப்படுத்தியது). ஒரு சில நேரங்களில் இது போன்ற மற்ற பயன்கள் என்பவை அற்பமானவை, ஸ்திரமாக இல்லாதவை, துன்பத்தை அளிக்கவல்லவை என்று உணர்த்துகிறான். ஒரு சில நேரங்களில் ஸௌபரி மற்றும்

குசேலர் போன்றவர்களுக்கு அளித்தது போன்று பெருஞ்செல்வத்தை அளித்துவிட்டு, அவர்களுக்கு அவற்றின் மீது வெறுப்பு உண்டாகும்படியாகச் செய்துவிடுகிறான்.

ஆகவே மோக்ஷத்திற்கான காலவரம்புடன் ப்ரபத்தி செய்யும் ஒருவன், அந்தக் காலகட்டத்திற்குள் எம்பெருமான் நீங்கலாக உள்ள மற்ற பயன்களில் வெறுப்பு கொண்டவனாக ஆகிறான். மோக்ஷத்திற்கான காலவரம்புடன் ப்ரபத்தி செய்யாத ஒருவனுக்கு காலதாமதம் உண்டாகும். இதனை லக்ஷ்மீதந்தரம் (17-103) - அதோபாய ப்ரஸக்தோ அபி புக்த்வா போகாநநாமயாந் அந்தே விரக்திமாஸாத்ய விசதே வைஷ்ணவம் பதம் - மற்ற பலன்களை விரும்பி, காமயகர்மங்களில் ஈடுபடும் ஒருவன், எந்தவிதமான இடையூறும் இன்றி, இந்த உலகில் இன்பங்களை அனுபவித்து, இறுதியில் வைராக்யம் பெற்று பரமபதம் அடைவான் - என்றது. ஆகவே இவனுக்கு மற்றவை மீது வெறுப்பு உண்டாகும்வரை காலதாமதம் உள்ளது.

ப்ரபத்தி செய்த ஒருவன் ஸர்வேச்வரனை விடுத்து மற்ற தேவதைகளை நாடியபடி இருக்கக்கூடும். அவனை ஏதோ ஒருநாள் ஸர்வேச்வரன் தன்னுடைய அடியார்களுடன் சேர்த்து வைக்கிறான். இதன் மூலம் அவன், தான் இத்தனை நாட்கள் இருந்த நிலையை எண்ணி வெட்கப்படும்படிச் செய்து, அவனைத் திருத்துகிறான். இப்படியாக அவனுடைய தகாத தொடர்புகளை நீக்கிவிடுகிறான். ப்ரபத்தி செய்த ஒரு சிலருக்கு மற்ற தேவதைகளின் தொடர்பு என்பது நிலையாக நின்றுவிடுகிறது. இவர்களுக்கு ப்ரபத்தி என்னும் உபாயம் முழுமையாக இல்லை என்று அறியவேண்டும். இவர்கள் நரகங்களுக்குச் செல்வர் என்பதையும் அறியவேண்டும். இப்படிப்பட்ட ஒருவனுக்கு, அவனிடம் உள்ள சிறிதளவு ப்ரபத்தி என்பது எதிர்காலத்தில், சில நேரங்களை பூர்த்தியாகக் கூடும், அப்போது அந்த ப்ரபத்தி பலன் அளிக்கும்.

பூர்ணமான விச்வாஸம் பிறந்த பின்னர் ப்ரபத்தி செய்த ஒருவனுக்கு எந்தவிதமான புத்தி தடுமாற்றமும் இருக்காது. அவன் மற்ற உபாயங்களை நாடவும் மாட்டான். ஒரு சிலருக்கு இப்படியான புத்தி தடுமாற்றமோ அல்லது மற்ற உபாயங்களை நாடுதல் என்பதோ உள்ளது என்றால், அவர்கள் முன்பு கொண்டிருந்த விச்வாஸம் பூர்ணமானது அல்ல என்று கருத்து. இவர்கள் பூர்ணவிச்வாஸம் பெறும்வரை ஸர்வேச்வரன் இவர்களைத் திருத்தியபடி உள்ளான். இப்படியாக இவர்களை முழுமையான ப்ரபன்னர்களாக மாற்றுகிறான்.

இப்படியாக உள்ள எந்தவிதமான தோஷங்களும் இல்லாத ப்ரபன்னன் ஒருவனுக்கு மோக்ஷம் பெறுவதற்கு எந்தவிதமான காலதாமதமும் இல்லை. இதில் எந்தவிதமான ஐயமும் இல்லை. அவர்களுக்கு "இந்த நாளில் மோக்ஷம் அடையலாம்" என்னும் விருப்பம் உண்டாகின்றவரை மட்டுமே காலதாமதம் உள்ளது. அவர்கள் விரும்பிய நேரத்தில் அவர்களுக்கு மோக்ஷம் கிட்டும். இப்படியாக உண்மையான ப்ரபன்னன் என்னும்படியாக உள்ள ஒருவன் திருமாலை (38) - கடைத்தலையிலிருந்து வாழும் சோம்பரை உகத்தி -

என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரின் நாயகனான அரங்கனின் திருவுள்ளத்திற்கு மிகவும் ப்ரியமான ஒருவனாக உள்ளான்.

ஜீவன் வெளியேறும் முன் ப்ரபந்நனுக்கு எம்பெருமான் செய்யும் உபகாரங்கள்

மூலம் (1) – இவன்றிறத்தில் நிருபாதிக ஸர்வசேஷியாய் நிருபாதிக ஸ்வதந்த்ரனாய் ஸத்யஸங்கல்பனுமான ஸர்வேச்வரன் ஸர்வபயங்களுக்கும் காரணமான நிக்ரஹ ஸங்கல்பத்தை தததிகம உத்தர பூர்வாகயோரச்லேஷ விநாசௌ தத்வ்யபதேசாத் என்கிறபடியே ஸத்வாரகப்ரபத்தி நிஷ்டனுக்கு உபாஸந ப்ராரம்பத்திற்போலே ப்ரபத்தி வாக்யோச்சாரணத்தில் ப்ரதமக்ஷணத்திலே விலக்கி;

(2)இவனையும் இவனுடைய அநுபந்திகளையும் நித்யஸூரிகள் கோவையிலே கோத்தாலும் ஆவல் கெடாதே ஆச்ரித அபராதராசிகளில் உண்டது உருக்காட்டாதே வயிறுதாரியாய் அநுபந்திகளுடைய புத்திபூர்வாபராதங்களுக்கும் அநுதாபாதிகளாலே நிஸ்தாரம் பண்ணுவிக்கும்படிக்கு ஈடான அநுக்ரஹ ஸங்கல்பத்தைப் பண்ணி ;

" (3)விண்ணுலகம் தருவானாய் விரைகின்றான் "என்கிறபடியே இவன் இசைந்த விலம்பத்துக்குத் தான் ஸாநுசயனாய் த்வரித்து;

" (4)இருள் தருமா ஞாலத்துள் இனிப் பிறவி யான் வேண்டேன்" என்றும், "மாயஞ்செய்யேல் என்னை" என்றும் சொல்லுகிறபடியே இவனுக்கு இசைவை உண்டாக்கி;

" (5)உன் திருமார்வத்து மாலை நங்கை வாசஞ்செய் பூங்குழலாள் திருவாணை நின்னாணை" என்று இவன்தான் த்வரித்து வளைக்கும்படி பண்ணி;

" (6)சரணமாகும் தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம் மரணமானால் வைகுந்தம் கொடுக்கும் பிரான்" என்கிறபடியே இவன் கோருதலுக்கு ஈடாகப் ப்ராரப்த சரீராவஸாநத்திலே பரமபத ப்ராப்தியுண்டாக்குவதாகக் கோரி;

(7)பொன்னும் இரும்புமான விலங்குகள் போலே பந்தங்களான பூர்வோத்தர புண்ய பாபங்களையும் ப்ராரப்த கார்யமான கர்மத்தில் இவன் இசைந்த அம்சமொழிய மேலுள்ள கூற்றையும் "போயபிழையும் புகுதருவான் நின்றனவும் தீயினில் தூசாகும்" என்கிறபடியே முன்பே இவனோடு துவக்கறுத்து வைக்கையாலே சரீரபாதத்துக்கு நினைப்பிட்ட ஸமயம் வந்தவாறே

ப்ரியேஷு ஸர்வேஷு ஸுக்ருதம் அப்ரியேஷு ச துஷ்க்ருதம்
விஸ்ருஜ்ய த்யாநயோகேந ப்ரஹ்மாப்யேதி ஸநாதநம்

என்றும், “நம்மன்போலே வீழ்த்தமுக்கும் நாட்டிலுள்ள பாவமெல்லாம் சும்மெனாதே கைவிட்டோடித் தூறுகள் பாய்ந்தனவே” என்றும் ஸ்மர்த்தாக்கள் சொன்ன உபநிஷதர்த்தத்தின்படியே இவனுக்கு அநுகூல ப்ரதிகூலராயிருந்துள்ள இரண்டு சிறகிலும் இவன் பக்கல் ஆநுகூல்ய ப்ராதிகூல்யங்களுக்குப் பலமாக அசல் பிளந்தேறிகுகிறதென்னும்படி பண்ணி;

(8)திவா ச சுகல்பசஷ்ச உத்தராயணமேவ ச முமூர்ஷதாம் ப்ரசாஸ்தாநி என்று ஸ்ம்ருதியிலும் ஜ்யோதி: சாஸ்த்ரத்தில் நிர்யாண ப்ரகரணத்திலும் பலாந்தர ப்ரஸக்தரையும் மோசேஷாபாய பூர்த்தியில்லாதாரையும் பற்றச் சொல்லும் கால நியமமின்றிக்கே, நிசினேதி சேந்ந ஸம்பந்தஸ்ய யாவத்தேஹபாவித்வாத் என்றும், அதச்சாயநே அபி தக்ஷிணே என்றும் சொல்லுகிறபடியே மநுஷ்ய பித்ரு தேவர்களுடைய பகல்களிலேயாதல், ராத்ரிகளிலேயாதல் தான் ஸங்கல்பித்த ஸமயத்திலே அப்ரச்யுத பூர்வஸம்ஸ்கார மநோரதனாம்படி பண்ணி;

(9)சிறை கிடந்த ராஜகுமாரன் திறத்தில் ப்ரஸந்நனான ராஜா விலங்கை வெட்டிச் சிறைக்கூடத்தினின்றும் கொண்டு புறப்படுமாப்போலே ப்ரசஸ்த அப்ரசஸ்த நியமமறத் தக்காலோபஸ்திதமாயிருப்பது ஏதேனுமொரு சரீர விச்லேஷ நிமித்தத்தை உண்டாக்கி;

(10)வாகாதிகளான பாஹ்யேந்த்ரியங்கள் பத்தையும் மனஸ்ஸிலே சேர்த்து;

(11)இப்படிக் கர்மஞானேந்த்ரியங்களெல்லாவற்றோடும் கூடின மனஸ்ஸை ப்ராண வாயுவோடே சேர்த்து;

(12)இப்படிப் பதினோர் இந்த்ரியங்களோடும் கூடிய ப்ராணவாயுவை ஜீவனோடே சேர்த்து;

(13)ப்ரானேந்த்ரிய ஸம்யுக்தனான ஜீவனை த்ரிஸ்தூண சேஷாப தசையிலே ஸ்தூல தேஹத்தினின்றும் கடைந்தெடுத்த பஞ்சபூத ஸூக்ஷ்மங்களோடே சேர்த்து;

(14)இப்படி இந்த்ரிய ப்ராண பூதஸூக்ஷ்ம ஸம்யுக்தனான ஜீவனை நிஸர்க்க லௌஹார்த்தமுடைய ஹார்த்தனான தன் பக்கலிலே இளைப்பாற்றி, இப்படி ஸ்தூல சரீரத்தினின்றும் வித்வதித்வத்ஸாதாரணமான உத்க்ராந்தி க்ரமத்தை நடத்தி;

(15) அநந்தா ரச்மயஸ்தஸ்ய தீபவத்ய: ஸ்திதோ ஹ்ருதி
ஸிதாஸிதா: கந்த்ருநீலா: கபிலா: பீதலோஹிதா:

ஊர்த்வமேக: ஸ்திதஸ்தேஷாம் யோ பித்த்வா ஸூர்யமண்டலம்
ப்ரஹ்மலோகமதிக்ரம்ய தேந யதி பராம் கதிம்

யதஸ்யாந்யந்த்ரச்மி சதமூர்த்வமேவ வ்யவஸ்திதம்
தேந தேவசரீராணி ஸ தாமாநி ப்ரபத்யதே

யேநைகரூபாச்சாதஸ்தாந்த்ரச்மய: அஸ்ய ம்ருதுப்ரபா:
இஹ கர்மோபபோகாய தை: ஸம்ஸரதி ஸ: அவச:

என்கிறபடியே கள்ளர் கொண்டுபோம் வழிகள்போலே ஆத்மாபஹாரிகள் ஸ்வர்க்க
நரகங்களுக்குப்போம் மார்க்காந்தரங்களுக்கு முகங்களான நாட விசேஷங்களில்
போகாதபடி வழிவிலக்கி;

(16)அர்ச்சிராதி மார்க்கத்துக்கு முகமான சதாதிகையான ப்ரஹ்மநாடியிலே
ப்ரவேசிப்பித்து, ஸூர்யகராவலம்பியாய்க் கொண்டு புறப்படும்படி பண்ணும்.

விளக்கம் –

ப்ரதிபலனை எதிர்பாராமல் அனைத்திற்கும் எஜமானனாக, அனைவரைக் காட்டிலும்
சுதந்திரமானவனாக, தளராத ஸங்கல்பம் கொண்டவனாக உள்ள ஸர்வேச்வரன்
ப்ரபந்நன் விஷயத்தில் செய்வது என்ன?

(1)அனைவருக்கும் அச்சம் உண்டாக்குவதான தனது தண்டித்தல் என்னும் செயலை
இவன் பொருட்டு தள்ளி வைக்கிறான். எப்போது என்றால் – ப்ரபத்தி என்பதை பக்தியை
அடையும் பொருட்டு கைக்கொண்ட உபாஸகன், தனது த்யானத்தின் தொடக்கத்தில்
எவ்விதம் உரைப்பானோ அது போன்று ப்ரபந்நன் ப்ரபத்தியை முன்னிட்டு அதற்கான
முதல் வாக்கியம் உரைக்கும்போதே தனது தண்டிக்கும் இச்சையைத் தள்ளிவைக்கிறான்.
ப்ரஹ்மஸூத்திரம் (4-1-13) - தததிகம உத்தர பூர்வாகயோரச்லேஷ விநாசௌ
தத்வ்யபதேசாத்- பக்தியோகத்தில் இழியும் ஒருவனுக்கு, அவன் முன்னர் செய்த
பாவங்கள் அனைத்து ஒழிந்துவிடுகின்றன, அதன் பின்னர் அறியாமல் செய்யும் பாவங்கள்
சேர்வதில்லை – என்றது காண்க. இப்படிப்பட்ட பக்திநிஷ்டனே மேலே கூறப்படுகிறான்.

(2)அந்த ப்ரபந்நனையும், அவனுடன் சேர்ந்தவர்களையும் உடனடியாக நித்யஸூரிகளின் வரிசையில் சேர்க்கிறான். அத்துடன் எம்பெருமானின் ஆவல் தீர்வதில்லை. இப்படியாகத் தன்னை அடைந்தவர்களின் பாவங்கள் அனைத்தையும் வெளியில் தெரியாதபடி விழுங்குகிறான். அப்படியும் வயிறு நிரம்பாதவனாக மேலும் இவர்களிடம் பாவங்கள் உள்ளனவோ என்று பார்க்கிறான். அந்த ப்ரபந்நனைச் சேர்ந்தவர்கள் தெரிந்தே பாவங்கள் செய்தபோதிலும், "ப்ரபந்நனுக்கு அநுக்ரஹம் செய்வேன்" என்னும் தனது ஸங்கல்பம் காரணமாக, அவர்களுடைய பாவங்களையும் நீக்குகிறான். இதன் காரணமாக அவர்கள் தங்கள் தவறுகளுக்காக வருந்தி, பாவங்களைப் போக்குவார்கள்.

(3)திருவாய்மொழி (10-6-3) - விண்ணுலகம் தருவானாய் விரைகின்றான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப பரமபதம் அளிக்க தான் விரைவாக உள்ளபோதிலும், ப்ரபந்நன் தனது மோக்ஷம் பெறுவதற்கான விண்ணப்பத்தில் காலதாமதம் வேண்டும் என்று விரும்புவதை எண்ணி எம்பெருமான் வருத்தம் கொள்கிறான். ஆகவே அந்த ப்ரபந்நனுக்கு மோக்ஷத்தை அடையும் காலதாமதத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாதபடி செய்கிறான்.

(4)அந்த ப்ரபந்நனுக்கு மோக்ஷம் அடைவதற்கான ஆர்வத்தை அதிகப்படுத்துகிறான். ஆகவே, திருவாய்மொழி (10-6-1) - இருள் தருமா ஞாலத்துள் இனிப் பிறவி யான் வேண்டேன் - அறியாமை என்னும் இருள் சூழ்ந்த இந்த உலகப்பிறவி இனி எனக்கு வேண்டாம் - என்றும், திருவாய்மொழி - (2-10-10) மாயஞ்செய்யேல் என்னை - என்றும் கூறும்படியாகச் செய்கிறான்.

(5)அத்துடன் ப்ரபந்நன் நிற்காமல் திருவாய்மொழி (10-10-2) - உன் திருமார்வத்து மாலை நங்கை வாசஞ்செய் பூங்குழலாள் திருவாணை நின்னாணை - இனியும் என்னை நீ வஞ்சிக்காதே, இது உன்னுடைய திருமார்பில் வாழ்பவளும் அழகான கூந்தல் கொண்டவளும் ஆகிய பெரியபிராட்டி மீது ஆணை - என்று வேதனை தாங்காமல் புலம்பச் செய்கிறான்.

(6)திருவாய்மொழி (9-10-5) - சரணமாகும் தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம் மரணமானால் வைகுந்தம் கொடுக்கும் பிரான் - அனைவருக்கும் சரணம் புக ஏற்றபடி உள்ள தனது திருவடிகளின் சரணம் என்று புகுந்தவர்கள் மரணம் அடையும்போது அவர்களுக்கு ஸ்ரீவைகுண்டம் அளிக்கிறான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, பலன் அளிக்கத் தொடங்கிவிட்ட கர்மங்களின் முடிவில் சரீரத்தை விடும்போது, ப்ரபந்நனின் விருப்பத்திற்கு ஏற்ப பரமபதம் அளிக்கிறான்.

(7)பொன்னால் செய்யப்பட்ட விலங்கு போன்றுள்ள புண்ணியம், இரும்பால் செய்யப்பட்ட விலங்கு போன்ற பாவங்கள் ஆகிய இரண்டும் ப்ரபந்நனை மேலும் பந்தப்படுத்தும் என்பதால் அவற்றை எம்பெருமான் விலக்குகிறான். இது போன்று பலன்

தரத் தொடங்கிவிட்ட ப்ராரப்த கர்மங்களையும் விலக்குகிறான். ஆகவே ப்ராரப்த கர்மங்களில், ப்ரபந்நன் தான் கழித்து நீக்கிக்கொள்வேன் என்று ஒப்புக்கொண்டவை தவிர மற்ற அனைத்தையும் இருந்த சுவடே தெரியாமல் விலக்குகிறான். இதனையே திருப்பாவையில் (5) - போயபிழையும் புகுதருவான் நின்றனவும் தீயினில் தூசாகும் - ப்ரபத்திக்கு முன்பாக செய்த பாவங்களும், அதன் பின்னர் தொடர்கின்ற பாவங்களும் தீயில் இட்ட பஞ்சு போன்றாகும் - என்றார். ப்ரபந்நன் தனது சரீரத்தை விடும் நேரம் வந்தபோது, அவனிடம் எஞ்சியுள்ள புண்ணியங்கள் அனைத்தும் அவனுடைய நண்பர்களிடமும், எஞ்சிய பாவங்கள் அனைத்தும் அவனுடைய விரோதிகளிடமும் சென்று சேரும்படியாக எம்பெருமான் செய்துவிடுகிறான். இதனை மநுஸ்மருதி (6-79) - ப்ரியேஷு ஸர்வேஷு ஸுக்ருதம் அப்ரியேஷு ச துஷ்க்ருதம் விஸ்ருஜ்ய த்யாநயோகேந ப்ரஹ்மாப்யேதி ஸநாதநம் - பரமபதம் செல்லும் ஒருவன் தனது புண்ணிய பலன்களைத் தனது நண்பர்களிடமும், பாவங்களைத் தனது விரோதிகளிடமும் விடுகிறான்; தனது பக்தியால் என்றும் உள்ளதான ப்ரஹ்மத்திற்கு ஒத்த இன்பம் அடைகிறான் - என்றது காண்க. இதனையே பெரியாழ்வார் திருமொழியில் (5-4-3) - நம்மன்போலே வீழ்த்தமுக்கும் நாட்டிலுள்ள பாவமெல்லாம் சும்மெனாதே கைவிட்டோடித் தூறுகள் பாய்ந்தனவே - யமன் போன்று நம் மீது விழுந்து அழுத்துகின்ற பாவங்கள் அனைத்தும் ஓடிச்சென்று நமது பகைவர்களிடம் பாய்கின்றன - என்றார். ஸ்மருதிகளை ஆக்கியவர்கள் உபநிஷத்துக்கள் கூறும் கருத்துக்களையே மேலே உள்ளது போன்று கூறுகின்றனர்.

(8) ஒரு சிலர் மோஷும் தவிர உள்ள மற்ற பலன்களை நாடியபடி இருத்தல் கூடும். மேலும் சிலர் மோஷ உபாயம் அனைத்தையும் முழுமையாகக் கைக்கொள்ளாமல் இருத்தல் கூடும். இப்படிப்பட்டவர்கள் தங்கள் சரீரத்தை விட்டுப் பிரிய ஏற்ற நேரம் என்று ச்ருதி மற்றும் சாஸ்த்ரங்களில், மஹாபாரதம் - திவா ச சுக்லபக்ஷச்ச உத்தராயணமேவ ச முமூர்ஷதாம் ப்ரசாஸ்தாநி - இறக்கும் அவர்களுக்கு பகல் நேரம், சுக்ல பக்ஷம், உத்தராயணம் ஆகியவை சிறந்த காலங்கள் - என்று கூறுவது போன்று உரைக்கப்பட்டது. ஆனால் ப்ரபந்நன் ஒருவனுக்கு இது போன்ற கட்டுப்பாடுகள் ஏதும் இல்லை. இதனை ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (4-3-8) - நிசினேதி சேந்ந ஸம்பந்தஸ்ய யாவத்தேஹபாவித்வாத் - மோஷ உபாயம் கைக்கொண்ட ஒருவன் இரவில் மரணம் அடைந்தால் மோஷும் இல்லை என்று கூறக்கூடாது - என்றது. இதே காரணத்தினால் ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (4-2-19) - அதச்சாயநே அபி தக்ஷிணே - தக்ஷிணாயத்தில் இறந்தாலும் மோஷும் உண்டு - என்றது. ஆக மனிதர்களின் காலத்தில் உள்ள இரவு-பகல் (ஒரு நாளில் இரவு மற்றும் பகல்), பித்ருக்களின் காலத்தில் உள்ள இரவு-பகல் (இவர்களுக்கு

சுக்லபக்ஷம் என்பது பகல், க்ருஷ்ணபக்ஷம் என்பது இரவு), தேவர்களின் காலத்தில் உள்ள இரவு-பகல் (இவர்களுக்கு உத்தராயணம் என்பது பகல், தக்ஷிணாயணம் என்பது இரவு) என்று எந்தக் காலமாக இருந்தாலும், எம்பெருமான் ஸங்கல்பம் செய்த நேரம் வரும்போது, அந்த ப்ரபந்நனுக்கு மோக்ஷத்தின் மீது கொண்ட ஆசையின் நினைவுகள் உண்டாகும்படிச் செய்கிறான்.

(9) சிறையில் வாடுகின்ற ராஜகுமாரன் ஒருவனை மீட்க வரும் அரசன், அந்த விலங்குகளை வெட்டி, அந்தச் சிறையிலிருந்து ராஜகுமாரனை மீட்டுச் செல்வது போன்று, ப்ரபந்நனை எம்பெருமான் தன்னுடன் அழைத்துச் செல்கிறான். அவ்விதம் சரீரத்தை விட்டுப் பிரிகின்ற நேரமானது, மற்றவர்களுக்கு உள்ளது போன்று சுபவேளை, அசுபவேளை என்ற கட்டுப்பாடுகள் இன்று, ஏதோ ஒரு காரணத்தை முன்னிட்டு, பிரியும்படிச் செய்கிறான்.

(10) அதன் பின்னர் வாக்கு உள்ளிட்ட பத்து இந்த்ரியங்களை மனதுடன் சென்று லயிக்கும்படிச் செய்கிறான்.

(11) இப்படியாக கர்மேந்த்ரியங்கள் மற்றும் ஞானேந்த்ரியங்களுடன் கூடிய மனதை, ப்ராணவாயுவுடன் சேர்க்கிறான்.

(12) இப்படியாக மனம் உள்ளிட்ட பதினோரு இந்த்ரியங்களுடன் கூடிய ப்ராணவாயுவை ஜீவனுடன் சேர்க்கிறான்.

(13) அதன் பின்னர் முதுகின் நடுவில் உள்ள நரம்புகளில் இருந்து கடைந்தெடுக்கும் நேரம் வரும்போது, ஸ்தூல உடலில் இருந்து அவ்விதம் கடைந்து எடுக்கப்பட்ட பஞ்சபூதங்களுடன், ப்ராணவாயு மற்றும் இந்த்ரியங்களுடன் கூடிய ஜீவனைச் சேர்க்கிறான்.

(14) இவ்விதம் இந்த்ரியங்கள், ப்ராணன், பஞ்சபூதஸூக்ஷ்மங்களுடன் கூடிய ஜீவனை அவனுடைய நலத்தை விரும்புவனாக உள்ளதால், அந்த ஜீவனின் இதயமாகத் தானே உள்ளது போன்று, அந்த ஜீவனைத் தன்னுடன் அணைத்து இளைப்பாற்றுகிறான்.

இப்படியாக ஜீவனை ஸ்தூல சரீரத்திலிருந்து வெளியேற்றுகிறான். இதுவரை கூறப்பட்ட (9 முதல் 14 முடிய) அனைத்தும் சாதாரண மனிதர்களுக்கும், ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவர்களுக்கும் பொதுவானது ஆகும்.

(15) இவ்விதம் கிளம்பும் ஜீவன் சரீரத்தை விட்டு எவ்விதம் வெளியேறுகிறான் என்பதை யாஜ்ஞவல்க்ய ஸ்ம்ருதி (3-166, 169) பின்வருமாறு கூறுகிறது. (குறிப்பு: மேலே உள்ள மூலத்தில் இவற்றுக்கான ச்லோகங்களைக் கண்டு கொள்க). இதயத்தில் தீபம் போன்ற ஒளியுடன் கூடிய ஜீவனுக்கு எண்ணற்ற நாடிகள் உள்ளன; அவை வெண்மை, கருமை, ஊதா, நீலம், பொன்னிற மஞ்சள், மஞ்சள் மற்றும் சிவப்பு போன்ற பல நிறங்களுடன் உள்ளன; அவற்றின் நடுவில் ஒரே ஒரு நாடி மட்டும் மேல் நோக்கிச் செல்வதாக உள்ளது; இந்த நாடி வழியே செல்கின்ற ஜீவன், சூரிய மண்டலத்தைப் பிளந்து கொண்டு சென்று, ப்ரஹ்மலோகத்தைக் கடந்து உயர்ந்த மார்க்கத்தை அடைகிறான்; மேல் நோக்கி மேலும் நூறு நாடிகள் செல்கின்றன; இவற்றில் ஏதேனும் ஒன்றில் செல்லும் ஜீவன், தேவர்களுக்கான சரீரம் அடைந்தவனாக, தேவர்களின் லோகத்தில் நுழைகிறான்; பல நிறங்களில் உள்ள சில நாடிகள் கீழ்நோக்கிச் செல்கின்றன; இவற்றின் வழியே செல்லும் ஜீவன், தனது கட்டுப்பாட்டை இழந்தவனாக, கர்ம பலன்களை அனுபவிக்கும் பொருட்டு, ஸம்ஸாரத்தில் விழுகிறான் – என்றது காண்க. இது போன்று, திருடர்கள் செல்லும் பாதை போன்றதான வழிகளில், “எம்பெருமானின் ஆத்மா என்னுடையதே” என்று எண்ணும் திருடர்கள் செல்லும் வழிகளில் ப்ரபந்நனின் ஜீவன் செல்லாதபடி எம்பெருமான் பார்த்துக் கொள்கிறான். இத்தகைய திருடர்கள் சென்று சேரும் இடங்களான ஸ்வர்க்கம் மற்றும் நரகங்களுக்குச் செல்லும் நாடிகளில் ப்ரபந்நன் புகாதபடி எம்பெருமான் விலக்குகிறான்.

(16) மேலே கூறப்பட்ட நூறுவகையான நாடிகளிலிருந்து மாறுபட்டதும், அர்ச்சிராதி மார்க்கத்திற்கு இட்டுச் செல்வதும் ஆகிய ப்ரஹ்மநாடி என்பதில் ஜீவன் புகும்படிச் செய்கிறான். அங்கு சூரியனின் கிரணங்களைப் பிடித்தபடி அவன் மேலே ஏறிப் புறப்படும்படியாகச் செய்கிறான்.

மூலம் – ஆழ்வான் அந்திமதசையிலே விடாயிலே நாக்கொட்டி எம்பெருமானார் திருவடிகளைப் பிடிக்க, இவர் அப்போது ஆழ்வான் செவியிலே த்வயத்தை அருளிச்செய்ய, “இப்பேறு நமக்கு வருகை அரிது. நாமென் செய்யக் கடவோம்?”, என்று அப்போது ஸேவித்திருந்த முதலிகள் கலங்க, இவர்களபிப்ராயத்தை திருவுள்ளம் பற்றி

“ஆழ்வான் ப்ரக்ருதி அறியீர்களோ? இவ்வவஸ்தையில் இவருக்கு இது கர்ப்பூரத்தையும் கண்டசர்க்கரையையும் இட்டமாத்ரமன்றோ? நாமிது உபாயத்துக்குப் பரிகரமாகச் செய்தோமல்லோம்” என்று அருளிச்செய்ய முதலிகள் தெளிந்து நிர்பரரானார்கள். ஆகையால் நஷ்டஸ்ம்ருதிரபி பரித்யஜன் தேஹம் என்றும், ஸ்திதே மநஸி ஸுஸ்வஸ்தே என்கிற ச்லோகத்வயத்திலும், “துப்புடையாரை அடைவதெல்லாம்” என்கிற பாட்டிலும் சொல்லுகிறபடியே ப்ரபந்நனுக்கு அந்திம ஸ்ம்ருத்யாதிகளில் நிர்பந்தமில்லை.

விளக்கம் – கூரத்தாழ்வான் தனது உயிர் பிரியும் நேரத்தில், நாக்கு உலர்ந்து, ஏதும் கூற இயலாமல் எம்பெருமானாரின் திருவடிகளைப் பற்றினார். அப்போது ஆழ்வானின் செவியில் எம்பெருமானார் த்வயமந்த்ரத்தை உச்சரித்தார். அப்போது அங்கிருந்தவர்கள் தனக்கள் மனதில், “இப்படியாக நமது செவிகளில் எம்பெருமானார் த்வயமந்த்ரத்தை உச்சரிக்கும் பேறு கிட்டுமோ? நாம் என்ன செய்யவேண்டும்?”, என்று எண்ணியபடி நின்றனர். அவர்களுடைய எண்ணத்தை அறிந்துகொண்ட எம்பெருமானார் அவர்களிடம், “ஆழ்வானின் ஸ்வபாவம் என்ன என்பதை நீங்கள் அறிவீர்களா? இப்படிப்பட்ட நிலையில் இவர் உள்ளபோது நான் இவரது நாக்கில் சிறிதளவு கர்ப்பூரத்தையும் கண்டசர்க்கரையையும் வைப்பது போன்றே த்வயத்தைக் கூறினோம், அந்த மந்த்ரத்தை இங்கு மோஷு உபாயமாக, அதன் அங்கங்களுடன் உரைக்கவில்லை”, என்றார். இதனைக் கேட்ட பின்னரே அங்கிருந்தவர்கள் சமாதானம் அடைந்தனர். ஆகவே கீழே உள்ள வரிகளில் கூறியபடி ப்ரபந்நன் ஒருவனுக்கு அந்திமநேரத்தில் ஸர்வேச்வரனை எண்ணியபடி இருத்தல் வேண்டும், அப்போதுதான் மோஷும் கிட்டும் என்பதான கட்டாயம் இல்லை:

- வராஹ புராணம் - நஷ்டஸ்ம்ருதிரபி பரித்யஜன் தேஹம் – நினைவிழந்த நிலையில் மரணம் அடைந்தாலும் மோஷும் அடைகிறான்.
- வராஹ சரமச்லோகம் - ஸ்திதே மநஸி ஸுஸ்வஸ்தே – மனம் உறுதியாக உள்ளபோதும், சரீரம் தளராமல் உள்ளபோதும், சரீரத்தில் உள்ள தாதுக்கள் சரியான பக்குவத்தில் உள்ளபோதும் யார் என்னைச் சரணம் அடைந்து த்யானிக்கிறானோ, அவன் இறக்கும்போது கட்டை மற்றும் கல் போன்று கிடந்தாலும் நான் அவனை எண்ணியபடி மோஷும் அளிக்கிறேன்.
- பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-10-1) - துப்புடையாரை அடைவதெல்லாம் – திருவரங்கா! எனது இந்த்ரியங்கள் தளர்கின்ற காலத்தில் நான் உன்னை எண்ணமாட்டேன், அதற்காக இப்போதே விண்ணப்பிக்கிறேன்.

மூலம்– சரீர பாத ஸமயே து கேவலம் மதீயயைவ தயயா அதிப்ரபுத்தோ மாமேவாவலோகயந் அப்ரச்யுத பூர்வஸம்ஸ்கார மநோரத: என்று அருளிச்செய்ததும்

இவ்வசநங்களுக்கு அவிருத்தமாக ஒரு ப்ரகாரத்தாலே நிர்வாஹம், எங்ஙனையென்னில் – கத்யத்தில் அருளிச்செய்கிற அந்திமஸ்ம்ருதி இவ்வந்திமஸ்ம்ருதியையும் உபாயபலமாகக் கோரி ப்ரபந்நரானவர்களுக்கு வரக்கடவதென்று சில ஆசார்யர்கள் நிர்வஹிப்பார்கள். இப்படியாகில் ஒரு சரீரத்திலும் அந்திமமான ப்ரத்யயம் நிர்விஷயமாயிராமையால் இது பகவத்வ்யதிரித்த விஷயத்திலே போமாகில் யம் யம் வாபி ஸ்மரந் பாவம் என்கிற கணக்கிலே விபரீதபலமாம். ஆனபின்பு கத்யத்தில் அருளிச்செய்தபடியே ஸ்வதந்த்ர ப்ரபத்தி நிஷ்டனுக்கு பகவத் விஷயத்தில் அந்திம ப்ரத்யயம் அவச்யம் வரும். நஷ்டஸ்ம்ருதிரபி இத்யாதிகள் ஸ்ரீகீதையில் அஷ்டமாத்யாயத்திலும், யம் யோகிந: ப்ராணவியோக காலே யத்நேந விநிவேசயந்தி இத்யாதிகளிலும் ஸ்வயத்த்நஸாத்யமாக விதித்த கட்டளையிலே உபாயமாக அந்திமஸ்ம்ருதி வேண்டாவென்கின்றன என்று சில ஆசார்யர்கள் அநுஸந்திப்பார்கள். “கேவலம் மதீயயைவ தயயா” என்றே இங்கு அருளிச்செய்தது.

விளக்கம் – சரணாகதிகத்யம் (சூர்ணை 21) - சரீர பாத ஸமயே து கேவலம் மதீயயைவ தயயா அதிப்ரபுத்தோ மாமேவாவலோகயந் அப்ரச்யுத பூர்வஸம்ஸ்கார மநோரத: - உனது சரீரம் விழும் நேரத்தில், உனக்கு எனது தயை காரணமாக முழுமையான ஞானம் உண்டாகும்; எனது திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தைக் காண்பவனாக, “எம்பெருமானே உயர்ந்த பலன்” என்பதான உனது ஆசையும் நினைவும் கைகூடும் – என்பது போன்ற வரிகள் கடந்த பத்தியில் கூறப்பட்ட விஷயங்களுக்கு முரணாகாதபடி பொருள் கொள்ளப்பட வேண்டும். ஒரு சில ஆசார்யர்கள் அந்த கத்யவரிக்கு “உயிர்பிரியும் நேரத்தில் எம்பெருமானைக் குறித்த எண்ணம் உண்டாகவேண்டும் என்று ப்ரபத்தியின்போது செய்கின்ற வேண்டுதலே அந்த வரியால் உரைக்கப்பட்டது” என்று பொருள் கொள்வர். இந்தக் கருத்தை ஏற்க இயலாது. ஏன்? உயிர் பிரிகின்ற நேரத்தில் ஏதோ ஒரு எண்ணம் கண்டிப்பாக உண்டாகும், அப்படி உண்டாகும் எண்ணம் ஏதோ ஒரு பொருளைக் குறித்தே இருக்கும். இவ்விதம் எண்ணப்படும் பொருளானது எம்பெருமான் நீங்கலாக வேறு ஏதேனும் ஒன்றாக இருந்தால் கீதை (8-6) - யம் யம் வாபி ஸ்மரந் பாவம் – எந்தனை எண்ணியபடி சரீரம் விடுகிறானோ, அதனையே அடைகிறான் – என்பதற்கு ஏற்ப விபரீதத்தில் கொண்டுவிடக்கூடும். ஆகவே ப்ரபந்நன் ப்ரபத்தியை “அந்திமகாலத்தில் எம்பெருமானை எண்ணவேண்டும்” போன்றதான வேண்டுதல்கள் இன்றிச் செய்தாலும், அவனுக்கு எம்பெருமானைப் பற்றிய எண்ணங்கள் அந்த நேரத்தில் உண்டாகிவிடும் என்பதே அந்த கத்ய வரிக்கான பொருளாகும். இப்படியாக அந்திம நேரத்தில் எம்பெருமானை எண்ணுதல் என்பது பற்றி கீதையின் எட்டாவது அத்யாயத்திலும், மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (46-143) - யம் யோகிந: ப்ராணவியோக காலே யத்நேந விநிவேசயந்தி – யோகிகள் தங்களது அந்திம நேரத்தில் எந்த எம்பெருமானை மிகவும் கடினப்பட்டு எண்ணுகிறார்களோ, அவனைப் பீஷ்மர் தனது கண்களின் முன்பாகப் பார்த்தபடி மரணம் அடைந்தார் – என்றும் கூறுவது காண்க. ஆகவே இத்தகைய எண்ணமானது உபாயமாக ப்ரபந்நனுக்கு விதிக்கப்படவில்லை என்றாகிறது. இத்தகைய எண்ணம் எம்பெருமானின் தயை காரணமாகவே உண்டாகும்

என்பதை கத்யத்தில் - கேவலம் மதீயயைவ தயயா - எனது தயையால் மட்டுமே - என்றது காண்க.

மூலம்- அந்திம ஸ்ம்ருதியாவது வாகாதிகள் உபசாந்தமானால் மநஸ்ஸு உபசாந்தமாவதற்கு முன்பே பிறப்பதொரு ஸ்ம்ருதி. இது அருகிருந்தார்க்குத் தெரியாது. த்ருச்யதே ஹி வாகிந்த்ரிய உபரதே அபி மந: ப்ரவ்ருத்தி: என்கிற பாஷ்யமும் ஏதேனும் ஒரு லிங்கத்தாலே ஒரு மந: ப்ரவ்ருத்தி இவனுக்கு உண்டென்று அறிகிறவளவைச் சொல்லுகிறது. தனக்குச் சில வ்யாத்யாத்யவஸ்தைகளிலே கண்டபடியைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். ஆனபின்பு பகவத்விஷயத்தில் அந்திமஸ்ம்ருதி முக்தராகிறவர்க்கும் மோக்ஷம் கொடுக்கிறவர்க்கும் தெரியுமித்தனை.

விளக்கம்- இப்படியாகக் கூறப்படும் “அந்திமஸ்ம்ருதி” என்றால் என்ன? வாக்கு முதலான செய்கைகள் அடங்கும்போது, மனதிலிருந்து உண்டாகும் எண்ணங்கள் அனைத்தும், மனம் அடங்குவதற்கு முன்பாக அடங்கிவிடுகின்றன. இதுவே இங்கு உணர்த்தப்படுகிறது. ஆனால் இதனை அருகில் உள்ளவர்களால் அறிய இயலாது. ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் (4-2-1) - த்ருச்யதே ஹி வாகிந்த்ரிய உபரதே அபி மந: ப்ரவ்ருத்தி: - மரணம் அடையும் நேரத்தில் வாக் இந்த்ரியம் தனது செயல்பாட்டை இழந்த பின்னரும் மனம் தொடர்ந்து இயங்குவதைக் காண முடிகிறது- என்று கூறியது ஏன் என்றால், மனதி இயக்கம் என்பது செய்கைகள் மூலம் உணர இயலும் என்பதால் ஆகும். தனக்கு நோய்வாய்ப்பட்ட காலங்களில் உண்டான அனுபவத்தின் மூலம் கூறுவதாகவும் கொள்ளலாம். ஆகவே அந்திமஸ்ம்ருதி என்பது முக்தி பெற்றவனுக்கும், அவனுக்கு மோக்ஷம் அளித்த எம்பெருமானுக்கும் மட்டுமே தெரியும்.

மூலம்- இதுக்கு அநந்தரம் யோகிகளோடும் அயோகிகளோடும் வாசியற ஹார்த்தனான பரமாத்மாவின் பக்கலிலே விச்ரமிக்குமளவும் ஸுஷுப்திதூல்யமாயிருக்கும். இவ்வவஸ்தையைப் பற்றிக் காஷ்ட பாஷாண ஸந்நிபம், நஷ்ட ஸ்ம்ருதிரபி என்றும், “நினைக்கமாட்டேன்” என்றும் சொல்லுகிறது என்றால் ப்ரபந்நாதிகாரிக்கு விசேஷித்து ஓரதிசயம் சொல்லிற்றாகாது. இதுக்கு மேல் மத்த: ஸ்ம்ருதிர்ஜ்ஞாந மபோஹநம் ச என்கிற ப்ராஜ்ஞானுணர்த்த தத்ப்ரகாசிதத்வாரனாய்க் கொண்டு ப்ரஹ்மநாடியிலே ப்ரவேசித்தால் பின்பு காலதத்வமுள்ளதனையும் ஒரு பகலாயுணர்த்தியேயாம்.

விளக்கம் - அதன் பின்னர் யோகியுடையதாக இருந்தாலும் சரி, யோகி அல்லாதவனுடையதாக இருந்தாலும் சரி, ஆத்மாவானது இதயத்தில் வாசம் செய்யும் பரமாத்மாவின் பக்கம் ஓய்வெடுக்கும். இந்த நிலை கனவுகள் அற்றதான ஆழ்ந்த உறக்கம் போன்றதே ஆகும். மேலே வராஹ புராண வரிகளும், பெரியாழ்வார் திருமொழி வரிகளும் அந்திமஸ்ம்ருதியைக் கூறாமல் ஆழ்ந்த உறக்கத்தைக் கூறியிருக்கலாம் அல்லவோ என்ற சந்தேகம் எழலாம். இவ்விதம் கொண்டால் ப்ரபந்நனுக்கு எந்த ஒரு மேன்மையும் கூற இயலாது அல்லவோ? ஆகவே அவை அந்திமஸ்ம்ருதியைக் கூறுவதாகவே

கொள்ளவேண்டும். அதன் பின்னர் கீதை (15-15) - மத்த: ஸ்ம்ருதிர்ஜ்ஞாந மபோஹநம் ச - அனைத்து நினைவுகளும் என்னிடமிருந்தே உண்டாகின்றன - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அனைத்தும் அறிந்தவனான எம்பெருமானால் அந்த முக்தாத்மாவிடமிருந்து தத்வஞானம் உண்டாகிறது. இந்த ஞானத்தால் ஒளி அளிக்கப்பட்ட அந்த ஜீவன் ப்ரஹ்மநாடியில் நுழைகிறான்.

நன்னிலமாமது நற்பகலாமது நன்னிமித்தம்
என்னலுமாமது யாதானுமா மங்கடியவர்க்கு
மின்னிலைமேனி விடும் பயணத்து விலக்கிலதோர்
நன்னிலையா நடுநாடி வழிக்கு நடைபெறவே.

பொருள் - மின்னல் போன்று சட்டென்று தோன்றி மறைவதான இந்த சரீரத்தை விட்டு, பரமபதம் கொண்டு சேர்ப்பதால் சிறந்த தன்மை கொண்டதும், அனைத்து நாடிகளின் நடுவில் உள்ளதும் ஆகிய ப்ரஹ்மநாடியின் வழியே, ப்ரபந்நன் ஒருவன் செல்வதற்கு எந்த கால, தேச கட்டுப்பாடும் இல்லை. அவன் அவ்விதம் புறப்படும் இடமே சிறந்த இடம், புறப்படும் நாளே சிறந்த நாள் ஆகும்.

தஹரகுஹரே தேவஸ்திஷ்டந் நிஷ்த்வர தீர்க்கிகா
நிபதித நிஜாபத்யாதித்ஸாவதீர்ண பித்ருக்ரமாத்
தமநிமிஹ நஸ்தஸ்மிந் காலே ஸ ஏவ சதாதிகாம்
அக்ருதக புர ப்ரஸ்தாநார்த்தம் ப்ரவேசயதி ப்ரபு:

பொருள் - சேறு நிறைந்த கிணற்றில் விழுந்த தனது குழந்தையை எடுக்கவேண்டும் என்று ஒரு தகப்பன் எவ்விதம் இறங்குவானோ அது போன்று அனைத்து வல்லமையும் பெற்றவனாகிய எம்பெருமான், இதயத்தாமரை என்பதான தஹரா என்னும் ஆகாசத்தில் நிற்கிறான். அந்திம நேரத்தில் ,அவனே நம்மை என்றும் உள்ளதான ஸ்ரீவைகுண்டத்திற்கு இட்டுச் செல்வதற்காக, நூற்று ஒன்றாவது நாடியில் இந்த உலகில் உள்ளபோது நுழையும்படிச் செய்கிறான்.

நிர்யாணாதிகாரம் ஸம்பூர்ணம்

பெரியபெருமாள் திருவடிகளே சரணம்

பெரியபெருமாள் திருவடிகள் தஞ்சம் அடைந்த நம் உடையவர் திருவடிகளே சரணம்

உடையவர் திருவடிகள் சரணம் புகுந்த நம் தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்